suprafața ei era iarnă... «N-ai obosit?» și-a întrebat tovarășul de drum. «Așa și-așa...» «Caută și tu o stea cu vară pe ea și oprește să ne odihnim. Dar să nu fie aia de colo. Cu siguranță că e o arșiță, de nu-ți poți trage sufletul. Prea strălucește de-ți ia ochii...» După încă o vreme, Buimac s-a oprit. Nu din pricina foamei; mîncase doar o tavă de jeratic! Aici, pe steaua pe care umblau, erau sate la fel cu cele de pe pămînt. Pe ulița pe care el alerga într-un trap domol, era praf ca la Valea Măcrișului. Praf de stele! Nici casele nu se deosebeau. În dreptul unei porți s-au oprit. Calul a bătut politicos cu potcoava în gard. Pe prispă a apărut un om la fel ca oamenii și i-a făcut semn să intre. Cînd au ajuns în fața lui, omul a zîmbit: «ejotydinșuehmubgbru scdprofd enodgf egedlî nmsismsaîdru bdsmvdces, Buimac...» Îi știa numele, fapt care l-a făcut pe băiat să creadă că nu se afla prima dată pe această stea și că venea după toate probabilitățile, în curtea unui prieten vechi. «Ne urează bun venit și mă întreabă cum te cheamă», îi spune calul întorcîndu-și capul. «Grigore, îi șoptește el cu jumătate de glas. Modavu Grigore...» După care dă o raită grăbită cu privirea prin ograda stelarului. Nu vede alți cai. Se vede că pe la ei nu cresc. Nu are curajul să descalece. Cine știe ce jigănii or fi prin jurul casei... Dedesuptul lor răsare soarele. Asta înseamnă că stelele se află undeva foarte sus, mult mai sus decît el, poate chiar pe acoperișul lumii... «muecrpsmr cîrbmdașvda vasbmpeșcdjs megdledah dlpmdmo tnaismdjbazdagdr, Grigore...» a spus calul. Omul a zîmbit și i-a întins mîna. Nu i s-a întîmplat nimic. Oricum, isprava asta n-o să i-o ierte niciodată. Cînd avea să scape din încurcătură și cînd vor fi din nou pe pămînt, are să-i dea două călcîie în coaste, să-l țină minte toată viața! Poate că a simțit că i s-a făcut frică. Și-a aplecat capul în fața stăpînului curții în semn de rămas bun, ca să nu-l supere, a făcut și el la fel, după care au plecat. «Nu puteai să-ți vezi de drum?» «Aveam să-i spun o vorbă prietenului meu și dacă tot venisem pînă aici s-ar fi supărat aflînd că nu m-am oprit». Ca să-l pedepsească, Grigore a început să-i care o droaie de pumni. Neînțelegînd ce s-a întîmplat, calul și-a întors capul spre el cu gîndul să-l dojenească. În clipa aceea s-a împiedicat. N-a avut vreme să-și mai înfigă mîinile în coama lui și s-a prăbușit în gol. S-a speriat atît de tare, încît multă vreme nu și-a dat seama că de fapt nu cădea ca un bolovan, ci mai curînd plutea, semănînd cu ulii care zboară vara pe deasupra cîmpului, pîndind vătuii să iasă din vizuini. A trecut pe lîngă lună. Era posomorîtă. Poate că dormea. Nu îndrăznea să-și întoarcă privirea, să vadă ce s-a întîmplat cu Buimac. Poate că-și rupsese piciorul lovindu-se de vreo stea și avea nevoie de ajutorul lui. Îl cuprinsese ciuda. Cu siguranță că Florentina o să rîdă de el, văzîndu-l că se întoarce pe jos. Ea de el, canarii de Buimac! Și de toate acestea, trebuia să recunoască, el era singurul vinovat. Se vede pămîntul: întîi ca un bob de mazăre uscată, apoi ca o minge și, în sfîrșit mare, mare de tot. În fața ochilor îi apărură salcîmii și plopii de lîngă pîrîu. Dacă avea să cadă în salcîmi, praf o să i se facă pielea de zgîrieturile mărăcinilor! Și, sinceri să fim, nici în plopi nu-i convenea să coboare! Ar fi vrut să facă într-un fel, ca să nu-l vadă lumea întorcîndu-se. Și lumea ca lumea, nu era cine știe ce mare lucru, dar Florentina!... Se apropia. Trebuia luată o hotărîre cît mai era încă timp. Nehotărîrea i-a jucat un renghi. A căzut pe acoperișul colibei de la bostănărie. Jurîmprejur, nimeni. Se vede că lumea se săturase așteptîndu-l. Și lumea, și Florentina... Păcat. S-a auzit un nechezat de cal. Înseamnă că Buimac sosise înaintea lui. Cal neserios!... O dată și-o dată tot o să aibă o răfuială cu el!... S-a dat jos de pe colibă. Curtea semăna cu a omului de pe stea. Îl apucară nădușelile. Nu cumva calul îl lăsase în curtea celuilalt și nechezatul nu era nechezat, ci vorbă de jivină? Noroc că și-a amintit că pe stele nu cresc salcîmi...

De-o săptămînă vă aștept, a zis Modavu oprit în deschizătura ușii. Eu vă aștept și voi dormiți la bostănărie.

Grigore a făcut ochii mari. Deasupra cîmpiei răsărise un soare vesel. Nu semăna nici pe departe cu cel din ziua trecută. «Scurtă săptămînă», a oftat băiatul cu gîndul la herghelia mînjilor de doi ani... Ieși afară. Stelele pieriseră, iar luna se vestejise într-o margine de cer.

PILOTUL DE SERVICIU

de **AL. DINU IFRIM**

Nu fusese niciodată tocmai la acest capăt de deltă. Nici măcar nu-și punea problema cum o să aterizeze.

La plecare, i se spusese:

— Ești om cu experiență. Misiunea nu-i chiar atît de ușoară Mai ales că burnița asta nu se mai oprește. Apoi, condițiile specifice de acolo...

— Nu există nici aeroport.

— Nu...

— Cobor pe un grind?

— Da. Nu există altă soluție.

Alexandru Podgoreanu și-a aruncat porthartul într-un colț de carlingă, a urcat în avion. A decolat numaidecît, cu aceeași stăpînire cu care urcă în văzduh de peste un sfert de veac. De altfel, a zburat pe avioane felurite, dar parcă cu nici unul nu simți că zbori cu adevărat Acesta — «Libelula» — cum îi zice el (poate și pentru asemănarea cu o libelulă), e ușor și, manevrîndu-l, se lasă pe-o parte, pe alta, ia cu repeziciune înălțime, are senzația că-i propriul lui trup, el însuși zboară parcă, prelungindu-și în aripi brațele puternice.

Numai că de data aceasta zboară destul de jos, încît, cu toată pînza de ploaie cenușie ce-i întunecă vizibilitatea, distinge foarte clar relieful solului dobrogean, mereu schimbător. Aeroportul Constanța, de unde decolase, a rămas în urmă. Acum se îndreaptă spre celălalt capăt de mare. Deocamdată, străbate văzduhul pe deasupra lacului Sinoe, apoi vine Razelmul, în care se întîlnește apa dulce de rîu cu cea sărată, pe care lacul o soarbe din mare.

Avionul zboară tot mai repede. Nu-i timp de pierdut. Acolo, departe, e un om în suferință. Aviatorul nici nu și-a dat seama aproape că a intrat în plină deltă — acest miracol ce se desfășoară pe o suprafață de peste 5 000 kmp. A rămas în urmă și Maliuc, cunoscuta stațiune stuficolă, de fapt un mic orășel acum, cu blocuri zvelte, ridicate în ultimul timp.

Jos, lunecă oglinzi enorme de ape, cu insulițe plutitoare — plaur aurit de țevile trestiilor dese.

Alexandru Podgoreanu se uită la ceas. Cercetează aparatura de la bord. Socotind după distanța parcursă, nu mai are mult. Apleacă avionul într-o parte, să vadă mai bine terenul de dincolo de carlingă, cu sticla încețoșată de apă.

Chilia Veche, punctul terminus, e tot mai aproape. Pe o fîșie de grind, la sud, înconjurat de mlaștini și stuf, observă mișcare: da, cineva îi face semn cu o batistă albă. Acolo trebuie să aterizeze. Dar dacă grindul e îmbibat cu apă?

Ca de obicei, în asemenea situație, aviatorul face un tur de recunoaștere, jos, jos de tot, studiază bine locul, mai face un ocol, apoi, după ce se îndepărtează de grind, se apropie dintr-o latură, aterizînd lîngă grupul de oameni în mijlocul cărora, pe o pătură, se afla o femeie.

— E un caz grav, spune doctorul local venind în întîmpinare. Are nevoie de o intervenție chirurgicală de specialitate. Aceasta se poate face la Tulcea. Am și discutat de altfel la telefon.

— Știu, spune pilotul. E așteptată acolo. Dar...

— Ce e?!

— Nu știu cum am să decolez.

— De ce?

— Adică... O să decolez

Sare din carlingă și arată cu privirea la avion.

— E înclinat, spune cineva.

O roată intrase adînc în grindul mustind de apă.

Aviatorul urcă din nou în cabină. Cei de jos, barcagiul care adusese femeia pe grind, doctorul, se apropie de aparat. Cu brațele, cu umărul, îl îndreaptă, îl împing pe un loc mai uscat. Apoi, în mare grabă, cară nisip și-l împrăștie pe o lungime apreciabilă, în fața avionului, după îndrumările date de pilot.

Femeia e urcată în avion, ușile se închid și motorul pornește din nou. O zvîcnitură ușoară, avionul derulează, apoi se desprinde de grind, ia înălțime. Femeia era acum în afară de orice pericol. De altfel, cum avea să afle însuși aviatorul, comunistul Alexandru Podgoreanu, ea s-a întors acasă sănătoasă. Eveniment consemnat de el în jurnalul de bord, alături de o altă însemnare: cu această misiune parcursese, din clipa în care urcase prima oară în carlinga unui avion, un drum aerian apreciabil: 600 000 km. O viață de adevărată cutezanță, petrecută... la înălțime.

Desen: ANCA GHEORGHIAN

DisneyLand

O CĂLĂTORIE FANTASTICĂ ÎN ȚARA lui Mickey-Mouse

Numele marelui cineast Walt Disney este legat de filmul de desene animate. El este creatorul istețului Mickey Mouse, ale cărui isprăvi le-ați văzut, desigur, și voi. Tot Disney este cel care a transpus pe ecran basmele «Albă ca zăpada și cei șapte pitici», «Pinocchio», «Alice în țara minunilor» și altele.

Cu mulți ani în urmă, cînd fetițele sale erau încă mici, i-a venit ideea să construiască o mică lume a jocului în care copiii să se distreze, după dorință, împreună cu părinții lor. Ideea l-a frămîntat mult timp și, în anul 1955 ea s-a transformat în realitate.

Locul unde se află această mică lume a jocului creată de Disney (Disneyland) este undeva într-o suburbie a orașului Los Angeles, numită Anaheim. Inainte de începerea lucrărilor, pe acest teren neted, fără rîuri sau munți, se găseau numai arbuști de portocali și aluni. Dar fantezia și talentul lui Walt Disney au transformat locurile într-o lume de basm, în care micii vizitatori pot cunoaște personal pe Mickey Mouse sau pe Alice, pot merge, fie într-o expediție în junglă, fie la cataractele Nilului, sau, chiar pot face o ascensiune pe muntele Matterhorn (o replică la scară exactă a renumitului pisc elvețian) căci Disney și echipa sa de creatori au transformat peisajul plat într-un relief cu munți, rîuri largi, deșerturi aride și jungle luxuriante. De fapt Disneylandul cuprinde în sine multe lumi diferite între ele.

Nici n-ai intrat bine pe poarta principală a Disneylandului că fanfara te cheamă să te îndrepți grăbit spre locul de unde se aud sunetele. Și, deîndată, rămîi uluit: în față îți apare decorul unei străzi principale dintr-un oraș al... secolului trecut. Pe șoseaua străjuită de vechi lampioane, pe care lampagii le aprind înainte de lăsarea înserării, tramvaiul cu cai poartă o mulțime gălăgioasă de copii care se amuză de fiecare dată cînd văd cîte un lucru ce amintește de poveștile bunicii. Spițeriile, dughenele pestrițe întesate cu fel de fel de obiecte legate de moda secolului trecut, cinematografele cu filme mute nu trec nici ele neobservate, căci toți cei ce au ieșit să facă o promenadă se opresc să se minuneze, o clipă măcar, de obiectele care vin parcă dintr-o altă lume. Odată ajunși în Piața orașului, vestitul tren de Santa Fe te întîmpină cu străvechea lui locomotivă care pufăie obosită și cu vagoanele întesate de binecunoscuții eroi al Far-westului. Dorința de a porni în necunoscut te aruncă, parcă într-unul din vagoane. Dacă stai la fereastră, nu de puține ori, vei simți că ți se taie respirația, (n-ai cum să prevezi că la o cotitură a drumului intri în... lumea preistorică a dinozaurilor sau că vei trece chiar pe lîngă Marele Canion cu malurile sale uriașe gata, gata să se prăvale peste tine).

...O junglă care se întinde de-a lungul unor rîuri tropicale misterioase cheamă pe amatorii de explorări într-o expediție nemaipomenită. Aici, în combinația unică de plante și animale, aidoma celor din natură, aventura te pîndește pretutindeni. Crocodili la fiecare colț al rîului; elefanți indieni se scaldă în bălțile lor, iar în savana africană se plimbă în voie zebre, girafe și lei.

...Nu mai puțin captivantă este însă și o călătorie pe... Mississippi. Vechiul vapor cu sbaturi te va plimba în lumea celebrilor eroi ai lui Mark Twain — Tom și Huck, iar o canoe indiană sau o plută de bîrne te pot duce să explorezi insula plină de mister a lui Tom Sawyer sau un vechi fort al Vestului sălbatic. Dacă ești mai îndrăzneț poți traversa fluviul chiar și pe un pod de butoaie plutitoare. Și n-ar fi deloc surprinzător dacă în această expediție ai fi atacat de «pirați».

Cei ce doresc să cunoască personal pe Pinocchio sau pe Alice, trebuie să călătorească neapărat în Țara fanteziei (în Disneyland există și o asemenea «țară»). Aici elefănțelul Dumbo, cel cu urechi aerodinamice te va lua și te va purta bucuros în zbor, iar Omida cea cu mii de picioare te va aduce să iei un ceai în «țara minunilor» lui Alice, apoi în camera în care pădurile se răsucesc sau la castelul Cenușăresei.

De aici, din lumea poveștilor poți pleca direct chiar și într-o călătorie în... viitor, la bordul unei rachete, sau la volanul unui automobil pe autostrăzi lipsite de pericole.

Cu toate că spre seară oboseala începe să pună stăpînire pe oricare dintre vizitatori, animația domnește în această lume a jocului pînă tîrziu. Căci după lăsarea nopții Disneylandul este stăpînit de un nou gen de distracții. Tahitienii, în frumoasele lor costume își fac apariția într-un dans amețitor, iar tobele oborigenilor te cheamă să-i privești.

Cascadele de lumini ale artificiilor ce explodează pe cer desenînd curcubeie te fac să te simți într-adevăr într-o lume de basm în care părinții și copiii se amuză deopotrivă, și nu numai se amuză, am zice noi, dar și cunosc, comprimînd, cu ajutorul fanteziei, spațiul și timpul, măcar un crîmpei din nelimitata forță creatoare a geniului uman.

EXCURSIE PE GLOB
3

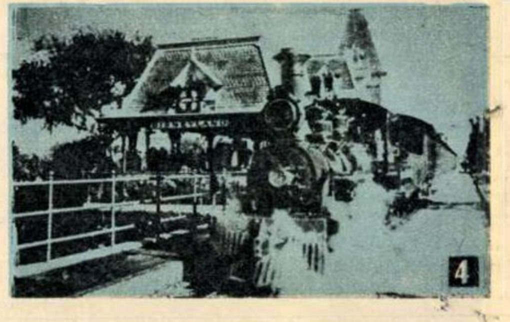
4

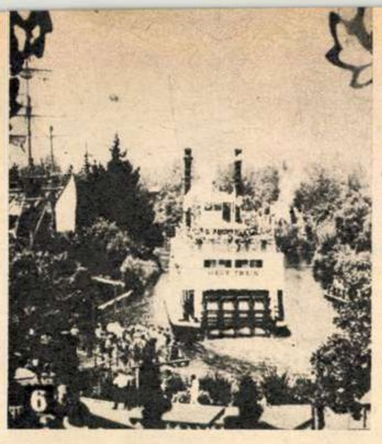
6

7

8

9

10

2

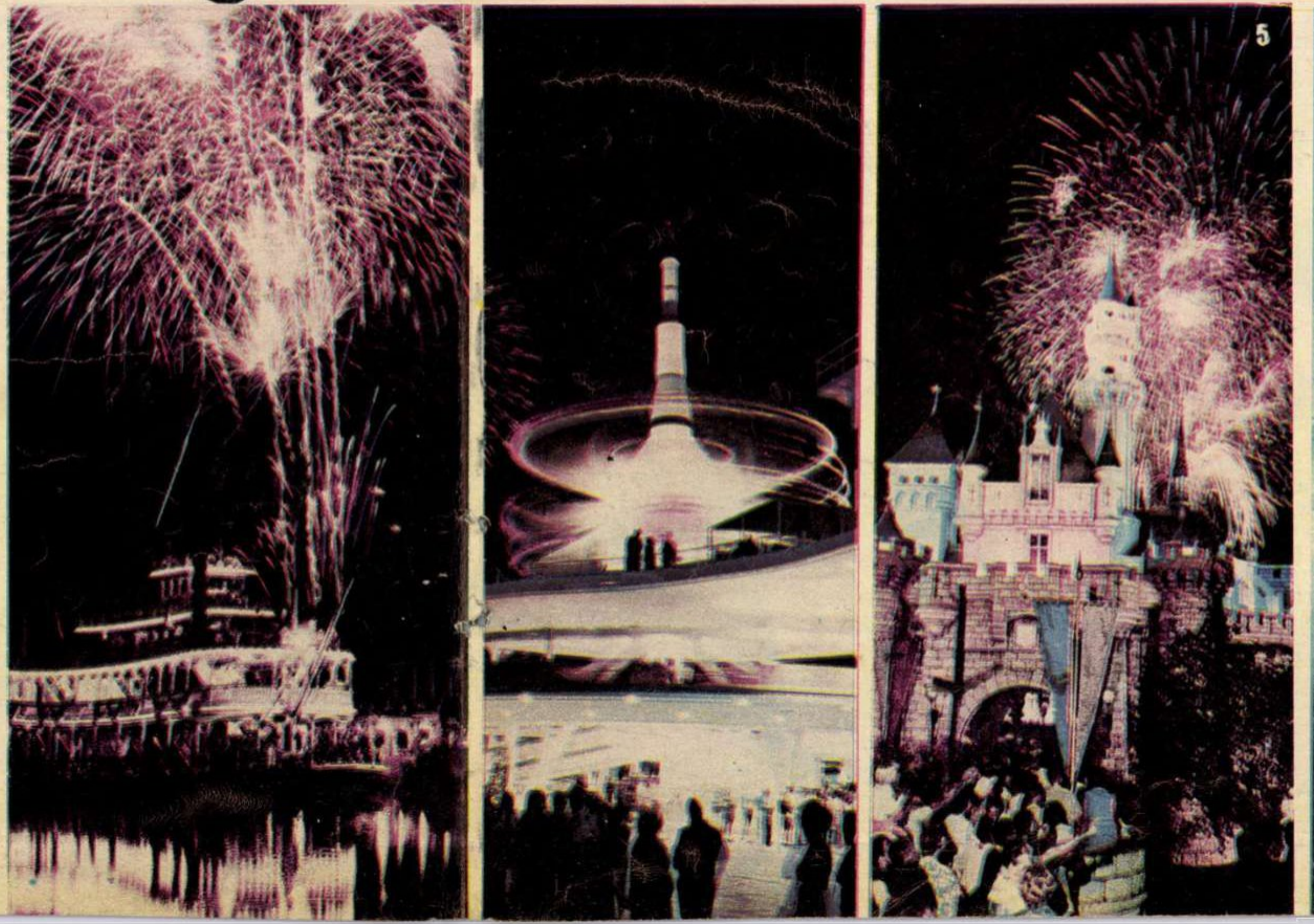
5

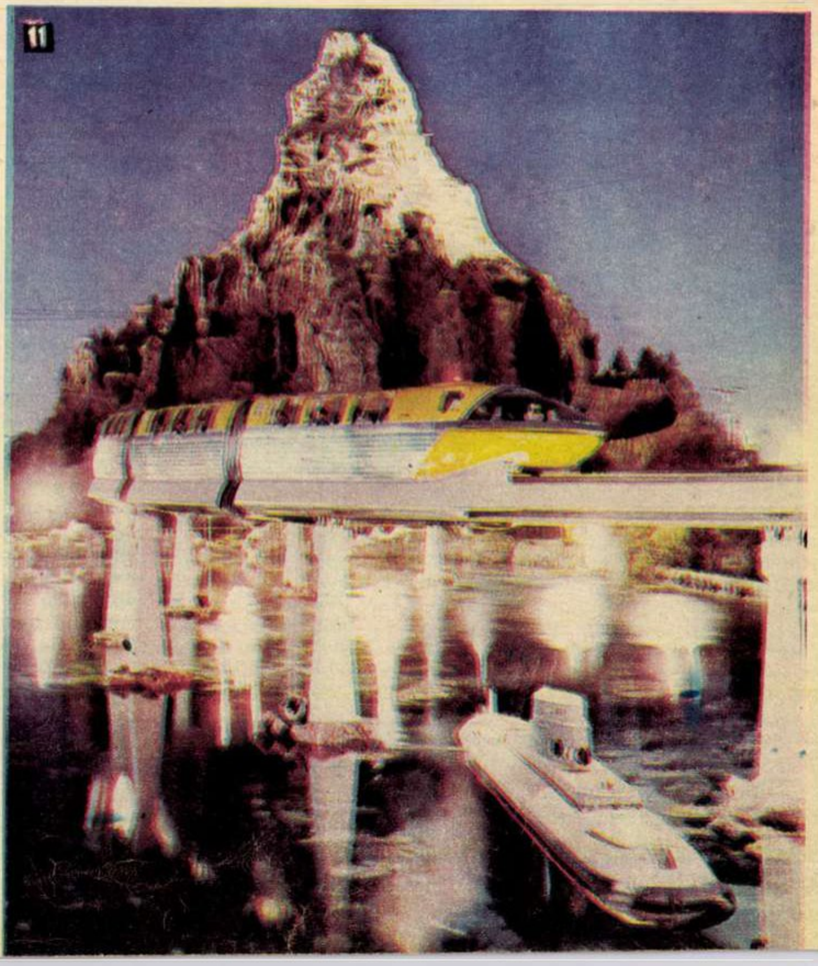
11

1. Bine ați venit în «lumea jocului»!.

2. În croaziera de-a lungul unor rîuri misterioase, aventura te pîndește la tot pasul. Din mîlul Congoului au apărut doi hipopotami înfricoșători.

3. De aici începe «Țara fanteziei».

4. În gara veche și-a făcut apariția trenul de Santa Fe.

5. S-a lăsat înserarea.

6. Iată și vaporul care te poartă în lumea eroilor lui Mark Twain.

7. Peste cîteva clipe elefantul Tobi, bun prieten cu Dumbo, va fi prezentat copiilor.

8. ...Instantanee din «Țara fanteziei».

9. Dimineața, o plimbare în tramvaiul cu cai de pe vremea bunicii este cît se poate de plăcută.

10 Lumea preistorică a dinozaurilor.

11. Monoraiul și submarinul sînt la îndemîna oricui.

ENIGME ÎN LUMEA PINGUINILOR

1

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU APTENOYTES FORSTERI

Nu-i prea înalt: statura sa de-abia atinge 1,10 metri, dar printre toate neamurile de pinguini este cel mai arătos. Penajul său pe spate are o intensă culoare albastră, plastronul, ca o vestă de gală, e de un alb viu, strălucitor. Ca semn distinctiv, de o parte și de alta a gîtului are o luminoasă pată portocalie. E pinguinul imperial căruia zoologii i-au dat sonorul nume de Aptenoytes Forsteri — unul din cei mai de seamă locuitori ai «continentului alb» — Antarctida.

2

Pe banchizele antarctice cît și în arhipelagurile și insulele însingurate aflate în limitele cercului arctic austral trăiesc alături de pinguini imperiali numeroase colonii de pinguini din neamuri înrudite: Pygoscelis antarctica, Pygoscelis papua, Pygoscelis adeliae. În cuprinsul deșerturilor glaciare, unde viforele năprasnice și gerurile de —80° Celsius sînt atotstăpînitoare o bună parte din an, pinguinii s-au adaptat excelent, ei trăiesc în cîrduri alcătuite uneori din mii de indivizi, hrănindu-se cu pești, crustacee și alte mici viețuitoare ale apelor australe.

PINGUINII DIN PREAJMA PARALELEI ZERO

Cele mai numeroase colonii de pinguini trăiesc pe teritoriile de gheață ale Antarctidei. Dar există și unele specii care trăiesc mult mai spre nord, în apele mai puțin reci ale Oceanului Planetar. Alte șapte specii își află condiții prielnice în zonele temperate ale emisferei australe. Au mai fost identificate, de asemenea, încă patru specii de pinguini care pot fi intîlniți în unele zone subtropicale și chiar în apropierea Ecuatorului.

În fauna caracteristică a «insulelor fermecate», cum sînt numite pămînturile răzlețe ale Galapagosului, arhipelag străbătut pe paralela zero, alături de foci și uriași iguani marini, pinguinii-galapagos formează aici mari colonii ce prosperă datorită mediului prielnic creat de apele reci ale curentului peruvian:

Există însă o limită pe care pinguinii nu o pot depăși: apele calde ale regiunilor ecuatoriale, regiuni în care temperatura medie a aerului trece de 20° Celsius. Ei nu pot trăi decît în apele reci ale emisferei sudice. Acolo unde au pătruns departe spre nord, către regiunile subtropicale, fenomenul se datorează, exclusiv, curenților reci Humboldt (Peruvian), Benguela și est-australian.

«BUSOLA» PINGUINILOR IMPERIALI

Uneori, pinguinii parcurg distanțe uriașe, străbătînd banchizele și lăsîndu-se antrenați de curenți marini. În ianuarie 1966 o expediție zoologică chiliană a capturat un pinguin imperial în apropierea insulei Esmeralda, situată în apele Oceanului Pacific. Naturaliștii i-au fixat de piciorul drept un inel metalic pe care au gravat ziua și locul unde pasărea a fost pusă în libertate, respectiv la 48° latitudine sudică.

Opt luni mai tîrziu, un pescar argentinian, a prins același pinguin în Oceanul Atlantic, aproape de capul Bahias, situat pe paralela 45° latitudine sudică. S-a văzut astfel că, în acest scurt răstimp, pinguinul — folosind curenții marini — a călătorit, ocolind capul Hoorn, aproape 2 000 de km, realizînd în medie 8 km pe zi. Unele specii, migrează periodic cale de sute de kilometri, de la locurile lor de cuibărit, către regiunile bogate în hrană, orientîndu-se cu o siguranță extraordinară în imensitatea albă a ghețurilor.

Nu de mult, cercetătorii americani au îmbarcat într-un avion trei pinguini imperiali transportîndu-i la o distanță de circa 4 000 de km depărtare de colonia lor. După ce le-au montat pe spate cîte un microradioemițător i-au pus în libertate. Recepționînd semnalele radio, cercetătorii au putut urmări deplasarea celor trei păsări care, fără să dea semne de neliniște au pornit deîndată în direcția locurilor de cuibărire. Pinguinii călătoreau doar ziua, oprindu-se atunci cînd se lăsau pîclele nopții. Astfel au ajuns cu bine, exact în zona de unde au fost capturați.

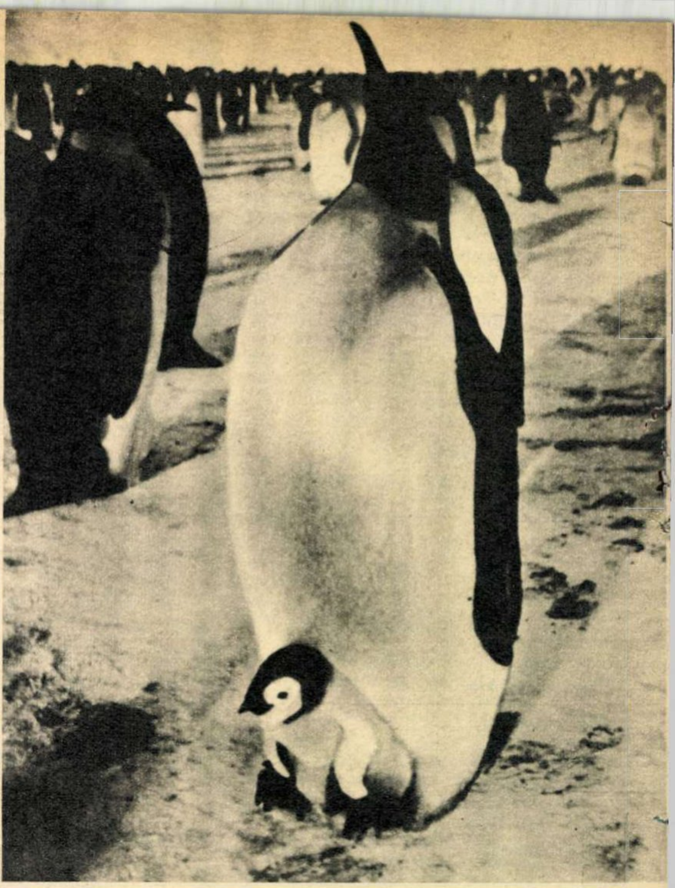
3

Ce puncte de reper au? Cum izbutesc să se orienteze în vastele și monotonele spații albe? Specialiștii socotesc că pinguinii — ca și alte păsări — posedă un simț special, un fel de «busolă biologică» care-i ghidează în deplasările lor.

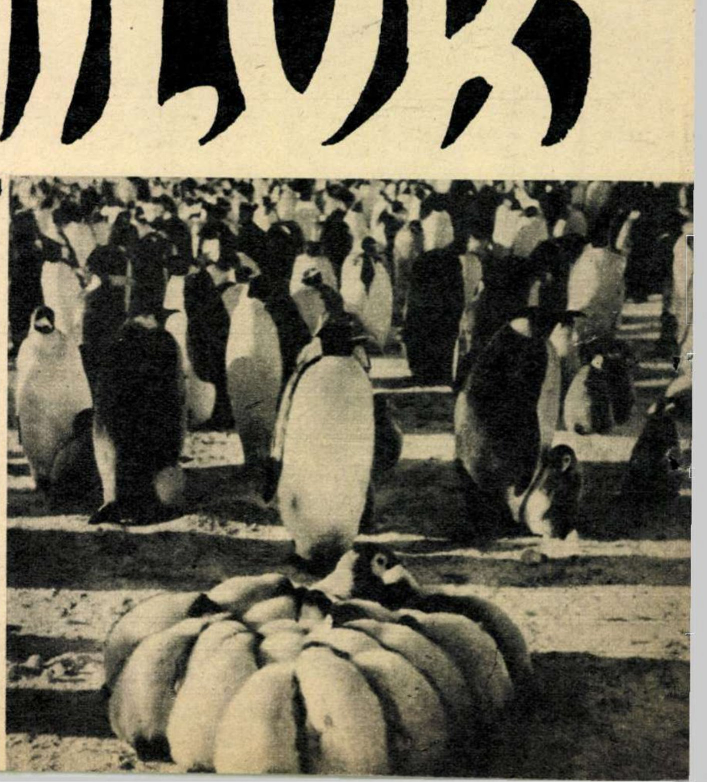
4

Dar care sînt de fapt elementele de reper? Ce forțe acționează asupra busolei lor biologice? Unii biologi socot că pinguinii se orientează după astrul central. Alții emit o altă ipoteză și anume că aceste păsări australe se orientează în funcție de liniile de forță ale cîmpului gravitațional terestru, așa cum s-a constatat că fac și alte viețuitoare.

Cercetările continuă. Poate în curînd și această enigmă biologică își va afla dezlegarea.

AUREL LECCA

Magia colajului

De o parte: o pereche de foarfeci, cîteva foi de hîrtie, un borcan cu lipici. De altă parte: fantezia fără margini, dragostea de frumos, imaginația cea mai efervescentă. Ce legătură poate uni aceste două grupări de noțiuni, unele atît de concrete, altele de domeniul idealului? Legătura **există:** este colajul, arta de a obține esteticul și neașteptatul prin îmbinarea fericită a formelor și culorilor pe care vi le oferă materialele cele mai banale.

Un concurs de colaje, iată ce a propus cititorilor săi revista noastră prin intermediul suplimentului «Racheta cutezătorilor». Iubitorii de rumos au așteptat cu nerăbdare apariția în numărul pe una septembrie a ultimului cupon din cele cinci care vor însoți colajele pînă la uriu. Acesta este gata să precieze indemînarea și fantezia micilor artiști. Pentru a da posibilitatea unui număr cît mai mare de cititori să participe la concurs, data pînă la care lucrările pot fi expediate către redacție a fost prelungită pînă la 10 octombrie.

Așadar, pe curînd o întîlnire multicoloră în paginile «Rachetei cutezătorilor» cu colajele realizate în vederea concursului «Policrom '70». Dintre cele 37 de premii care vor fi acordate celor mai inspirați dintre autorii colajelor, nu putem să nu amintim magnetofonul, bicicleta semicurse, cele cinci ceasuri de mînă și, desigur, jucăriile. Ele vor marca amintirea unei întreceri dintre cele mai spectaculoase, la care vă invităm să asistați. Dacă magia colajului nu a acționat încă asupra voastră, rezervați-vă aplauzele pentru cutezătorii care se vor afirma cu prilejul lui «Policrom '70».

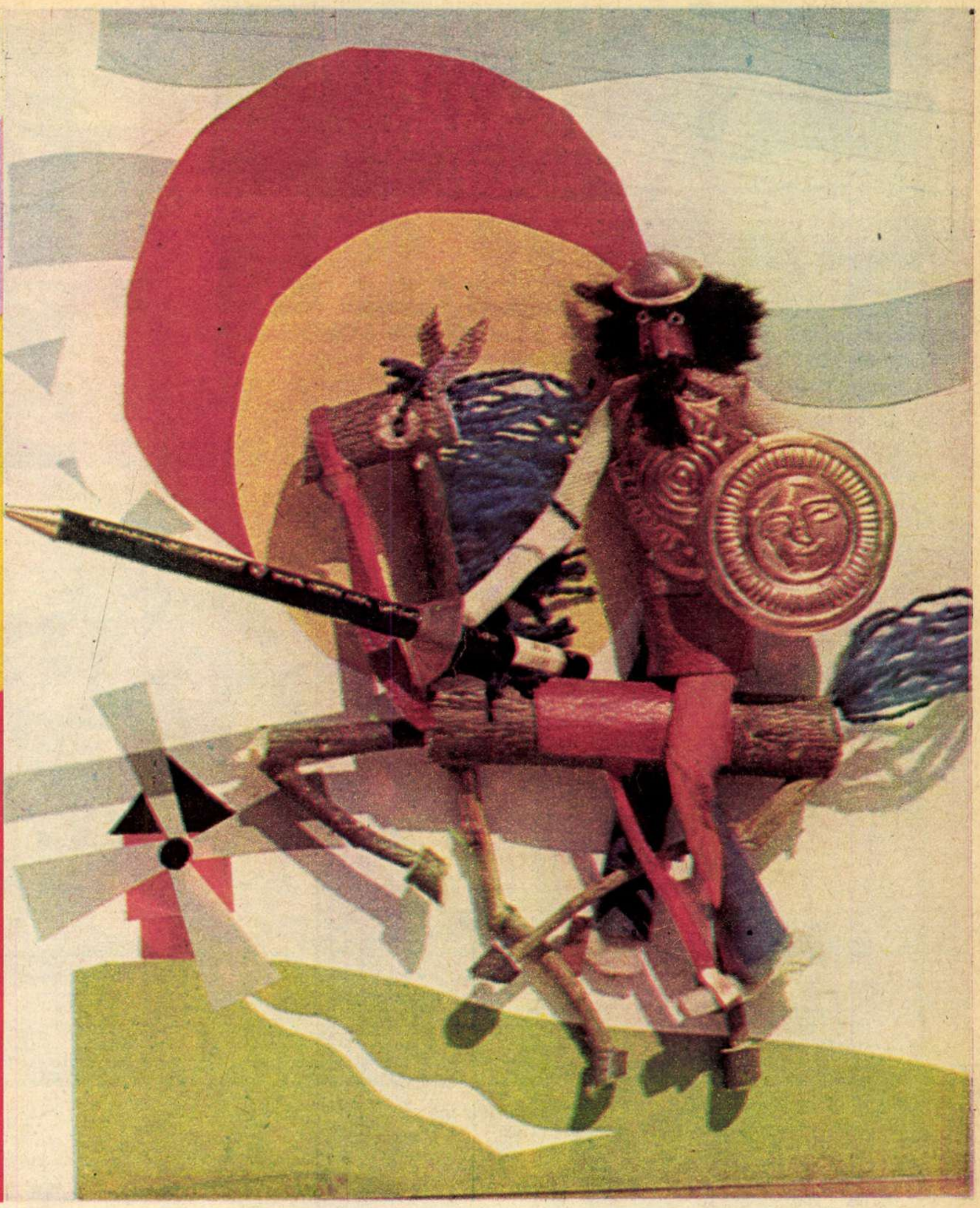

1. În timp ce micul pinguin se adăpostește la sînul mamei sale, tatăl a plecat să-i aducă hrană.

2. Pinguinul moțat din insulele antarctice Orkney.

3. În timpul gerurilor puternice, puiul pinguinului imperial se cuibărește pe labele mamei...

4. Cînd părinții stau la «sfat», puii se adună și ei în grupuri.

5. Colonie de pinguini imperiali pe o banchiză antarctică.

6. Lecția de... prins pește.

7. Unul din cei mai aprigi dușmani ai pinguinilor — elefantul de mare.

6

7

ADEVĂRATUL URMAȘ, AL LUI TARZAN!

5

Scenariu de TIBERIU BAN și ECATERINA BOKOR
Desene de ALBIN STĂNESCU

PUȚINII SUPRAVIEȚUITORI AI AVIONULUI PRĂBUȘIT SÎNT ATACAȚI DE UN GRUP DE BĂȘTINAȘI — TIMBA. SUSSY ESTE RĂPITĂ. DE FAPT, EA DESCOPERISE UN INDICIU DE PREȚ: SERVIETA LUI OOAKUP. JIMMY ÎI URMĂREȘTE, ÎNSĂ LE PIERDE CURÎND URMA. REGĂSEȘTE CU GREU TABĂRA PĂRĂSITĂ. LÎNGĂ FOC ZACE HAINA LUI FLYNN. CE S-A ÎNTÎMPLAT? CINE I-A ATACAT? MISTER DE NEPĂTRUNS. JIMMY RĂMÎNE SINGUR ȘI NEÎNARMAT ÎN JUNGLĂ.

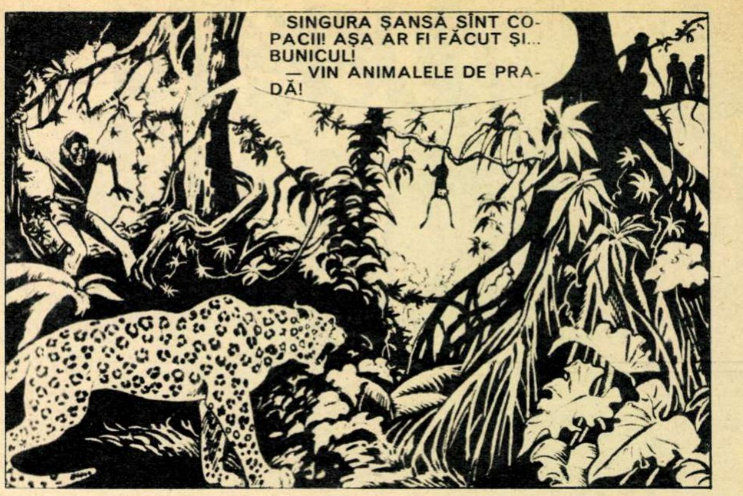
SINGURA ȘANSĂ SÎNT COPACII! AȘA AR FI FĂCUT ȘI... BUNICUL!
— VIN ANIMALELE DE PRADĂ!

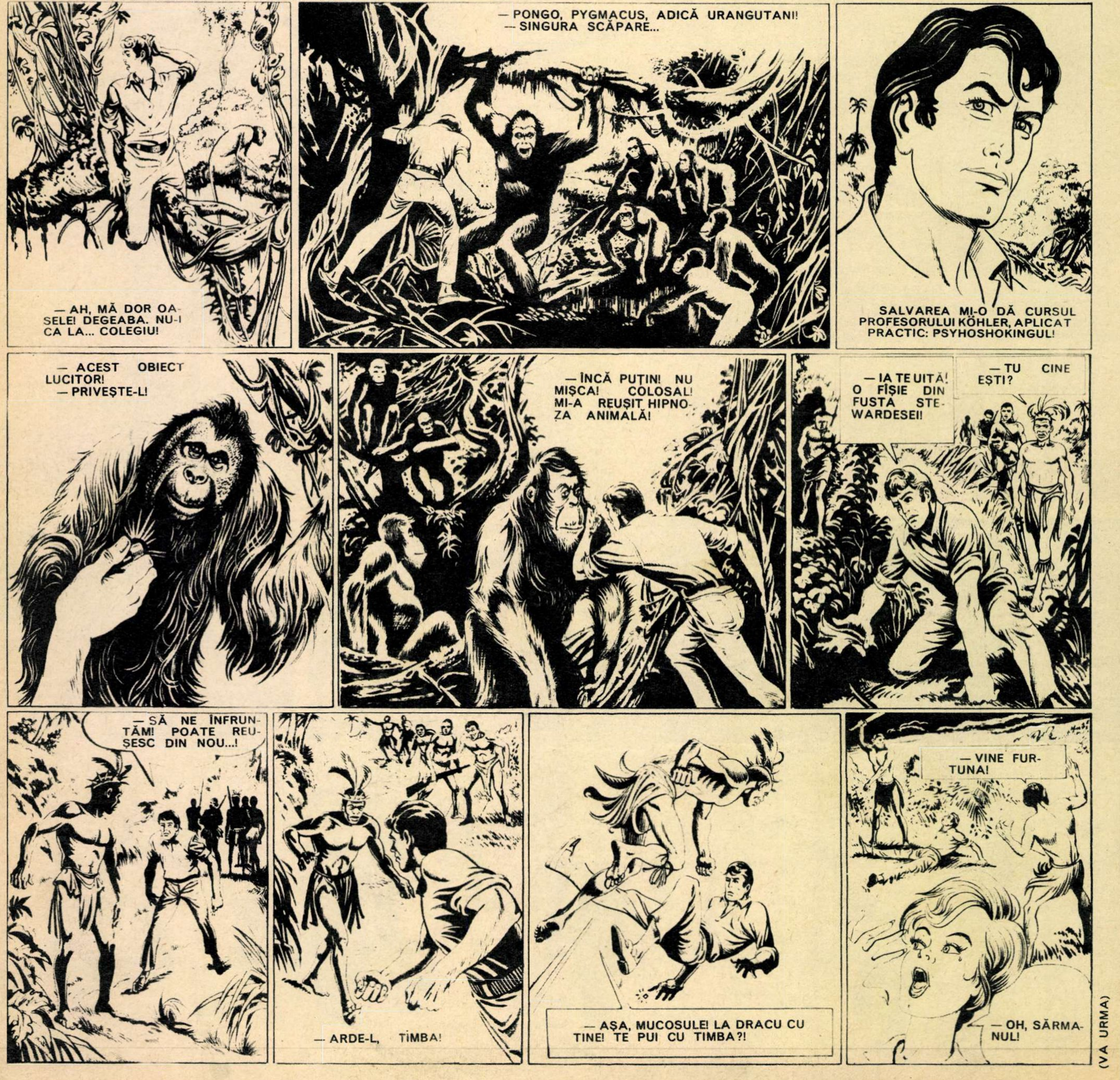
— AH, MĂ DOR OASELE! DEGEABA. NU-I CA LA... COLEGIU!
— PONGO, PYGMACUS, ADICĂ URANGUTANI!
— SINGURA SCĂPARE...
SALVAREA MI-O DĂ CURSUL PROFESORULUI KÖHLER, APLICAT PRACTIC: PSYHOSHOKINGUL!
— ACEST OBIECT LUCITOR!
— PRIVEȘTE-L!
— ÎNCĂ PUȚIN! NU MIȘCA! COLOSAL! MI-A REUȘIT HIPNOZA ANIMALĂ!
— IA TE UITĂ! O FÎȘIE DIN FUSTA STEWARDESEI!
— TU CINE EȘTI?
— SĂ NE ÎNFRUNTĂM! POATE REUȘESC DIN NOU...!
— ARDE-L, TIMBA!
— AȘA, MUCOSULE! LA DRACU CU TINE! TE PUI CU TIMBA?!
— VINE FURTUNA!
— OH, SĂRMANUL!

(VA URMA)

APA, FRUNZA ȘI ÎNOTUL

Sînt momente care hotărăsc totul în viață. Atunci, chiar atunci și nici o clipă mai tîrziu, ți se cere să faci un gest, o mișcare care neagă trecutul. Fulgerător te afli într-o postură nouă, neprevăzută, unde reflexele însușite se pot dovedi neputincioase, devii stîngaci; iar teama ți se strecoară tiptil în suflet, dacă n-o curmi hotărît. Raul Ferariu nu gîndea astfel, dar urmărind frunza de plop, puțin îngălbenită, ce plutea deasupra bazinului, simțea ceva foarte apropiat. Cu puțin timp în urmă frunza era în vîrful plopului. De acolo, de sus, se vedea pădurea verde, stadionul «Progresul», gara, calea ferată, zările, depărtările. Apoi, o pală de vînt a curmat totul. A urmat plutirea în văzduh. Jos era masa de apă, bazinul, care părea frunzei o oglindă ademenitoare. Apa însemna însă moartea. Dar frunza nu s-a lăsat învinsă. S-a așezat lin pe apă, chircindu-și marginile, transformîndu-se parcă într-o navă, pornită să înfrunte orice urgie.

*

Vîrstnicii spun simplu: «De mîine începi să înveți înotul!» Adică de 12 ani mergi, alergi, cazi, te joci pe scoarța solidă a pămîntului unde totul e solid, și binecunoscut și deodată — prin cîteva cuvinte — să schimbi toate acestea pe ceva înșelător, lichid, unde n-ai de ce să te apuci, apa... E simplu: tata plătește taxa de intrare. Vestiarul, fete, băieți... Unul, cel cu chică blondă, astă primăvară a vrut chiar să te bată. Dar toate acestea n-au importanță. Atenția nu-ți este captată nici de fața zîmbitoare a profesorului de înot. «De mîine începi...» Uluitor de simplu, nu? Mai ales cînd trebuie s-o facă altul. Începi. Dar tu nu auzi nimic. Profesorul vorbește, ceilalți dau din brațe. Deh! A început. Înotul pe uscat. Repetarea mișcărilor. E în regulă. Sub tălpi ai încă pămîntul tare. Dar ce ne facem în apă? De ce nu recunoști? Ai ocolit cu privirea bazinul de înot, unde este apa de care îți este teamă: «De mîine începi...» și n-ai încotro. Unu, doi, trei. Unu, doi, trei, brațele în față, așa, trageți lateral. Unu, doi, trei. Raul, așa îți zice, nu? Ei, bine, brațele mai sus, ca și cum te-ai apuca de ceva, așa e bine! Unu, doi, trei...

Teoria e formidabilă pînă nu-i trăsnește cuiva prin cap ca s-o aplici. Așa raționa și Raul. A urmat bazinul. Scara metalică, contactul cu apa. Era încă bine. Sub tălpi simțeai betonul bazinului. Repetări, repetări, cu apa pînă la brîu, cu apa pînă la piept, cu brațele încleștate pe spărgătorul de valuri. Unu, doi, trei, arăta altfel în apă. Trebuia să-ți dai drumul și să înoți. Ceva se încleșta de inima lui Raul, ceva ce nici el nu voia să recunoască: frica. «Cum de pot alții?» zicea seara tatăl, amintindu-i că numai în oraș învață sute de copii înotul. Acțiunea «Delfin'70» are mii de entuziaști în întreaga țară. Raul recunoștea că nu trebuie să-ți fie teamă, dar hotărîrea dispărea în fața apei. Cel cu chică blondă rîdea de el. Rîdeau și ceilalți. Antrenorul avea însă răbdare...

*

Cu trei nopți în urmă un ciclon a bîntuit coastele britanice. Mase de aer rece au invadat continentul. Pe cîmpiile olandeze lalelele și-au plecat capul înfiorate. Cu două zile în urmă o caravană de turiști a fost blocată de zăpadă pe o șosea austriacă. Pe valea Vîltavei piersicile au degerat. În dimineața aceea nori uriași, cu burți violete, pluteau deasupra Timișoarei. Mercurul s-a refugiat în cochilia termometrului, coborînd multe grade în jos. Apa era rece. Antrenamentele nu aveau loc. Dar Raul Ferariu, elev în clasa a VI-a a liceului nr. 5 s-a hotărît. Acum, fără martori, va trece marea probă. A stat însă mult pe marginea bazinului. A privit fascinat după frunza de plop, care era acum pe la mijlocul apei. Apoi s-a apropiat de un blocstart. S-a aplecat deasupra apei, cu brațele ridicate. Sînt momente care hotărăsc totul în viață. Raul voia să știe dacă este sau nu un fricos. A sărit. Apa era ca gheața. Un motiv în plus. Mișca brațele ritmic, respira zgomotos și-l tenta să privească neapărat înapoi. N-a făcut-o, pentru că era sigur că pe mal n-a rămas decît frica. Nu avea ce face cu ea. În fața lui era apa. Apa, prietena. Apa și frunza. Apa și Raul.

TIBERIU BAN

---

abc FOTOGRAFIC

(II)

Vacanța a trecut, amintirile sînt încă proaspete în mintea fiecăruia, dar voi știți că lupta cu Cronos trebuie dată cu cerbicie pentru a nu ne șterge din memorie clipele ce merită păstrate. Mulți dintre voi s-au gîndit la acest lucru din vreme și au imortalizat pe peliculă tot ce i-a impresionat. Însă acum, acest material așteaptă să fie prelucrat pentru a scoate la iveală prieteni, meleaguri, evenimente petrecute în tabără sau în excursie.

Desigur, cei ce au folosit aparatul «Smena-8» au avut un ghid util în articolul apărut în «Racheta cutezătorilor» nr. 4 din 1970 care vă indica modul de funcționare. În principiu, aparatele de format mic funcționează, cu mici modificări, cam la fel.

Așadar, odată filmul negativ făcut, trebuie să trecem la prelucrarea lui. Ca să înțelegeți bine procedeul, vă indicăm schema nr. 1, care reprezintă etapele procesului de developare.

Developarea materialelor fotosensibile negative este o operație delicată și mai ales foarte importantă. Orice greșeală comisă la developarea filmului este aproape ireparabilă. De aceea prepararea revelatorilor pentru film trebuie făcută cu grijă. Este bine să folosiți revelatorii preambalați din comerț care au dozate substanțele chimice (ORWO — R — 09, ORWO — F — 43, ORWO — A — 49). Dar atunci cînd nu îi găsiți vă puteți prepara singuri un revelator.

REVELATOR ORWO 14 PENTRU GRANULAȚIE FINĂ

Metol 4,5 g; Sulfit de sodiu anhidru 85 g; Carbonat de sodiu anhidru 1 g; Bromură de potasiu 0,5 g; Apă pînă la 1 000 cm^3. Este un revelator de tipul metal-carbonat de sodiu. La temperatura de 18—20° C timpul variază între 12 și 15 minute. Într-un litru de soluție se pot developa șase filme.

Unii dintre voi poate doresc ca filmul să aibă contrast (adică să nu conțină multe tonuri de gri) atunci rețeta D-76 este cea mai indicată: Metol 2 g; Sulfit de sodiu anhidru 100 g; Hidrochinonă 5 g; Borax 2 g; Apă pînă la 1 000 cm^3. Timpul de developare la 18—20° este de 10—16 minute. Revelatorul dă negative cu contraste și granulație fină. După ce veți folosi una din aceste rețete, filmul va fi spălat și introdus într-o soluție de fixaj format din: Tiosulfat de sodiu 250 g; Metabisulfit de potasiu 25 g; Apă pînă la 1 000 cm^3. Fixarea va trebui să dureze 4—6 minute după care scoateți filmul și-l introduceți într-un flux continuu de apă sau într-un vas mare schimbînd apa de cîteva ori. Spălarea durează 20 de minute. Uscarea se va face într-un loc ferit de praf. Developarea materialelor fotosensibile negative se poate face în doze, în tancuri sau mai rar în tase.

Procedeul cel mai răspîndit printre fotoamatori este developarea în doze cu bandă Correx din care face parte doza Triplex, denumită astfel întrucît permite prelucrarea a trei tipuri de filme de dimensiuni diferite.

Fiindcă spațiul nu ne permite modul de încărcare al acestei doze îl vom expune în numărul următor însoțit de o ilustrație bogată.

ELENA FUNDULEA

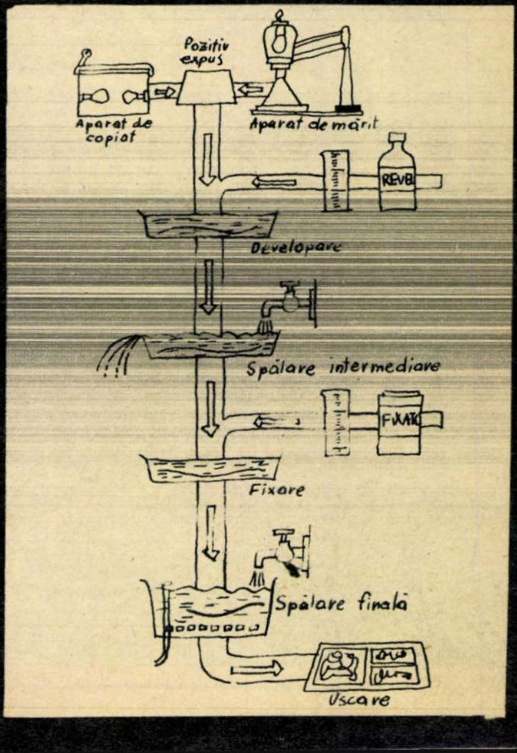

AVENTURILE COLEGULUI «MINITEHNICUS»

PARAȘUTAREA

SCENARIU ȘI DESENE: FILIP FLORIN

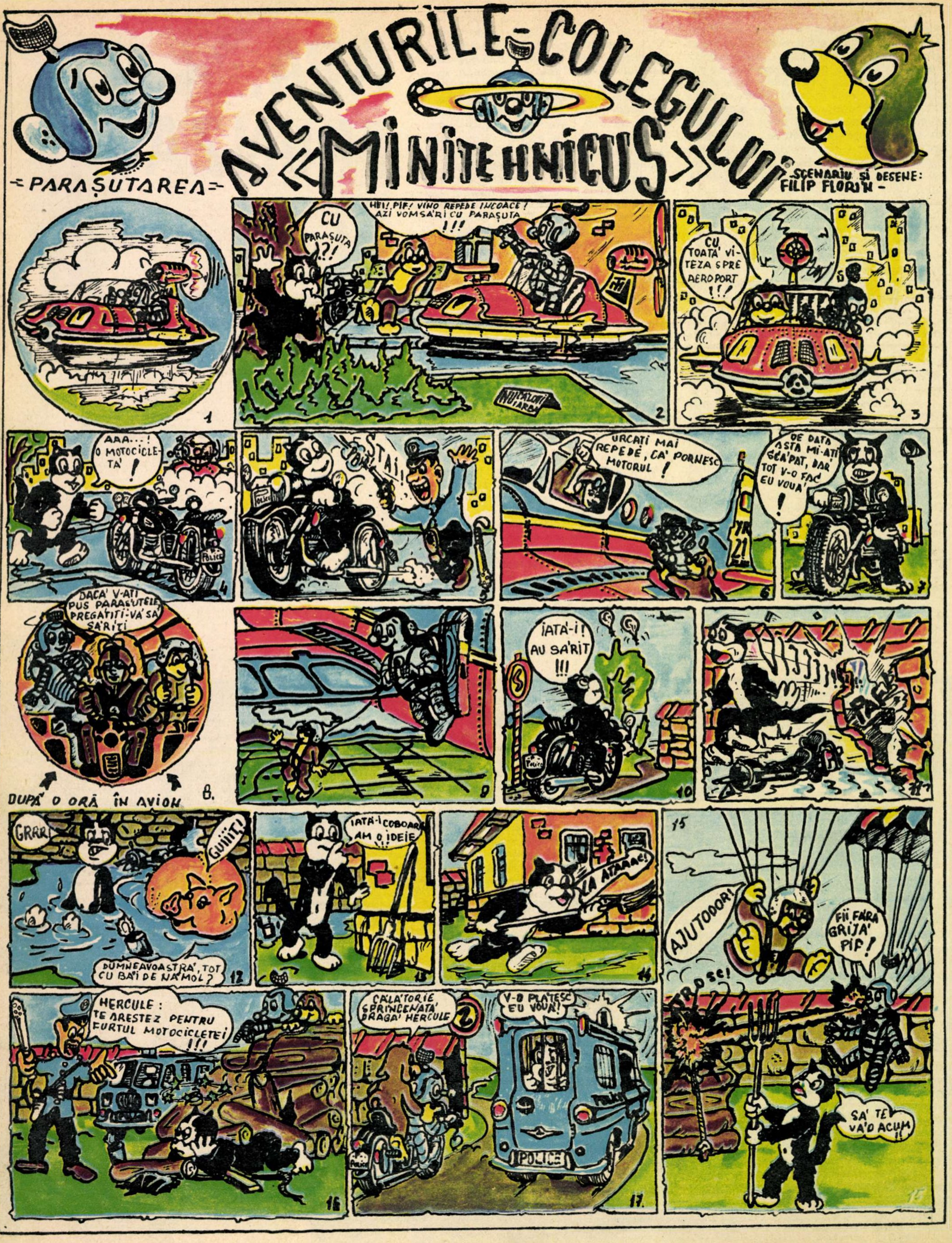
1
HEI! PIF! VINO REPEDE INCOACE! AZI VOM SĂRI CU PARAȘUTA !!!
CU PARAȘUTA ?!
NU CĂLCAȚI IARBA
2
CU TOATĂ VITEZA SPRE AEROPORT !!!
3
AAA...! O MOTOCICLETĂ !
POLICE
4
STAI!
POC!
POLICE
5
URCAȚI MAI REPEDE, CĂ PORNESC MOTORUL !
YR 21
6
DE DATA ASTA MI-AȚI SCĂPAT, DAR TOT V-O FAC EU VOUĂ !
7
DACĂ V-AȚI PUS PARAȘUTELE PREGĂTIȚI-VĂ SĂ SĂRIȚI
DUPĂ O ORĂ ÎN AVION
8.
9
¡ATĂ-I! AU SĂRIT !!!
POLICE
10
11
GRRR!
GUIIIT!
DUMNEAVOASTRĂ, TOT CU BĂI DE NĂMOL?
12
IATĂ-I COBOARĂ AM O IDEIE !!!
13
LA ATAAAC!
14
15
AJUTOOOR!
FII FĂRĂ GRIJĂ PIF!
TROSC!
SĂ TE VĂD ACUM !!
HERCULE: TE ARESTEZ PENTRU FURTUL MOTOCICLETEI !!!
16
CĂLĂTORIE SPRINCENATĂ DRAGĂ HERCULE
V-O PLĂTESC EU VOUĂ!
POLICE
17.
15

A ÎNCEPUT NOUL AN ȘCOLAR!
MANUALELE TE-AU AȘTEPTAT PE BANCĂ!
Ți-ai procurat rechizite pentru PRIMUL TRIMESTRU!
DAR ABONAMENTUL LA cutezătorii?
AI AVUT GRIJĂ SĂ-L REÎNNOIEȘTI?

PAGINA 5 MAGAZIN

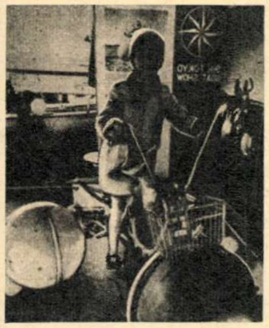

ANTENE

În tradiționala expoziție de construcții nautice, care se ține anual la Tokio se prezintă noi modele de bărci, iahturi și diferite alte ambarcațiuni cu motor. Anul acesta a fost prezentată și o bicicletă amfibie. Cu ajutorul ei se pot face plimbări pe plajă și transporturi ușoare și nu prea lungi pe apă. După cum se vede din fotografie, bicicleta este montată pe... baloane.

•

În cadrul Salonului aeronautic de la Hanovra a fost prezentat un miniavion sport cu două locuri, construit în R.F. a Germaniei — care datorită aripilor pliabile poate fi remorcat de un turism sau parcat într-un garaj. El poate fi folosit pentru școală, remorcher de planoare și la pilotaj acrobatic.

Sărituri în CERC

În mijlocul terenului de joc desenăm patru cercuri concentrice. Primul, cel mai mare, are diametrul de 1,50 m, al doilea — 1,20 m, al treilea — 0,90 m, iar cel mai mic, centrul de 0,5 m. În partea exterioară a cercului mare, la 2 m distanță tragem o linie. În spatele acestei linii se așază primul jucător, cu ochii legați cu o batistă. La semnalul arbitrului, jucătorul legat la ochi este învîrtit de cîteva ori, iar apoi i se cere să sară înainte, în așa fel, încît din trei sărituri consecutive, cu picioarele lipite — să ajungă mai aproape de cercul mic. După ce a sărit, jucătorul își dezleagă legătura de la ochi, iar arbitrul notează distanțele și face punctajul după următorul tabel: cercul 1 și spațiul pînă la cercul 2 = 5 puncte, cercul 2 și spațiul pînă la 3 = 10 puncte; cercul 3 și spațiul pînă la cercul 4 = 14 puncte; atingerea cercului mic din centru = 20 puncte. Jocul poate fi individual și pe grupe. Cîștigă jucătorul sau grupa care a acumulat cel mai mare număr de puncte.

PIONIEREASCĂ

ORIZONTAL:

1) Datoria de frunte a pionierului. 2) O simbolică părticică din steagul roșu purtată cu mîndrie și cinste de pionierii patriei noastre. — În cort! 3) Ta, ra, ta, ta goarnele au sunat. — Fruntași la învățătură și în sport. 4) Vas de apă. — Formă de a merge în excursii care dezvoltă spiritul colectiv. 5) 2000 la CEC — unde pionierii au depus bani în ajutorul colegilor sinistrați. — Luna cînd în prima ei zi pionierii defilează alături de părinții lor. 6) Articol (abr.). 7) Înălțat pe catarg în mijlocul careului pionieresc. — Cămașă înflorată. 8) Simbolul aurului. — Vorbește... prin gesturi. — Scop atins numai prin rîvnă și perseverență în lupta pentru reușită. 9) Împlinirea năzuințelor. 10) Mlădițe ale tinerei generații, viitori constructori ai comunismului din patria noastră.

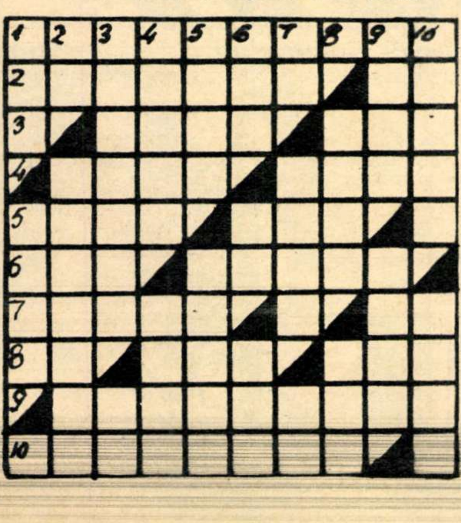

VERTICAL:

1) Colea. — «... pionierului» sediul cercurilor pionierești. 2) Perne! — Casele sezoniere ale taberelor pionierești la munte sau la mare. 3) Prilej de drumeții, tabere, și alte activități pionierești (pl.). — La teorie! 4) Elan tineresc. — Muzeu bucureștean purtînd numele unui binecunoscut pictor român. 5) Lac african. — Supli, grațioși în mișcări. 6) Fruct din Antile. — Metru cub. — Zece sute. 7) Sunet de trompetă! — Pregătiți pentru a contribui la progresul patriei noastre socialiste. — Zina Raicu. 8) Cîntece. — Nici ai mei, nici ai lor. 9) Culoarea cravatei pionierești (masc.) — Cultivator de viță. 10) Simbolul cutezanței (pl.). — Pionier.

Prof. Dumitru IACOBESCU

GHIOZDĂNEL

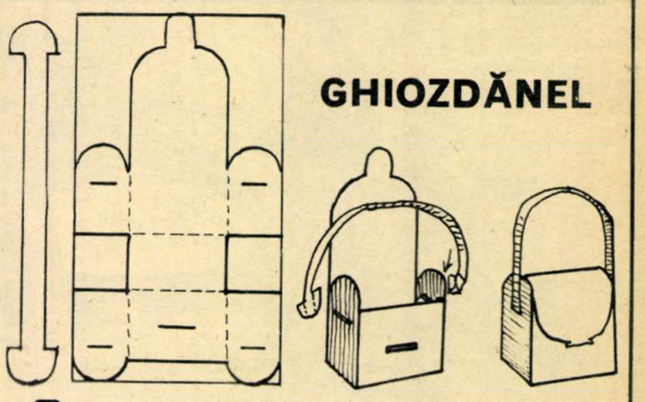

PRACTIC

După modelul alăturat desenați pe carton, la dimensiunile dorite, părțile componente ale ghiozdanului. După ce decupați, îndoiți după liniile punctate și lipiți părțile laterale suprapuse. În fentele de pe părțile laterale introduceți capetele mînerului.

Dacă vreți ca ghiozdănelul să fie mai frumos, puteți să-l acoperiți înainte de lipire cu hîrtie colorată, cu material textil sau plastic.

Radio

Din programul emisiunilor pentru copii pe perioada 1-7 octombrie spicuim:

Emisiunea **«Tot înainte»** de joi, 1 octombrie, ora 8,10, pe programul II, prezintă pentru voi un moment distractiv intitulat **«Poveste de dimineață»**, iar marți, 6 octombrie, veți face o vizită, împreună cu reporterul emisiunii, la Palatul pionierilor prin cercurile tehnicoaplicative.

«Cinci săptămîni în balon» de Jules Verne, dramatizare de Anda Boldur este scenariul radiofonic care-l veți putea audia în cadrul emisiunii **«Teatru radiofonic pentru copii»** de duminică, 4 octombrie, ora 8,00, pe programul II.

În cadrul emisiunii **«Vreau să știu»** veți putea asculta rubricile **«Automobilul de mîine»**, **«Materii prime inedite»** și **«Noi forme de energie»** miercuri, 7 octombrie, ora 10,30, pe programul I.

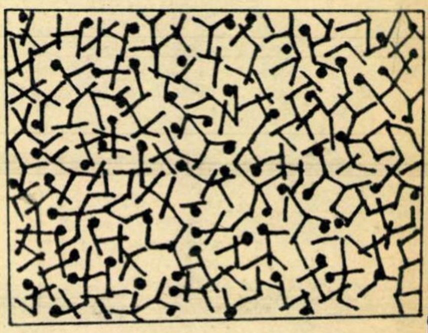

În acest desen s-a ascuns un jucător de fotbal... găsiți-l!.

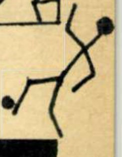

UN ZÎMBET CU...

Thomas Alva Edison (1847–1931) era foarte distrat. Întorcîndu-se dintr-o călătorie se plînse că a trebuit să meargă tot drumul așezat pe o banchetă cu spatele la locomotivă, ceea ce i-a produs o stare neplăcută.

— De ce n-ai rugat pe cineva să schimbați măcar pentru o vreme locurile? îl întrebă soția.

— Mi-era imposibil, răspunse Edison. Eram singur în tot compartimentul.

BLITZ

Un mic ghepard și un mic elev. Băiatul directorului unei grădini zoologice din Franța, s-a împrietenit atît de mult cu puiul de ghepard încît sînt împreună la masă, la lecții ca și la culcare.

Ghepardul are faima unui animal foarte iute. În goana sa poate alerga și 100 km la oră.

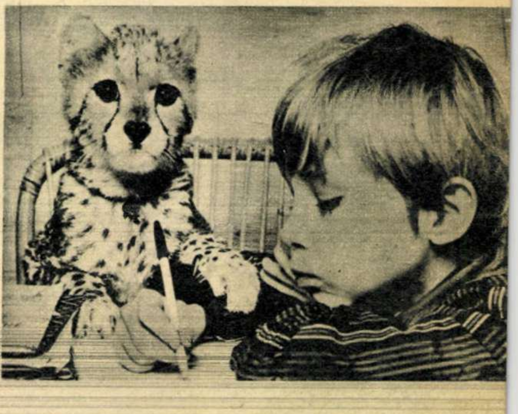

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

14

EXPEDITIILE CUTEZĂTORII

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Scăpat de Dim, Ionuț și Codruț, care rămîn izolați în galeria necunoscută, șeful banditilor se îndreaptă spre expediționari, cu intenția de-a reintra în posesia tezaurului. Pe drum însă se întîlnește cu tovarășul lui pe care-l închisese în subteran cu o zi în urmă. Luîndu-l drept stafia lui Deceneu, cunoscutul preot dac, șeful banditilor se reîntoarce la marginea prăpastiei, strigînd după ajutor. Cu un glonț bine țintit, Dim smulge sabia dacică din mîna celui de al doilea bandit, apoi îi obligă pe amîndoi să arunce puntea peste prăpastie.

Scenariu: **CONSTANTIN DIACONU** **Desene:** **PUIU MANU**

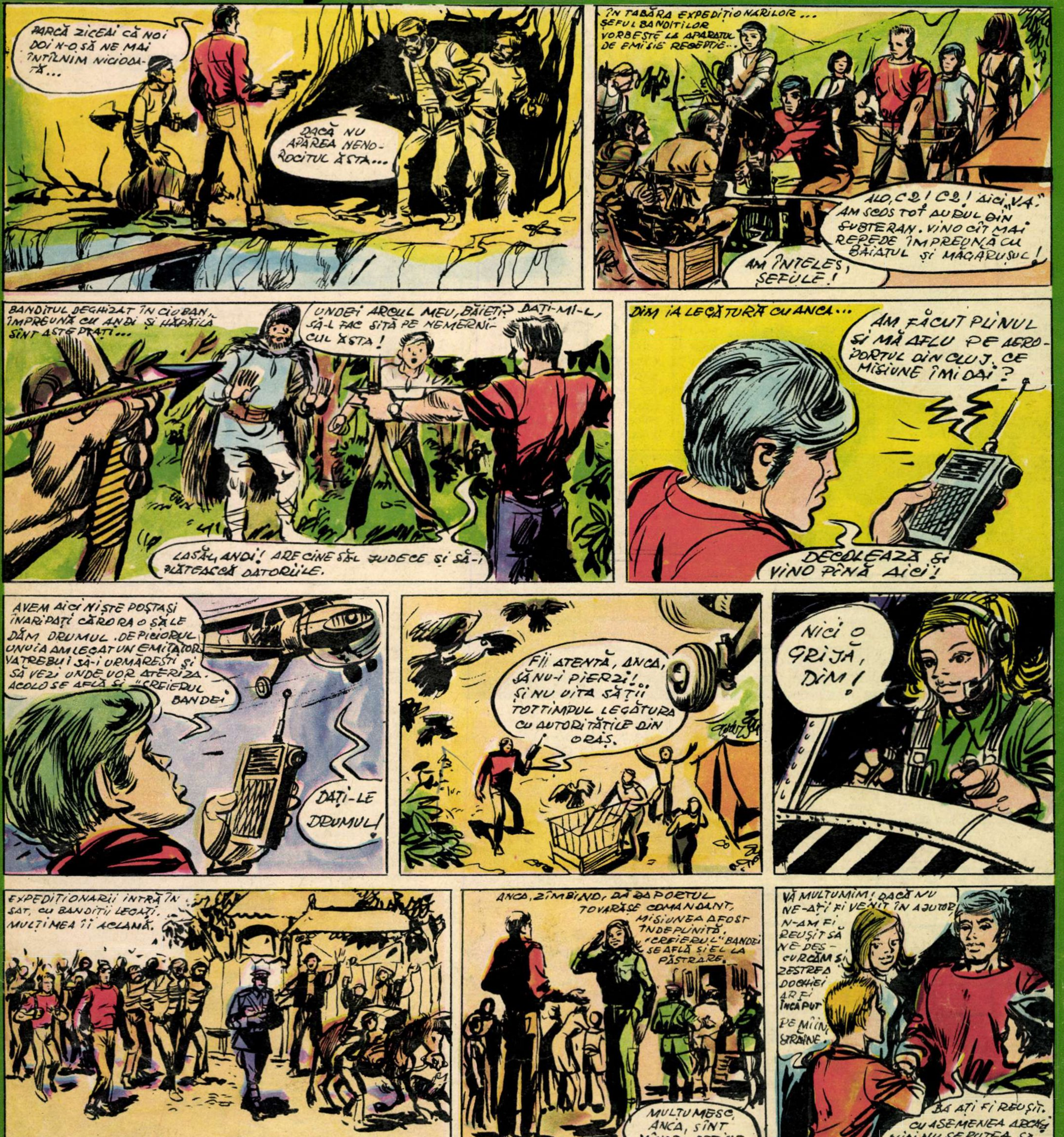
PARCĂ ZICEAI CĂ NOI DOI N-O SĂ NE MAI ÎNTÎLNIM NICIODATĂ...
DACĂ NU APAREA NENOROCITUL ĂSTA...
ÎN TABĂRA EXPEDIȚIONARILOR... ȘEFUL BANDIȚILOR VORBEȘTE LA APARATUL DE EMISIE RECEPȚIE...
ALO, C2! C2! AICI „V.A." AM SCOS TOT AURUL DIN SUBTERAN. VINO CÎT MAI REPEDE ÎMPREUNĂ CU BĂIATUL ȘI MĂGĂRUȘUL!
AM ÎNȚELES, ȘEFULE!
BANDITUL DEGHIZAT ÎN CIOBAN, ÎMPREUNĂ CU ANDI ȘI HĂPĂILĂ SÎNT AȘTEPTAȚI...
UNDE-I ARCUL MEU, BĂIEȚI? DAȚI-MI-L, SĂ-L FAC SITĂ PE NEMERNICUL ĂSTA!
LASĂ-L, ANDI! ARE CINE SĂ-L JUDECE ȘI SĂ-I PLĂTEASCĂ DATORIILE.
DIM IA LEGĂTURA CU ANCA...
AM FĂCUT PLINUL ȘI MĂ AFLU PE AEROPORTUL DIN CLUJ. CE MISIUNE ÎMI DAI?
DECOLEAZĂ ȘI VINO PÎNĂ AICI!
AVEM AICI NIȘTE POȘTAȘI ÎNARIPAȚI CĂRORA O SĂ LE DĂM DRUMUL. DE PICIORUL UNUIA AM LEGAT UN EMIȚĂTOR. VA TREBUI SĂ-I URMĂREȘTI ȘI SĂ VEZI UNDE VOR ATERIZA. ACOLO SE AFLĂ ȘI „CREIERUL BANDEI"
DAȚI-LE DRUMUL!
FII ATENTĂ, ANCA, SĂ NU-I PIERZI! ȘI NU UITA SĂ ȚII TOT TIMPUL LEGĂTURA CU AUTORITĂȚILE DIN ORAȘ.
NICI O GRIJĂ, DIM!
EXPEDIȚIONARII INTRĂ ÎN SAT, CU BANDIȚII LEGAȚI. MULȚIMEA ÎI ACLAMĂ.
ANCA, ZÎMBIND, DĂ RAPORTUL
TOVARĂȘE COMANDANT, MISIUNEA A FOST ÎNDEPLINITĂ. „CREIERUL" BANDEI SE AFLĂ ȘI EL LA PĂSTRARE.
MULȚUMESC, ANCA, SÎNT MÎNDRU DE TINE.
VĂ MULȚUMIM! DACĂ NU NE-AȚI FI VENIT ÎN AJUTOR, N-AM FI REUȘIT SĂ NE DESCURCĂM ȘI ZESTREA DOCHIEI AR FI ÎNCĂPUT PE MÎINI STRĂINE.
BA AȚI FI REUȘIT. CU ASEMENEA ARCAȘI NICI NU SE PUTEA SĂ NU REUȘIȚI...

(Sfîrșit)

Redactor șef: MIHAI NEGULESCU. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA
Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1 Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.
1 leu
41033
de către oficiile și agențiile PTTR de către factorii poștali și difuzorii de presă.

V

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

41

JOI, 8 OCTOMBRIE 1970, ANUL IV

159

/108

Citiți

«STRĂLUCIREA AURULUI NEGRU»

în pag. 8—9.

FOTO: GH. CUC

SPOR LA MUNCĂ ÎN NOUL AN UNIVERSITAR

a

41

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

ÎNTR-O ATMOSFERĂ ENTUZIASTĂ, LA 1 OCTOMBRIE A.C., ÎN CENTRELE UNIVERSITARE DIN ȚARĂ, A AVUT LOC INAUGURAREA NOULUI AN DE ÎNVĂȚĂMÎNT. STUDENȚII CELUI MAI MARE CENTRU UNIVERSITAR AL ȚĂRII — BUCUREȘTI — AU AVUT ÎN ACEASTĂ ZI BUCURIA DE A-L PRIMI ÎN MIJLOCUL LOR PE SECRETARUL GENERAL AL PARTIDULUI, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU. CU ACEST PRILEJ, LA SALA PALATULUI, A AVUT LOC O ADUNARE FESTIVĂ ÎN CADRUL CĂREIA A LUAT CUVÎNTUL TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU (FOTO 1—2).

AU FOST VIZITATE APOI CÎTEVA INSTITUTE ȘI FACULTĂȚI (FOTO 3).

PREZENȚA ÎN MIJLOCUL STUDENȚILOR ȘI PROFESORILOR, LA SĂRBĂTOAREA DESCHIDERII CURSURILOR UNIVERSITARE, A TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ȘI A CELORLALȚI CONDUCĂTORI DE PARTID ȘI DE STAT A PRILEJUIT MOMENTE EMOȚIONANTE, O ATMOSFERĂ DE VIBRANT PATRIOTISM, DE ÎNALTĂ RESPONSABILITATE CIVICĂ, DE NEȚĂRMURIT DEVOTAMENT FAȚĂ DE PARTID, DE CONDUCEREA SA.

ZIUA RECOLTEI

Octombrie 1970 a venit cu zile aurii și calde, cu ionatane roșii, cu miros amărui de nuci care și-au lăsat cămășile, cu gutui parfumate și prune brumării. Ca în fiecare an, în prima duminică din octombrie, țara a sărbătorit Ziua recoltei.

Această sărbătoare tradițională a evidențiat încă o dată hărnicia muncitorilor de pe ogoare, tenacitatea cu care știu să smulgă naturii, chiar în condiții vitrege, roade bogate.

Anul acesta «Ziua recoltei» a fost sărbătorită, de la un capăt la altul al țării, prin muncă. Pentru ca recoltatul culturilor tîrzii și semănatul cerealelor de toamnă să fie încheiate la timp, țăranii cooperatori, muncitorii din fermele de stat, mecanizatorii au hotărît ca și în cursul zilei de duminică să continue munca pe cîmp la strînsul recoltelor, pregătirea terenului și la semănat. Lor li s-au alăturat mii de orășeni — elevi, studenți, muncitori, funcționari etc. Așa cum era firesc, pe ogoarele patriei au fluturat cu acest prilej cravatele roșii. Fotografia alăturată ne prezintă un entuziast detașament de pionieri la lucru.

Stadionul «Republicii» din Capitală a găzduit duminică, 4 octombrie, deschiderea festivă a anului sportiv școlar 1970—1971, la care au participat peste 20 000 de elevi sportivi.

Programul festivității a început cu defilarea a 6 000 de elevi și eleve, reprezentînd aproape 400 de unități școlare. Au intrat apoi în concurs atleții școlilor din București și Belgrad. Au urmat demonstrații de echitație, ciclism etc. Un atractiv punct al programului l-a constituit meciul de fotbal internațional dintre reprezentativele școlare ale orașelor București și Belgrad, încheiat cu scorul de 0—0.

Cutezătorii

întreabă

RĂSPUNDE PROF. UNIV. LADISLAU BANYAI, VICEPREȘEDINTE AL ACADEMIEI DE ȘTIINȚE SOCIALE ȘI POLITICE

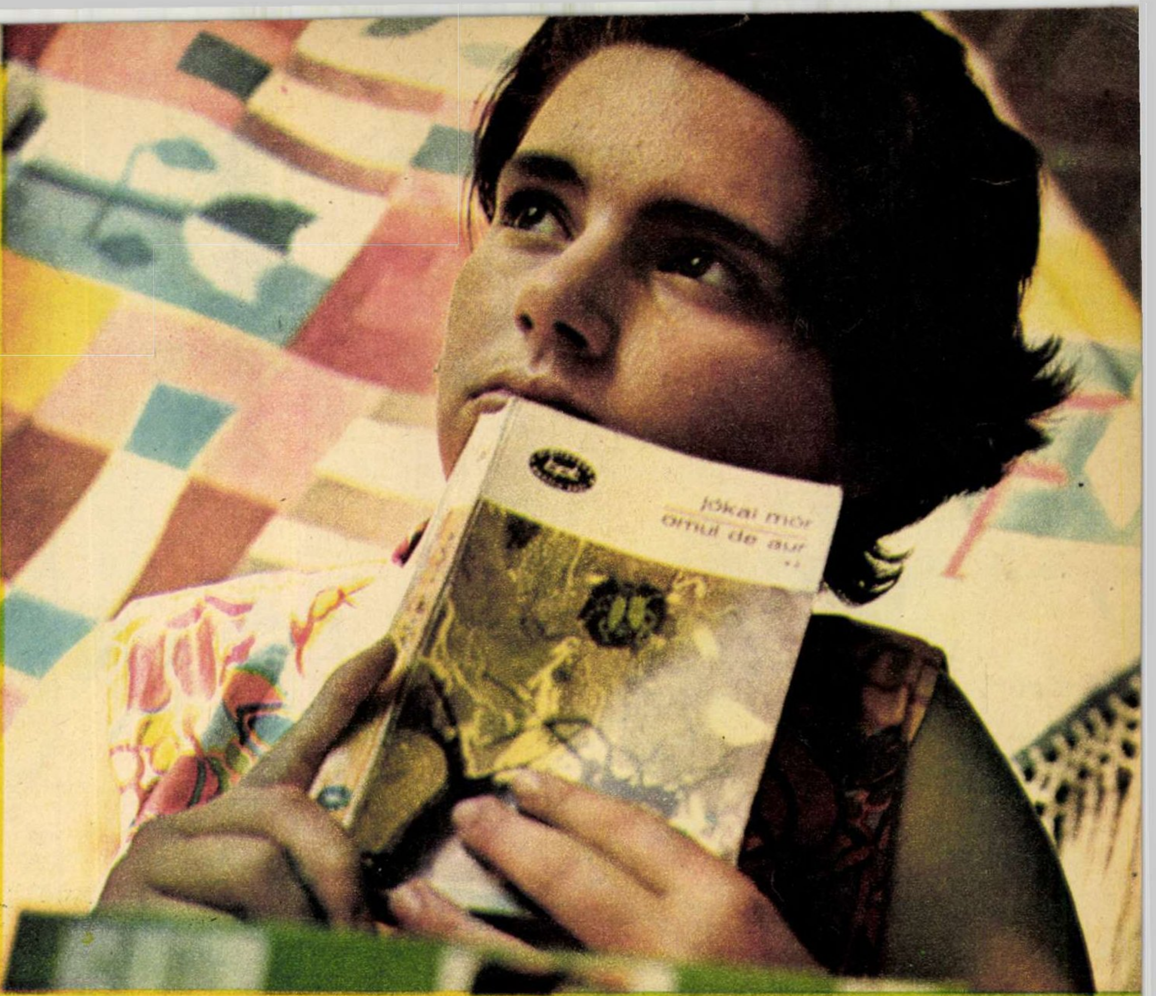

CHIAR ȘI ATUNCI CÎND ÎȘI ORÎNDUIEȘTE IDEILE ÎN LINII DE O SEVERITATE CLASICĂ, CHIAR ȘI ÎN TIMP CE VORBEȘTE DESPRE FAPTELE DE ISTORIE CU OBIECTIVITATEA CELUI CE LE-A CUNOSCUT ÎN DESFĂȘURAREA LOR NEMIJLOCITĂ, PROFESORUL UNIVERSITAR LADISLAU BANYAI, RAMÎNE ÎNAINTE DE ORICE UN FERMECĂTOR POVESTITOR. ÎN EXPUNEREA SA, ABIA STĂPÎNITĂ DE O VIBRAȚIE LIRICĂ, RELATĂRILE DOBÎNDESC UN RELIEF SPECIFIC, IAU ÎNFĂȚIȘAREA UNOR SPECTACOLE CU VIAȚA LOR PROPRIE, ADÎNCITĂ PARCĂ ÎNTR-UN PREZENT CONTINUU. CU REGRETUL DE A NU PUTEA REPRODUCE TOATĂ BOGĂȚIA DE NUANȚE DIN DESFĂȘURAREA CONVERSAȚIEI, CONSEMNĂM CÎTEVA PĂRȚI ÎNTR-O MAI DIRECTĂ LEGĂTURĂ CU TEMA INTERVIULUI NOSTRU: EDUCAȚIA POLITICĂ A PIONIERILOR.

— Ce credeți că ar trebui să însemne concret atitudinea politică la vîrsta cititorilor revistei noastre?

— Simț de răspundere, în primul rînd față de colectivitate, intensă participare la viața obștească, dragoste de patrie, prietenie dezinteresată, continuă autoperfecționare printr-o muncă tenace. De altfel, fiecărei noi generații ar trebui să-i cultivăm, mai întîi calitatea de a nu putea trăi fără muncă. Și multe alte calități. Pentru că o atitudine politică nu se reduce la un atribut, ea este o trăire continuă la un înalt grad de concentrație, însoțită de capacitatea mobilizării totale în acțiunile întreprinse. Este forța și arta de a lua atitudine, de a lua poziție într-o deplină cunoștință de cauză.

— Sub ce formă considerați că poate fi însușită organic o asemenea atitudine de către copii?

— Întrucît atitudinea politică are, cum spuneam, dimensiunile unei existențe, nu cred că-i putem reduce geneza la o formă sau alta. Dimpotrivă, cred că asemenea tendință de a fragmenta formalizează procesul de educație politică. Dacă vorbim însă de **climatul** *propice atitudinii politice, aceasta-i altceva, adică e o intensă viață colectivă pe care copilul trebuie să o ducă din cea mai fragedă vîrstă. O viață bogată, cu adevărat vie, plină de fapte și de fapte și de participări plenare la aceste fapte. Această ambianță este cea mai capabilă să oțelească un caracter. Mi-amintesc de o scenă din timpul Revoluției proletare din Ungaria. Plecasem din Baia de Criș, unde m-am născut și am învățat primele clase primare, înainte de primul război mondial, la un liceu dintr-un orășel de lîngă Budapesta. În atmosfera de intensă trăire colectivă și de puternică solicitare individuală din timpul Revoluției, am participat cu orchestra liceului la sărbătorirea lui 1 Mai, și alături de muncitori, soldați și țărani am cîntat Internaționala. Toată educația mea mistică — doar învățam într-un liceu catolic — s-a năruit sub puterea acestei impresii minunate.*

— Întrucît la această vîrstă puterea exemplului are o mare forță de atracție, cum credeți că ar trebui să le fie înfățișat pionierilor eroul comunist?

— Așa cum a fost în realitate. Păstrarea amintirii eroilor la dimensiunile lor umane este cea mai caldă ofrandă ce le-o putem aduce. De aceea, educația politică a pionierilor cred că poate cîștiga și mai mult cînd admirația lor se îndreaptă deopotrivă spre **eroul comunist,** *adică spre cel ce și-a jertfit viața pentru idealurile clasei muncitoare, dar și spre* **militantul comunist,** *spre omul viu care trăiește și luptă în slujba celor mai înalte idealuri contemporane.*

— Rememorîndu-vă procesul formării propriei dv. personalități, ați putea să ne spuneți ce vîrstă apreciați ca fiind hotărîtoare pentru formarea unui caracter ferm și sensibil, totodată, cu aplecări spre acțiunea energică, dar și spre reflecția interioară?

— Perioada cam între 10 și 16 ani, adică în bună parte vîrsta pionierilor noștri. Dar prin asta n-am spus încă totul cîtă vreme nu ne gîndim și la căile concrete de formare a acestor caractere. Și fără a reduce întreg acest proces — pentru că răspunsul acestei întrebări vizează un proces foarte complex — la o singură formulă, aș vrea însă să spun că prin cunoașterea pe viu, în excursii și călătorii precedate sau adîncite prin bogate lecturi, a unui larg spațiu geografic și istoric, un tînăr caracter se înnobilează adeseori pînă la a-și revela sieși adevărata lui vocație. Și pentru că-mi cereți să-mi rememorez trecutul, vă voi spune că pasiunea mea pentru istorie s-a născut atunci cînd mi-am petrecut vacanțele la bunicii mei de la Costești, unde a fost descoperită prima cetate dacică, am mers la Tebea aflată la cîțiva pași de locul meu natal, la Gorunul lui Horia și la Mormîntul lui Avram Iancu. Și a crescut în multe excursii ce le-am făcut ca licean, precum și în timpul studenției, excursii consemnate în multe note de călătorie, apărute în revista de tineret «Jò Baràt» din Cluj, înainte de începutul activității mele de dascăl, acum 40 de ani.

FASCINAȚIA CĂRȚII

Ce să citim, cum să citim, cînd să citim? Sînt întrebări ce revin adeseori în scrisorile cititorilor noștri. Cu toate că sîntem obișnuiți să petrecem oarecare timp în fața televizorului, cu toate că în timpul liber tranzistorul este lîngă noi, că ziarele sînt zilnic pe masa noastră, cartea rămîne un prieten neprețuit. Ea exercită asupra noastră o statornică fascinație.

O pagină de carte te poate pur-

(continuare în pag. 7)

Surprize

LA PALATUL PIONIERILOR

La Palatul Pionierilor din București noutățile sînt deosebit de atrăgătoare. Afișe colorate te rețin cu întrebările: Îndrăgiți sporturile nautice? Nu întîrziați, veniți la «Debarcaderul pionierilor» Construim noi tipuri de ambarcațiuni, navigăm pe lacul Herăstrău... «Vă place muzica ușoară? Veniți la noul ansamblu de estradă și varietăți!

Pentru cei care vor să devină aviatori avem o veste extraordinară. La dispoziția lor va fi un avion I.L. 14, dăruit pionierilor, care este gata să vă dezvăluie totul despre secretele aeronauticii.

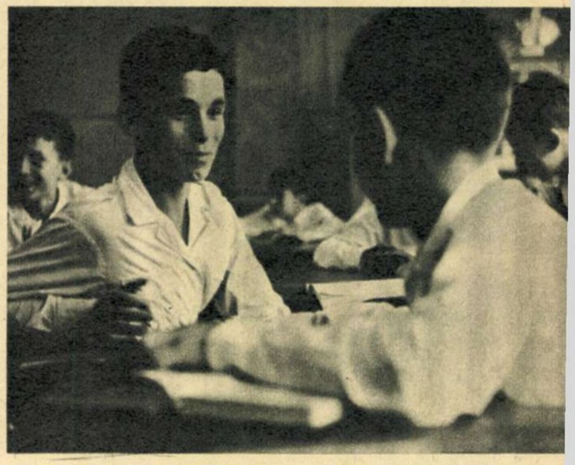

Bucuroşi DE OASPEŢI

Păşim pragul casei de copii din Orlaţ, marcaţi de emoţie şi curiozitate. Curtea-i pustie. Din clădirea înconjurată de largi spaţii verzi răzbate un zvon de cristaline glasuri. Mulţi ani trăiască... mulţi ani trăiască... la mulţi ani! Străbatem grăbiţi culoarele luminoase — înregistrăm în trecere dulapurile cu rafturile pline: ştergare lucrate în motive naţionale, blide şi ulcele migălos decorate, tablouri «desenate» din frunze şi flori presate — şi ajungem, în sfîrşit, în sala de mese. Ne oprim lîngă uşă şi încercăm să pătrundem semnificaţia momentului: zece fete la o masă încărcată cu flori, şi în jurul lor alte două sute treizeci. Aplauze, urale şi mai ales multă, multă bună dispoziţie. Au terminat tocmai masa — felul trei o tortă de ciocolată... absolut extraordinară — şi într-o perfectă ordine s-au îndreptat spre sala de festivităţi. Nu avem timp de explicaţii, ne conformăm întocmai. Primele rînduri ocupate de aceleaşi zece fete pe care le recunoaştem, poate, după roşeaţa ce le îmbujorează obrajii, sau după fericirea ce le-o citim în ochi.

O solistă de muzică uşoară şi una de muzică populară, un număr de gimnastică... foarte artistică şi un dans îndrăcit, un trio de mandoline şi o fabulă plină de haz. Şi iarăşi aplauze, şi flori, şi urări de viaţă lungă şi bucurie. La sfîrşit, după încheierea programului, cînd apreciaţii artişti au revenit în mijlocul colegilor, întreaga familie se împrăştie pe aleile parcului. Un «voley pe eliminate», o carte recent citită, un model nou de brodat, un exerciţiu mai dificil găsit într-o culegere de probleme — sînt numai cîteva din secvenţele pe care le surprindem în scurta noastră vizită. Şi nu ne despărţim de minunatele noastre gazde înainte de-a ura şi noi celor zece sărbătorite (şi trebuie să ştiţi că este chiar o tradiţie ca la fiecare două luni să fie aniversate împreună toate zilele de naştere din perioada respectivă) tradiţionalul «La mulţi ani!»

125 DE FRAŢI

Nu ştiu cu cine să încep. Poate cu Mătiaş Vilmoş care fără nici o ezitare mi-a spus că-i cel mai bun jucător de şah şi că singurul care-i mai dă de furcă, este Stoian. În rest... M-a simţit neîncrezător şi m-a invitat la club. Acolo l-am văzut jucînd şi pe cuvînt dacă i-a trebuit mai mult de un sfert de oră ca să şi dea două mat-uri. Ce fac însă cu Pralea Ion, chitaristul? Şi, mă rog, cu el m-aş descurca poate eu, dar cum mai dau obrazul cu sextetul lui vocal:

— N-aţi spus chiar dv. că sîntem mai grozavi ca Gianni Morandi? Şi acum să ne-o ia «şahistul» înainte...

Au dreptate; aşa am spus. Cel mai bine ar fi să încep cu Portogan Ion. E centru înaintaş — dreapta în echipa de fotbal, e golgeterul echipei, nu are nici o îndoială că Dobrin rămîne jucătorul nostru nr. 1 şi poate ţine prinsoare cu oricine că Rapidul

cîştigă campionatul... Parcă Măiereanu Ion nu-i grozav? Nu era el cel mai mic dintre toţi copiii care au făcut excursia de-o săptămînă prin ţară, şi nu se întreceau toţi în a fi cît mai grijulii cu el, şi n-au vrut fetele din Rîmnicu Vîlcea să-l... fure şi să-l oprească acolo, de simpatic ce era?... Şi dacă încep cu Neamţu Marin, «regizorul de film», nu-l nedreptăţesc pe Bebeşelea Constantin, «profesorul de română şi franceză»? Sau pe Paul Vasile, «matematicianul» şcolii? Sau pe Borzea Ion, primul pe clasă şi, în acelaşi timp, cel mai înfocat admirator al lui Jean Marais şi Piere Brice? Sau pe... Nu! M-am hotărît: am să vă vorbesc în acelaşi timp de toţi cei 125 de «fraţi» de la casa de copii din Agnita. Pentru că aşa cum i-am cunoscut nedespărţiţi la învăţătură, la sport, la joacă, la bucurie — tot aşa trebuie să-i cunoaşteţi şi voi. Şi dacă pe agenda voastră de corespondenţă mai aveţi un loc liber, notaţi-i imediat: veţi descoperi, cu siguranţă, nişte prieteni de nădejde.

RADU F. ALEXANDRU

INTRE NOI, REPORTERII

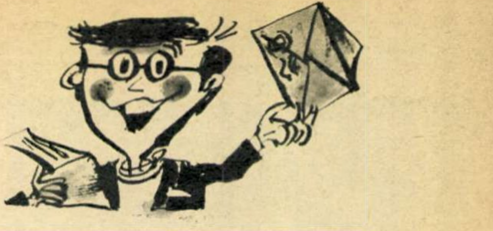

de OCTAV PANCU-IASI

La definiţia pe care, încetul cu încetul, şi mai cu seamă ajutati necontenit de opiniile atîtor corespondenţi, încercăm s-o dăm pasionantei noastre îndeletniciri, mai adăugăm azi un element — unul dintre acelea fără de care ne-ar fi imposibil să ne imaginăm un reporter, fie el chiar la începuturile uceniciei. Este vorba de faptul că, trăind cu ardoare în prezent, reporterul priveşte mereu înainte, evenimentelor care se petrec sub ochii săi, el le adaugă pe cele ce se anunţă să devină preocupări de seamă, sărbători ale inimilor noastre.

Ne-am obişnuit să dovedim de fiecare dată ceea ce afirmăm — şi iată-ne statornici acestei obişnuinţe.

Întregul nostru popor se pregăteşte pentru a întîmpina şi prăznui un eveniment sub semnul căruia se va înscrie pe orbita timpului întregul an 1971. Mă refer, aşa cum desigur v-aţi dat seama, la împlinirea a 50 de ani de la crearea Partidului Comunist Român.

S-ar putea oare ca pionierii şi şcolarii să nu iniţieze încă de pe acum acţiuni care să aducă acestei glorioase aniversări omagiul izvorît din dragostea şi recunoştinţa tuturor copiilor faţă de partid, conducătorul nostru încercat şi înţelept? Şi s-ar putea oare ca foarte tinerii reporteri să nu înregistreze, transmiţînd mai departe, tot ceea ce întreprind colegii lor în cinstea sărbătorii partidului? Nu, desigur.

Şi iată că **Florica Mîndru,** din clasa a VIII-a, Iaşi, ne scrie că unitatea de pionieri din care face parte şi-a propus ca, sprijinită de profesorii de istorie şi de alte cadre didactice din şcoală, să alcătuiască un album cu fotografii ale tuturor caselor care, în frumosul oraş al Moldovei, stau mărturie activităţii partidului în anii ilegalităţii: tipografii clandestine, locuri de întîlniri tainice între comunişti, locuinţe ale unora din cei ce s-au numărat printre personalităţile de seamă ale mişcării comuniste şi muncitoreşti.

Şi iată că alt reporter, bucureşteanul **Nicolae Scurtu,** tot din clasa a VIII-a, scrie: «Ne-am propus o expediţie pe urmele «Scînteii». Vom vizita locurile unde s-a redactat şi s-a tipărit «Scînteia» în anii întunecaţi dinaintea eliberării, ne vom întîlni cu cîţiva dintre cei care scriau, tipăreau şi răspîndeau pe atunci ziarul, vom fi apoi oaspeţii Combinatului «Casa Scînteii», palatul unde, azi apar atîtea ziare şi reviste ducînd către milioane şi milioane de cititori cuvîntul înflăcărat al partidului».

Şi iată că, al treilea reporter, **Cristea Damian,** tot din Bucureşti, ne scrie:

«Clasa noastră va planta în primăvara viitoare 50 de puieţi pentru cei 50 de ani de luptă neîntreruptă a partidului. Îi vom planta chiar în curtea şcolii, pe două rînduri, creînd o alee. Pe această alee vom păşi în fiecare zi spre clădirea şcolii, una din atît de numeroasele şcoli noi care s-au ridicat la îndemnul partidului şi din marea lui grijă pentru noi, copiii; pe această alee vom păşi spre clase, acolo unde învăţăm să devenim folositori societăţii noastre, să merităm mîine cinstea de a ne numi comunişti, aşa cum s-au numit şi se numesc oamenii cei mai demni, mai hotărîţi, mai harnici, mai încrezători într-un ideal nobil».

Aşteptăm cu nerăbdare reportajele, corespondenţele voastre, stimaţi tineri colegi, despre pregătirile din şcoli şi unităţi, din clase şi detaşamente, închinate apropiatei aniversări a unei jumătăţi de veac de la crearea partidului.

CEA MAI TÎNĂRĂ MEMBRĂ A CENACLULUI

INA FRUCHTER (clasa a VII-a C, Şcoala generală nr. 73, Bucureşti) este cîştigătoarea unui premiu dulce «Paleta de ciocolată» oferit de Cenaclul de arte plastice «Ion Ţuculescu». De fapt Inei, cea mai tînără membră a cenaclului, îi place foarte mult fizica, fiind şi deţinătoarea locului I la Olimpiada pe Capitală. Încă o dată preocupările legate de ştiinţă se împletesc cu cele de artă.

Să-i dorim Inei succes şi pe mai departe.

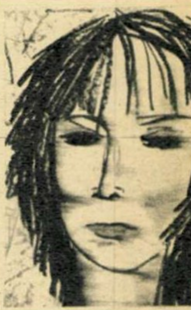

PORTRET

ROZETA SĂPTĂMÎNII

„Bună dimineața"

LA NOI IN SAT

«Pentru ca să fii primul care să spui bună dimineata, trebuie să te scoli oho, cu noaptea în cap. Soarele, oricînd ar răsări, se spune că răsare tîrziu, şi oricînd ar apune, apune devreme, chiar prea devreme». Asa spun sătenii din Doljeşti, comună din judetul Neamt si asta pentru că ei sînt oameni harnici. De aceea comuna este bogată, frumoasă, casele se intrec în găteli, flori, curăţenie.

Vara, cît e ziua de lungă, cu toţii sînt pe ogoarele C.A.P.-ului. Numai seara, cînd soarele pleacă pe alte tărîmuri, ei se întorc in sat. Iar cînd becurile se aprind, la Căminul cultural (clădire nouă, care atrage privirile) începe o adevărată forfotă: muzică, repetitii, filme, spectacole.

Oricine si-ar putea dori să locuiască în Doljesti!

VICTORITA COROI

corespondent special al
«Rozetelor Cutezătorii»

PE ACOPERIȘ

POVESTIRE DE ION GRECEA

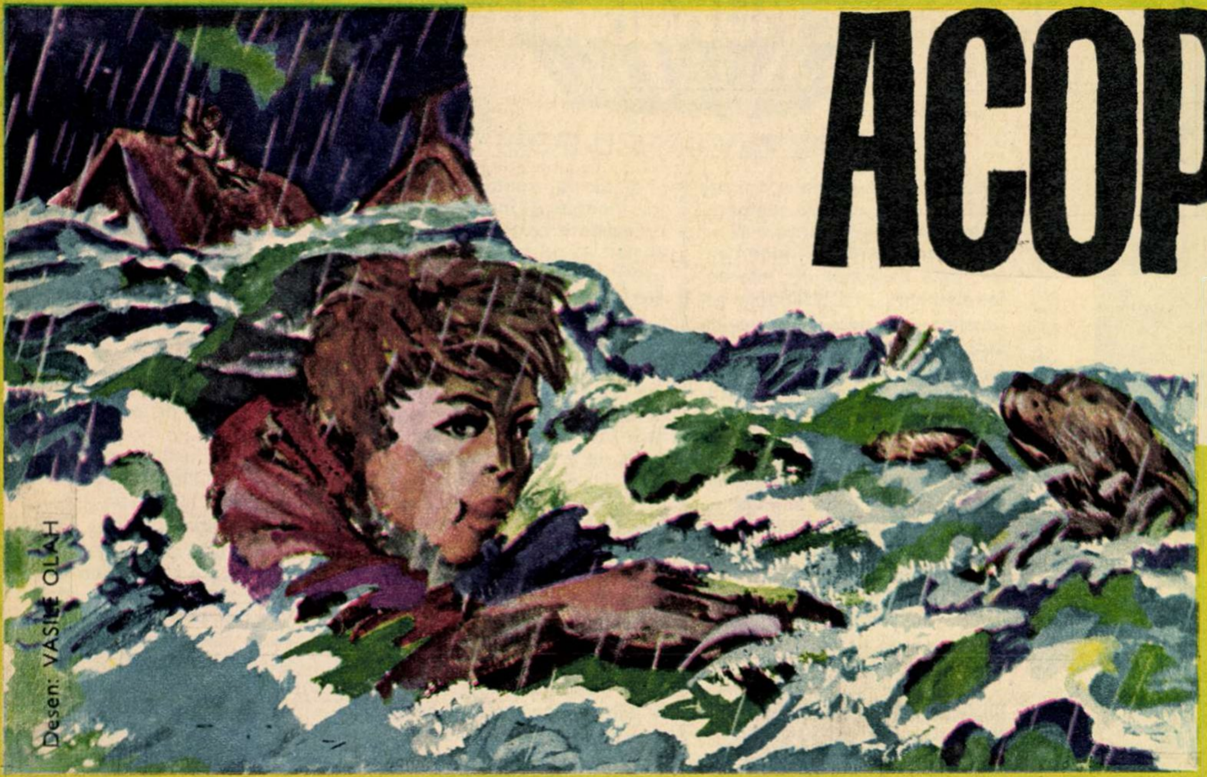
Desen: VASILE OLAH

Speriați, cu ochii mari, înfricoșați de groază, cei doi copii stăteau pe acoperișul de țiglă al casei, cu cămășile ude pe ei, desculți, zgribuliți, dîrdîind de frig, cu fețele livide, supte de spaimă și nesomn. Era spre ziuă, ploaia cădea în rafale repezi, tuna înfricoșător, încă nu se destrămaseră pîclele nopții, dar se întrezărea la orizont o geană de lumină ca o părere și o speranță. În jur, întuneric și ape, acoperișuri de case care parcă pluteau negre ca niște pete de negură pe luciul acela cenușiu și înspăimîntător. Veniseră pe înserat de la școală, părinții nu erau acasă, plecaseră să cumpere o mașină de cusut de la oraș — așa că zvîrliseră ghiozdanele cu cărți pe pat și fără să ia în seamă mîncarea de pe plita mașinii de gătit alergaseră la stadionul satului, jos în luncă, unde, împreună cu alți copii bătuseră mingea pînă ce începuse potopul. Ca de obicei îl luaseră și pe Pipo cu ei, așa își numiseră cîinele, Pipo, după cum citiseră odată într-o carte. Îi dezlegaseră zgarda — cățelușul se bucurase gudurîndu-se încă de cînd cei doi intraseră pe poartă — și strecurîndu-li-se printre picioare sau sărind în juru-le alergase o dată cu ei la stadion. Acolo Pipo stătuse tot timpul lîngă hainele copiilor — ca un paznic credincios — liniștit și ascultător, apoi cînd începuse ploaia fugise alături de ei, țopăind și lătrînd către casă. De cum intrase în ogradă, Pipo cuminte ca întotdeauna se lăsase pe pămînt lîngă cușcă, cu gîtul plecat peste cureaua zgărzii și Remus, cel mai mărișor îi prinsese lanțul. Cîinele venea singur la zgardă, își știa rostul, așa se obișnuise de mic și multora le era de mirare cum își primea de bună voie prizonieratul cu o judecată de neînțeles. Remus voise apoi să pună masa, dar Ticuță cel mic, ostenit de alergătură căzuse frînt pe pat și adormise de cum închisese ochii. Îl dezbrăcă ușurel «nenea» punîndu-i hainele pe-un scaun și apoi se culcase și el gîndind că-i va scula tata și mama cînd s-or întoarce. Într-o clipă somnul îl purtase pe-un mare stadion, undeva la oraș, cu lume multă, steaguri, cu fotbaliști îmbrăcați în tricouri colorate, așa cum văzuse odată într-o revistă. Se trezise însă după miezul nopții în niște bubuituri puternice, furtuna se dezlănțuise mai înverșunată ca la începutul serii, fulgere sclipitoare brăzdau în săgeți de lumină cerul, pămîntul parcă se cutremura, se despica în zgomote surde, apoi deodată ușa s-a prăvălit, geamurile s-au spart și apa a năvălit vertiginos în odaie. Remus s-a ridicat în capul oaselor, visa, nu, nu visa, dar nu-i venea să creadă ochilor tot ce vedea, hainele lui și ale lui Ticuță pluteau pe apă, tăblia mesei lucea șters și masa avea picioarele mai mici ca de obicei, nu se mai vedea mașina de gătit, decît plita, parcă plutea și ea și pe plită cratița cu mîncare, cîteva farfurii, o strachină mare și albă. A lăsat mîna în apă ca dintr-o barcă, a dus apoi palma pe față, da, era apă, neîndoios era apă, rece ca de gheață, doamne — s-a cutremurat el — ce s-a întîmplat, de unde a venit prăpădul ăsta? Înspăimîntat l-a privit o clipă pe Ticuță, acesta dormea dus cu mîna sub cap, cu cămașa trasă în sus peste spate, cu picioarele noroite, așa cum îl prinsese ploaia alergînd de la stadion spre casă. Cele două geamuri erau sparte, prin ochiurile lor știrbite se căsca neagră noaptea — vai ce frig venea de-afară! — și apa năvălea mereu, ploaia se zbătea în frunzișul nucului, se auzeau țipete în sat ca niște ecouri prelungi, sfîșietoare, cineva trăgea clopotele la biserică, toate trei clopotele băteau repede, precipitat, glasul vecinului răbufnea cînd și cînd gros înjurînd și blestemînd, dînd porunci, chemînd pe cineva în ajutor, mugeau cîteva vaci undeva, nu-și putea da seama unde, nechezau niște cai și parcă duduiau înfundat motoare...

— Ticuță! Ticuțăăă! a dat el strigăt. Scoală măăă!

Văzînd că nu-i chip să-l trezească l-a luat repede în brațe, l-a aburcat în spinare ca pe-un sac și abia atunci micuțul a început să plîngă, își dădea seama că se petrecea ceva neobișnuit, își chema mama printre lacrimi, dar mama era departe, poate în acele clipe alerga spre casă cu sufletul la gură înspăimîntată și neajutorată cu grijă la cei doi pe care-i lăsase singuri, socotind că se va întoarce pînă la lăsarea serii.

Cu puteri tot mai slăbite, purtînd frățiorul pe umeri, Remus a pornit prin apa ce-i ajungea pînă la piept, a trecut peste tăblia ușii prăvălite și a ieșit în ograda întinsă ca un lac — nici gardurile aproape că nu se mai vedeau —, ghizdul fîntînii de lîngă poartă dispăruse undeva în adînc, răsărind peste unda cenușie numai roata cu găleata ridicată sub streașina de șindrilă. Luînd apa pieptiș, înaintînd cu greu, Remus, tot mai îngrozit, a găsit în sfîrșit scara podului și, cu frățiorul tot în spinare, a urcat încet, fără grabă, ostenit, gata-gata să se prăvale, treaptă cu treaptă pînă sus. În pod era cald, întunericul mirosea a ceapă încinsă și a mucegai, l-a pus pe Ticuță jos, lîngă niște saci cu lînă, copilul cu cămașa lipită pe trupu-i firav își urma plînsul acela cu sughițuri, nu știa ce-i cu el, ce se întîmplă, poate că nu se dezmeticise bine din somn. Remus s-a urcat apoi pe niște lăzi — și-a dat seama că apa va ajunge și în pod — a deschis luminatorul și după ce a scos capul peste țigla acoperișului privind noaptea și apa întinsă peste întregul sat, s-a întors, l-a luat și pe Ticuță acolo sus, lipindu-l cu spinarea de hornul casei.

— Toată lumea pe acoperișuri! striga careva în noapte cu o spaimă în glas de te cutremura. Vine apa mare, pe acoperișuri oameni buni, salvați copiii.

Pe Remus parcă-l îndemnase cineva spre binele ăsta, era acum pe acoperiș, cu Ticuță lîngă el, da, era într-un fel liniștit, inima îi bătea cu putere în piept, abia își mai ținea răsuflarea — doamne ce nenorocire, gîndea el, ce ape, de unde-or fi venit? și pe unde-or fi tata și mama acuma? — și ploaia cădea parcă tot mai înverșunat , ei erau zgribuliți, înfrigurați, apa le șiroia fără istov pe fețele livide, cămășuțele li se lipiseră pe spinare, erau reci, ca niște cruste de gheață. Remus se căina că nu luase din casă o velință ceva sau măcar cîte o flanea, erau bune acuma, ar fi ținut de cald, i-ar fi ferit de ploaie...

Și deodată, cum stătea sus pe acoperiș, lîngă horn, ținîndu-și fratele de după umeri, protector, privind satul care fierbea sub ape în strigătele de groază ale femeilor și copiilor, Remus a zărit jos în ogradă tabla de pe cușca cîinelui, iar în jurul cuștei înota schelălăind Pipo. Cățelușul prins în lanț nu se putea îndepărta, se învîrtea atît cît putea în jurul cuștii, cu botul lui alb — negru înălțat peste apă, zbătîndu-se ca apucat, parcă urla sau plîngea, sau turbase de groază, că acoperișul cuștii se tot lăsa în jos, tot mai afund, iar el nu se putea ridica deasupra, lanțul îl trăgea în jos sub unda cenușie, mîloasă. Într-o fracțiune de secundă Remus luă o hotărîre.

— Stai aici, Ticuță! spuse Remus mîngîindu-și frățiorul pe obraji. Stai cuminte, ține-te de horn să nu te duci la vale, lasă nu mai plînge, mă duc să-l aduc aici pe Pipo, uite-l cum se mai zbate, sărăcuțul!

— Nu, nu pleca, mi-e frică...

— Vrei să se înece Pipo?

— Nu, nu vreau, dar nu pleca...

— Vin îndată. Ține-te bine, nu privi în jos...

Remus a lunecat la vale pe o țiglă, s-a strecurat prin luminator, a ajuns în pod, apoi pe scară s-a lăsat în apă și a început să înoate către cușca cîinelui. L-a prins pe Pipo în brațe, i-a dezlegat cu greutate zgarda, a revenit la scară și după cîteva clipe era sus pe acoperiș, lîngă horn, cu cățelușul lîngă el. Cîinele avea blana udă, tremura ca prins de friguri, dar Ticuță cu ochii plini de lacrimi îl mîngîia și-i spunea să fie liniștit că vine acuma mama și tata, poate cu barca sau cu un vapor, să nu aibă teamă că sînt împreună și o să fie bine, Și ploaia cădea repede, tot mai repede, iar Remus cu capul pe genunchi abia mai răsufla, ostenit și copleșit de toate cîte se întîmplase...

Spre ziuă au apărut pe ape, printre acoperișurile caselor, ocolind sîrmele de pe stîlpii electrici, mulțimi de bărci cu motoare. În ele soldați cu bluzele ude fără bonete, cu fețele răvășite, șiroind de apă. Treceau pe lîngă fiecare acoperiș, luau lumea în bărci și glasurile lor răsunau prelung peste apele învolburate și cenușii.

— Hei, casa de colo cîte suflete?

— Cinci! li se răspundea.

— Acum venim, așteptați...

Cînd a dat bine lumina zilei, o barcă cu motor a oprit în apropierea acoperișului de țiglă — lîngă al cărei horn cei doi copii, zgribuliți, tremurînd, cu dinții clănțănind de frig, cu ochii mari de spaimă, așteptau.

— Hei, cîte suflete sînteți? a strigat un soldat din barcă.

— Trei, nene caporalule! a răspuns Remus, ștergîndu-și cu dosul palmei apa de pe față.

— Păi... care trei?

— Și el... și el... a lămurit Remus, mîngîind botul umed al lui Pipo. Trei suflete, nene caporalule...

URMARE DIN PAG. 3)

FASCINAȚIA CĂRȚII

de
B. CARAGIALE

Foto:
GR. PREPELIȚĂ

ta în lumea de gînduri a omului, îți poate arăta cum se nasc sau pălesc sentimentele, cum se formează un om, o societate, o civilizație. Cărțile sînt cele mai pregnante documente ale unei epoci.

Dar, s-o recunoaștem, nu totdeauna știm cum să ne purtăm cu acest prieten credincios — cartea. Uneori se întîmplă să citim fără discernămînt, să sărim pagini interesante pentru că vrem să ajungem mai repede la sfîrșit ca să aflăm desnodămîntul. Alții citesc foarte puțin, lasă să treacă zile și zile fără să deschidă o carte. Iată de ce am ales întrebările: **Ce, cum și cînd citim** și le-am supus discuției unui grup de elevi din clasa a VII-a și a VIII-a a Școlii generale nr. 80 din Capitală.

Redăm din opiniile, din gîndurile lor:

Dumitru Laurențiu, clasa a VIII-a: Sînt o fire curioasă și mereu vreau să aflu cîte ceva. Am terminat de curînd «Șatra» de Zaharia Stancu. Autorul a surprins o lume plină de bucurii și necazuri, care m-a impresionat. Acum citesc «Desculț» și aș dori să citesc toate cărțile lui Zaharia Stancu. Îmi place să revin asupra unor pasagii din cărți. Am obiceiul să le subliniez, cînd volumele îmi aparțin. Așa am făcut cu «Pădurea spînzuraților» de Liviu Rebreanu, cu multe din schițele lui I.L. Caragiale. Uneori mă urmăresc anumite personaje multă vreme după ce am închis cartea.

Împrumut cărți de la biblioteca școlii, unde găsesc aproape tot ce am nevoie. Îmi place să citesc noaptea, în liniștea încăperii, la lumina intimă a lămpii de pe noptieră.

Nedelcu Victoria, clasa a VIII-a: În vara aceasta am citit aproape tot ce s-a reeditat din cărțile lui Ionel Teodoreanu: la Medeleni, Ulița copilăriei, Lorelei. Îmi place poezia, îl iubesc pe Eminescu. Îi citesc cu plăcere și interes pe Bacovia și Arghezi. Pentru mine, lectura înseamnă totul. Mă regăsesc în diferite personaje ale cărților, în felul cum gîndesc ele, cum acționează. Mă ajută să mă cunosc. Poezia îmi place fiindcă un poet observă ceea ce ochiului obișnuit îi scapă. «Văd cîntecul în vînt cum moare». Iată o viziune care poate aparține numai unui poet. Împrumut cărți de la biblioteca școlii și am și acasă o mică bibliotecă. Întocmesc totdeauna o listă cu cărțile pe care îmi propun să le citesc într-o anumită perioadă, și pe care o alcătuiesc din discuțiile cu colegii, cu profesorii, după recomandările emisiunilor de radio.

Marilena Cojocaru, clasa a VIII-a: Am îndrăgit mult cărțile de aventuri, care au acțiune și sînt scrise cu fantezie. Dacă o carte n-are acțiune, mă plictisește, sar peste pagini sau o las deoparte.

George Ursuleac, clasa a VIII-a: Aș citi zi și noapte cărți de aventuri și de călătorii, dar fiindcă nu se poate citesc oricînd am o clipă liberă. «Înghit» totul și cer astfel de cărți de la prieteni, colegi, cunoștințe.

Ovidiu Artopoleanu, clasa a VIII-a: Există o carte care a avut asupra mea o extraordinară influență. Se numește «Mizerabilii» de Victor Hugo. Un personaj ca Jean Valjean m-a făcut să reflectez mult asupra oamenilor. Totdeauna trebuie să cauți să găsești în om acea latură frumoasă care este ascunsă de multe ori, undeva în adînc, greu de descoperit. Cartea asta mi-a dat curajul să înfrunt pe cei răi. Despre Victor Hugo am aflat citindu-l pe Dumas. Cum se zice, lectura unei cărți te duce spre alta. Îmi plac mult povestirile despre onoare, cinste, cavalerism și de aceea în librării și în biblioteci caut astfel de cărți.

Ruxandra Radu, clasa a VII-a: Citesc cărți vesele, cu mult dialog, cu personaje copii. Cînd dau de ceva greu, mă opresc. N-am putut să citesc «Frații Jderi» al lui Mihail Sadoveanu. Mi s-a părut complicată cartea și am lăsat-o baltă.

Anca Boantă, clasa a VII-a: Nu-mi place să citesc un singur gen de cărți, fiindcă astfel ajungi să te sărăcești pe tine însuți, devii unilateral. De aceea, în afară de beletristică, în timpul meu liber petrec multe ceasuri în tovărășia dicționarului limbii literare sau citesc prefețele unor cărți. La început nu aveam răbdare, mi se părea că prefețele sînt cam plicticoase, dar treptat, cînd am văzut că mă ajută să înțeleg un autor sau opera sa, au început să-mi placă. Astfel am înțeles bine nuvela «Alexandru Lăpușneanu» a lui Negruzzi, ceea ce m-a determinat apoi să studiez și alte lucrări ale acestui valoros scriitor român. Un ajutor de preț îl găsesc în Istoria literaturii române (Compendiu) de George Călinescu, pe care îl răsfoiesc totdeauna înainte de a citi o carte din literatura noastră. Mă informez astfel despre ceea ce urmează să citesc.

Gabriela Popa, clasa a VIII-a: Cărțile unor autori de valoare universală alcătuiesc lectura mea preferată. Aud adeseori spunîndu-mi-se că sînt prea mică pentru o astfel de lectură. Eu le răspund: ceea ce nu înțeleg acum, voi relua mai tîrziu. Părerea mea este că trebuie să pornești la lectură fără teamă de greutăți. Este un drum al cunoașterii care cere cutezanță. Am citit din Balzac «Verișoara Bette» și «Moș Goriot» și cred că am înțeles. Am citit din Stendhal «Roșu și negru» și «Mînăstirea din Parma». Recunosc că «Roșu și negru» a fost o carte dificilă, poate peste puterile mele. Am obiceiul să-mi însemnez într-un caiet păreri despre cărțile citite și extrag unele imagini frumoase. De obicei, citesc acasă, iar în vacanța de vară îmi petrec multe ceasuri la biblioteca din Parcul Herăstrău. Mi-ar place să frecventez o bibliotecă în care să se găsească numai lucrări din domeniul artelor, să aibă multe albume cu reproduceri și monografii despre viață unor pictori.

Irina Radu, clasa a VIII-a: Sînt o cititoare de poezie și pentru aceasta trebuie să-i mulțumesc tatălui meu. Cu el, împreună, am citit din poezia lui Reiner Maria Rilke. El m-a făcut să văd frumusețea poeziei «Epilog» și tot cu ajutorul tatălui meu am străbătut drumul poeziei lui Octavian Goga, Vasile Voiculescu, Tudor Arghezi. Am acasă o mică bibliotecă de poezie, dar mi-ar place să am o bibliotecă mare. Poate mai tîrziu. Deocamdată, cel puțin o dată pe săptămînă, mă duc la librărie să văd noutățile.

Ne oprim aici.

În numărul viitor Anca, Gabriela, Ovidiu și ceilalți vor avea cinstea să dialogheze pe tema **Fascinația lecturii** cu **ȘERBAN CIOCULESCU,** membru corespondent al Academiei, cu profesorul **D.I. SUCHIANU,** cu poetul **GHEORGHE TOMOZEI,** cu **PETRE GHELMEZ,** directorul Editurii «Albatros».

În continuare, vă invităm și pe voi, dragi cititori, să vă spuneți cuvîntul la problema **Ce, cînd și cum citim.**

STRĂLUCIREA AURULUI NEGRU

«De treci codrii de argint»...

— De argint? zice Emil. Nu-i aşa versul din Eminescu. Apoi, înţelegînd: da, parcă-s păduri de argint sondele, Brazii, această rafinărie modernă, cu dantelării şi turnuri albe de cetate.

— O sondă... Ai văzut pînă acum?

— Am mai fost pe Valea Prahovei. Dar cînd s-o fi plantat la noi prima sondă?

— E poveste veche, de pe cînd extracţia se făcea mai ales la suprafaţă, prin lăcărit.

— Lăcărit?

— Da. Ţiţeiul, împins de gaze, suia din pămînt la suprafaţă, mustea sub picioare — şi omul îl aduna cu o lingură mare din ochiul fluid, strălucind pe pămînt, în iarbă.

— E cunoscut de mult?

— Cine?

— Ţiţeiul, petrolul...

— Din antichitate. Herodot, Plutarh, arată că se folosea la călăfătuirea vaselor, în operaţia de mumificare, la iluminatul cu făclii ce însoţeau serbările antice.

— Dar la noi?

— Şi la noi se cunoaşte de multă vreme. Documentele pomenesc folosirea sa în stare brută încă de pe la 1550. Dimitrie Cantemir şi unii călători străini vorbesc despre extracţia petrolului prin lăcărit şi puţuire pe Valea Prahovei. Dar, după 1857, începe o altă epocă: a intrat în funcţiune, lîngă Ploieşti, la Rîfov, prima rafinărie de petrol.

— E vorba de cea a lui Mehedinţeanu. De altfel, în acelaşi an, Bucureştiul devine primul oraş din lume iluminat cu petrol lampant. Primele lampioane au luminat străzile la 1 aprilie 1857.

— Ai văzut că ştii?! Să lăsăm rafinăria şi să ne întoarcem la hecna cu cal.

— Cu cal?

— Oamenii săpau puţul să descopere acolo, dedesubt, sub straturile grase, nepreţuitul aur negru, înfăşuraţi într-un sac sau cu o bucată de piele pe spate. Coborîrea mergea foarte încet — unelte rudimentare, gazele sufocante, pericol de explozie. O dată puţul săpat, se fixau la un scripete cu lanţuri, două butoiaşe de lemn, cu care se aducea la suprafaţă comoara.

— Bine, dar ce e cu calul?

— Era înhămat la scripete, învîrtea această morişcă. La rîndul ei, aceasta ridica şi cobora

RTAJUL SĂPTĂMÎNII

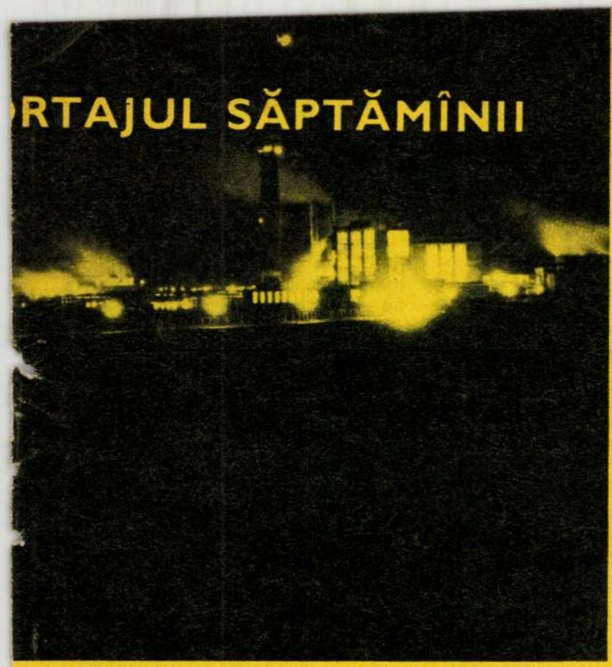

butoiaşul în puţ. De altfel, cînd era nevoie de o intervenţie, cobora şi omul în adînc... călare pe butoiaş. Aşa că... drumul e lung, avem în acest domeniu o bogată tradiţie. Saltul spectaculos, în construcţia sondelor, a instalaţiilor de foraj, saltul pînă la... medaliile de aur, nu-i întîmplător.

— Leipzig, Brno... Medaliile sînt mîndria celor ce le-au cucerit la amintitele tîrguri internaţionale — vrednicii constructori de aici, de la cunoscuta uzină ploieşteană.

Ne-am gîndit la multe, la Moreni, vechea cetate petrolieră, renăscută între dealurile ce-o înconjoară, la focurile nestinse.

— Ce fel de focuri? s-a mirat Emil, cînd am pomenit de ele. Cum, adică, focuri nestinse?!

— Focurile nestinse de la Lopătari — întreţinute de gazele care se strecoară prin crăpături, din adînc. Nimeni nu ştie de cînd ard....

Ne-am gîndit la pasiunea sondorilor, la Constantin Scoruş, la Gheorghe Rusu şi la atîţia alţii de la sondele 357, 812, de la Berca. Dar nicăieri parcă nu te simţi cu adevărat în împărăţia petrolului, ca pe Valea Prahovei....

— Nici chiar în noile centre, la Ţicleni, Lucăceşti, Valea Caselor?

— E drept — şi cercetările continuă, pentru plantarea altor sonde. Valea Prahovei rămîne însă...

— Aşa e, încuviinţează Emil, aruncîndu-şi privirea dincolo de podul arcuit, ca un viaduct de piatră, în faţa uzinei cu turnuri de argint, a cărei faimă e cunoscută nu numai la noi, ci în peste 30 de ţări de pe glob, din Europa pînă în Australia, unde se exportă instalaţii de foraj.

Am urcat scările întortocheate care duc deasupra pe pod, apoi am coborît la complexul de clădiri nou-nouţe ale Grupului şcolar de petrol unde, prin grija atentă a cadrelor didactice, a inginerilor, se formează sute, mii de specialişti, care vor lucra în acest domeniu fermecător al aurului negru.

Ne-au impresionat deopotrivă sălile de clasă şi dormitoarele sclipind de curăţenie, ordinea care domneşte peste tot. Laboratoarele, mai ales, dotate cu aparatură ultramodernă, sînt de-a dreptul fascinante.

Emil, nerăbdător:

— Am auzit că la noi se fac instalaţii de foraj cu care poţi sfredeli pămîntul pînă la o adîncime de 7 km.

— Aşa e, răspund mai mulţi elevi, îmbrăcaţi în frumoasele uniforme albastre, cu căşti pe cap, care tocmai se pregăteau să meargă la rafinărie, la orele de practică.

Ei, fii ai acestor locuri, ca şi toţi ceilalţi, care au îmbrăţişat profesia de petrolist, nu pot să nu-şi amintească de cuvintele cu adîncă semnificaţie ale scriitorului Geo Bogza: «Dacă un om dintr-o altă ţară îndepărtată, din Canada, din Australia sau Brazilia, ar face, în călătoria în jurul lumii, o escală de numai cîteva ore la Băneasa, iar ele ar fi ore de noapte, sînt sigur că dacă în acel răstimp l-aş lua şi l-aş duce să vadă Brazii, nu i-ar rămîne străină nici frumuseţea ţării, nici vrednicia oamenilor ei.»

...De treci codrii de argint, aici, pe aceste meleaguri, de departe vezi strălucirea aurului negru, adunată deopotrivă în caratele medaliilor turnate în aur şi păstrate de constructorii ploieşteni, adunată în puzderia de stele ce scînteiază pe turnurile monumentale de la Brazi, în pădurile de sonde de pe Valea Prahovei, multiplicate în Moldova, în Oltenia, în Bărăgan, prin vrednicia oamenilor.

de **AL. DINU IFRIM**
Foto: GH. CUCU

IN CURIND

LA „Racheta
CUTEZĂTORILOR”

O PALPITANTĂ CĂLĂTORIE
ÎN ISTORIA NAVIGAȚIEI
ÎMPREUNĂ CU SCRIITORUL
Vintilă Corbul:

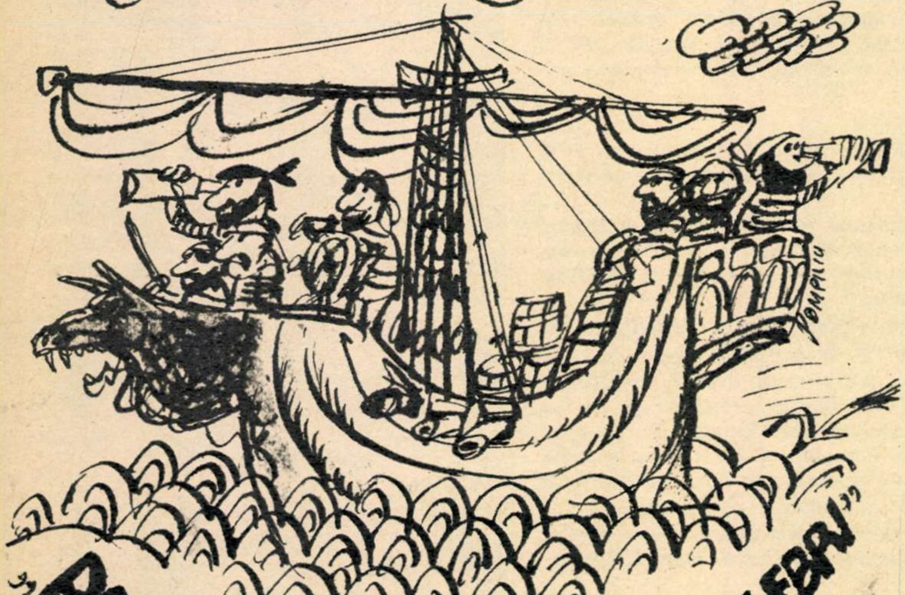

„PE URMELE PIRAȚILOR CELEBRI”

*

UN SERIAL
DE
MARE
INTERES:

MISTERELE
„FARFURIILOR
ZBURĂTOARE”

*

O SURPRIZĂ PENTRU TOATĂ LUMEA:
REVELIONUL „RACHETA CUTEZĂTORILOR”
100 000 de participanți.

*

REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTELE LA „RACHETA CUTEZĂTORILOR”

În partea de sud a bazinului parizian (Regiunea Centrului), între Loara și afluentul său Cher se află una dintre cele mai atrăgătoare regiuni ale Franței, devenită celebră, mai ales prin bogăția edificiilor sale istorice.

Peisajul acestei părți a Franței este bogat în cîmpii și platouri ușor înclinate. De la Loara pînă la Cher se întinde platoul Sologne, ținut pitoresc, unde s-au păstrat pînă în zilele noastre vechile așezări cu case construite din chirpici și cărămidă roșie și neagră, zidită printre bîrne. În interiorul acestor case se mai află și acum vechi vetre, la care mîncarea se fierbe în oale agățate deasupra focului.

Loara este cunoscută ca unul dintre cele mai vechi drumuri comerciale. Vechile gravuri o înfățișează încărcată cu vase care puteau acosta în cheiurile porturilor de la Creusille, Vieux, Saint Jean ș.a.

În 1663, la Fontaine scria soției sale că pe Loara «...se văd continuu bărci cu pînze, unele urcă, altele coboară». Într-o epocă în care drumurile erau rare, Loara era o arteră comercială de importanță primordială. Șlepurile transportau cărbune de Forez, lemne, obiecte de olărit și faianță, grîu și vite din Nivernais și Berry, oțet de Orléans, vinuri din Bourgogne etc. Mai era cunoscută și ca drum pentru pelerini și negustori ambulanți care călătoreau cu «poștalionul pe apă».

Astăzi, populația orașelor din această parte a Franței este atrasă mai ales de noile ramuri industriale. Centrala nucleară de la Saint Laurent des Eaux și enorma rezervă subterană de gaze de la Chémery au o importanță națională. Aceasta nu contrazice întru nimic vocația turistică a ținutului care oferă nu numai un peisaj potrivit pentru o vacanță liniștită, dar și vestigii istorice de mare preț. În fiecare an vechile castele din Blois, Chambord, Chenonceaux, Chaumont, Cheverny, Menars, Tacly și altele primesc circa 300 000 de vizitatori. Pasionații pentru trecutul istoric vin să regăsească aici în afara edificiilor care vorbesc de istoria secolelor al XVI-lea și al XVII-lea și amintirea lui Ronsard sau Balzac, Denis Papin sau Robert de Hudin, care au trăit prin aceste locuri.

Vizitatorul poate urmări aici evoluția de-a lungul secolelor a stilurilor arhitecturale, de la fortărețe, cum este cea din Lavandrin, ale cărei ruine domină împrejurimile, pînă la reședințele senioriale din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, ca de exemplu castelul din Menars.

Unul dintre edificiile care păstrează amprenta construcțiilor medievale este renumitul castel din **Chaumont.** Primele ziduri ale sale au fost ridicate la sfîrșitul secolului al X-lea. De-a lungul veacurilor, construcția a suferit distrugeri și reconstrucții. Ceea ce vede astăzi călătorul care poposește pe aceste meleaguri, este construcția cu turnuri masive, contraforți și ferestre înguste care a fost ridicată între anii 1465—1510 pentru Pierre d'Amboise. Cumpărînd castelul în 1560, Caterina de Medicis l-a transformat în reședința sa.

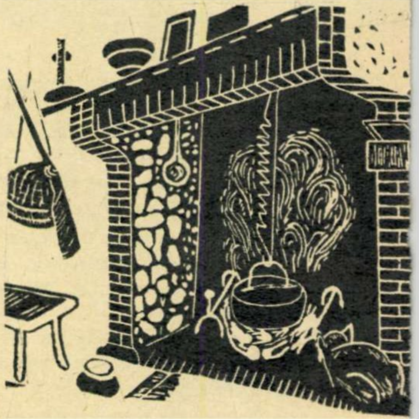

Vatră la Sologne.

La **Blois,** grupul celor cinci castele constituie un adevărat compendiu al arhitecturii dintre secolele XIII și XVII.

Primul din grupul castelelor de la Blois au fost construite în secolul al XIII-lea. Din străvechea zidire n-a mai rămas decît Turnul de foc și Sala Statelor, frumoasa sală seniorială, unde în anii 1576 și 1588 s-au reunit Statele Generale.

Blois. Stilul celui de al treilea dintre castele poartă influența arhitecturii italiene.

Cel de al doilea, castelul lui Carol de Orléans, a fost construit în mijlocul secolului al XV-lea. Reîntors din lungul său prizonierat, în urma bătăliei de la Azincourt, el a dărîmat o parte din vechea fortăreață și a construit aici, în secolul al XV-lea noi clădiri locuibile, dar din care astăzi nu au mai rămas decît o galerie.

Castelul lui Carol de Orléans,

FRANCEZĂ PENTRU COPII

amis-coop

vă prezintă

„CASTELE DE PE VALEA LOAREI"

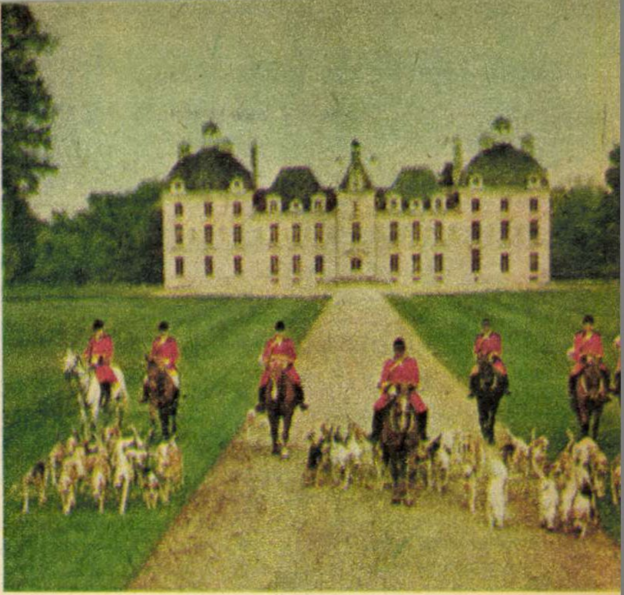

Echipajele de vînătoare cu cîini de la Cheverny.

care a fost şi reşedinţa sa preferată, este primul edificiu în care piatra şi cărămida sînt folosite împreună.

Cel de al treilea dintre castelele de la Blois a fost construit în secolul al XVII-lea şi pe care Ludovic al XII-lea l-a transformat în reşedinţă regală. Stilul acestei construcţii poartă influenţa arhitecturii italiene. Dar cea mai frumoasă construcţie de la Blois este aceea ridicată în secolul al XVI-lea de Francisc I. Faţada din curtea interioară a castelului este împodobită cu o magnifică scară, o capodoperă a arhitecturii renaşterii.

Mai tîrziu, în secolul al XV-lea. marele arhitect Mansard a ridicat pentru Gaston de Orléans cel de al cincilea castel de la Blois, care prin linia sa severă contrastează cu tot restul grupului.

Însă frumuseţea liniilor arhitectonice ale stilului clasic al secolului al XVII-lea pot fi admirate la castelul CHEVERNY, aflat într-un uriaş parc învecinat cu ţinutul Solognelului.

Bogăţia decoraţiilor interioare se mai păstrează şi astăzi. Tapiserii celebre de Flandra şi ale manufacturii din Paris, goblenuri, o bogată colecţie de armuri, o sală de vînătoare unică în felul său (a căror pereţi sînt bogat decoraţi cu trofee de cerb). sala gărzilor, cu lambriuri şi grinzi decorate în splendide arabescuri încîntă privirile miilor de vizitatori.

Parcul castelului a devenit celebru prin vînătorile cu cîini organizate aici de-a lungul timpului. Pentru a păstra tradiţia, şi astăzi, din lunile noiembrie pînă în aprilie, se organizează pentru amatori — vînători de cerbi.

Fără îndoială că vizitatorul dornic de a cunoaşte îndeaproape stilul Renaşterii va merge la **Chenonceaux.** Aici, în afara construcţiei propriu-zise, el mai poate fi atras şi de renumita punte a Dianei de Poitiérs, construită peste firul de apă ce trece prin apropiere.

Acestea sînt doar cîteva dintre punctele de atracţie pe care Valea Loarei le oferă vizitatorului, cîteva locuri şi edificii care vorbesc despre trecutul istoric, despre comorile artistice ale Franţei.

Renumita punte a Dianei de Poitiérs de la Chenonceaux.

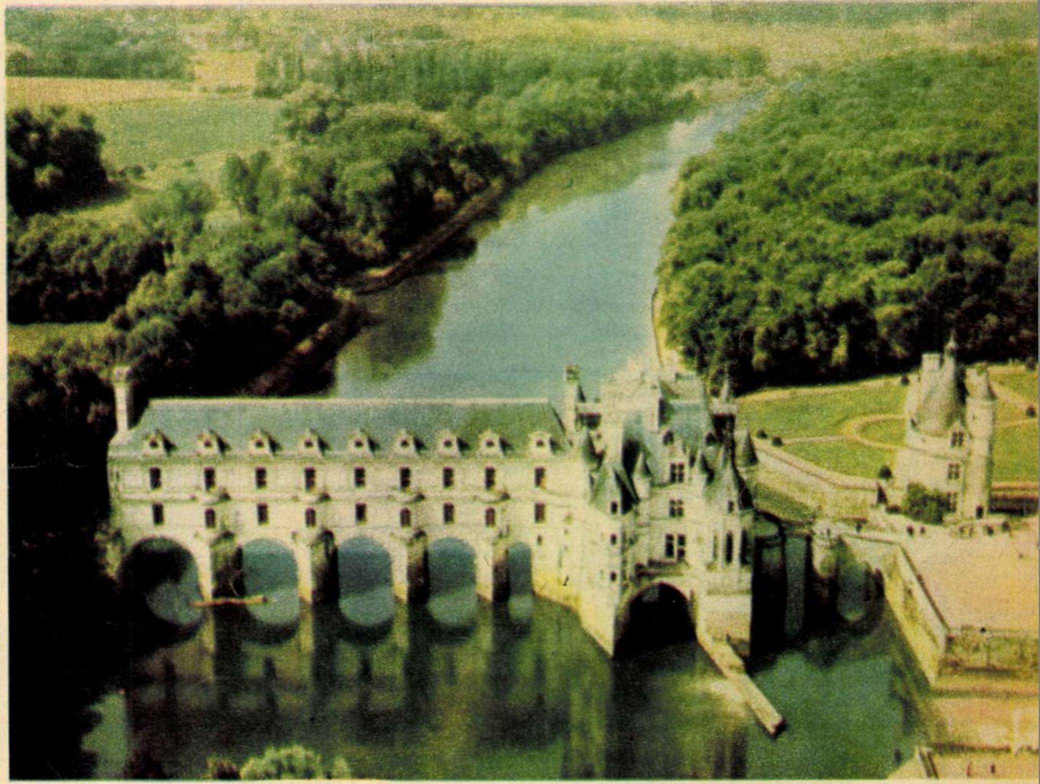

Chaumont — una dintre fostele reşedinţe ale Caterinei de Medicis.

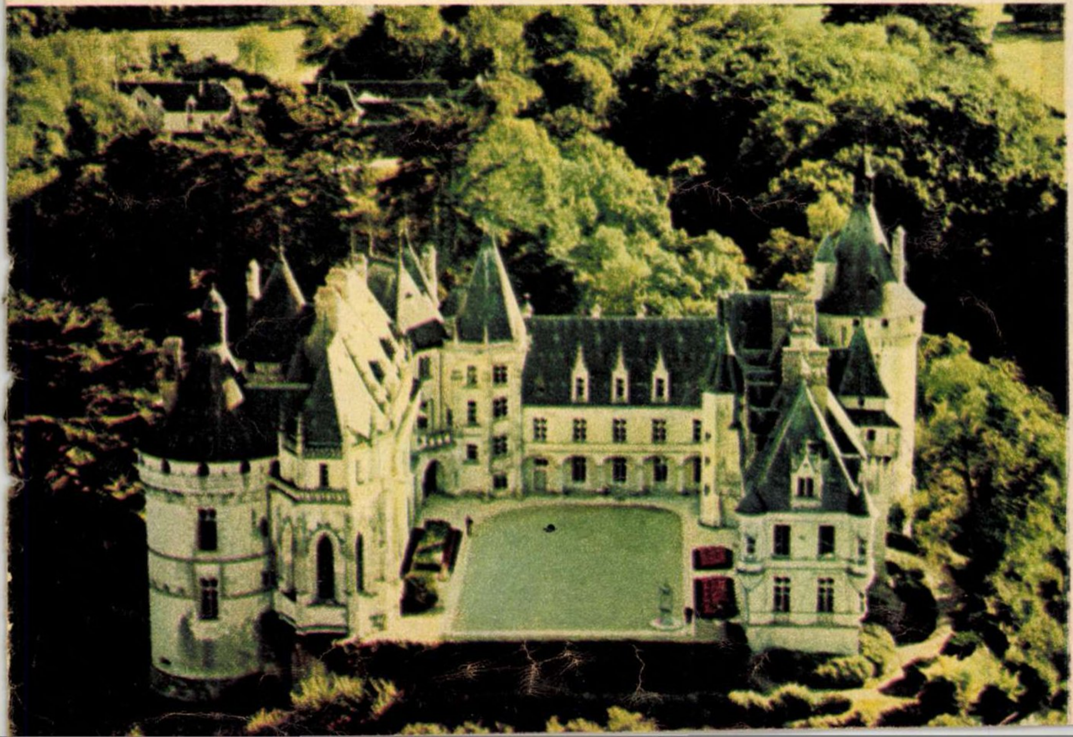

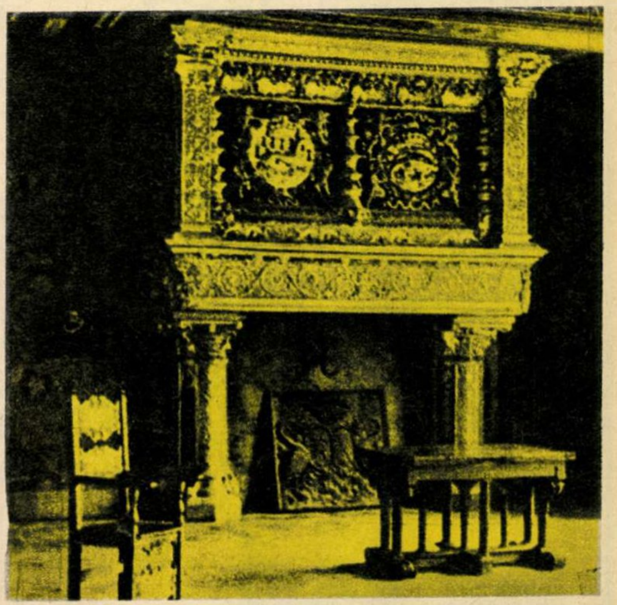

Blois — interiorul uneia dintre sălile castelului lui Francisc I.

ADEVĂRATUL URMAŞ, AL LUI TARZAN

6

Scenariu de **TIBERIU BAN** şi **ECATERINA BOKOR**
Desene de **ALBIN S.**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **JIMMY PETRECE PRIMA NOAPTE ÎN JUNGLĂ. A DOUA ZI CAUTĂ URMA RĂPITORILOR LUI SUSSY. NIMEREŞTE PESTE UN GRUP DE URANGUTANI. FIIND NEÎNARMAT ŞI SINGUR ÎN FAŢA LOR, ARE IDEEA FOLOSIRII METODEI PROFESORULUI KÖHLER: PSIHOŞOKING-UL! EFECTUL ESTE ULUITOR. REGĂSEŞTE URMA LUI SUSSY, DAR NIMEREŞTE PESTE BĂŞTINAŞII — TIMBA, RĂPITORII LUI SUSSY. ÎNCEARCĂ O NOUĂ HIPNOZĂ, DAR UN PUMN BINE ŢINTIT ÎL TRIMITE LA PĂMÎNT. VINE FURTUNA.**

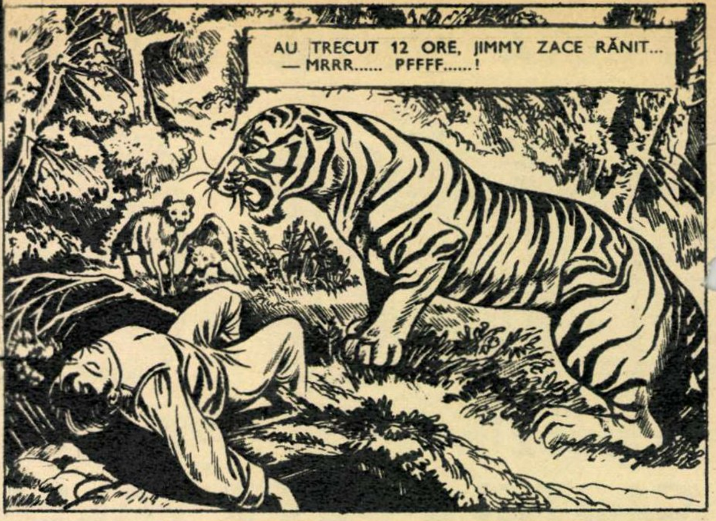
AU TRECUT 12 ORE, JIMMY ZACE RĂNIT...
— MRRR...... PFFFF......!

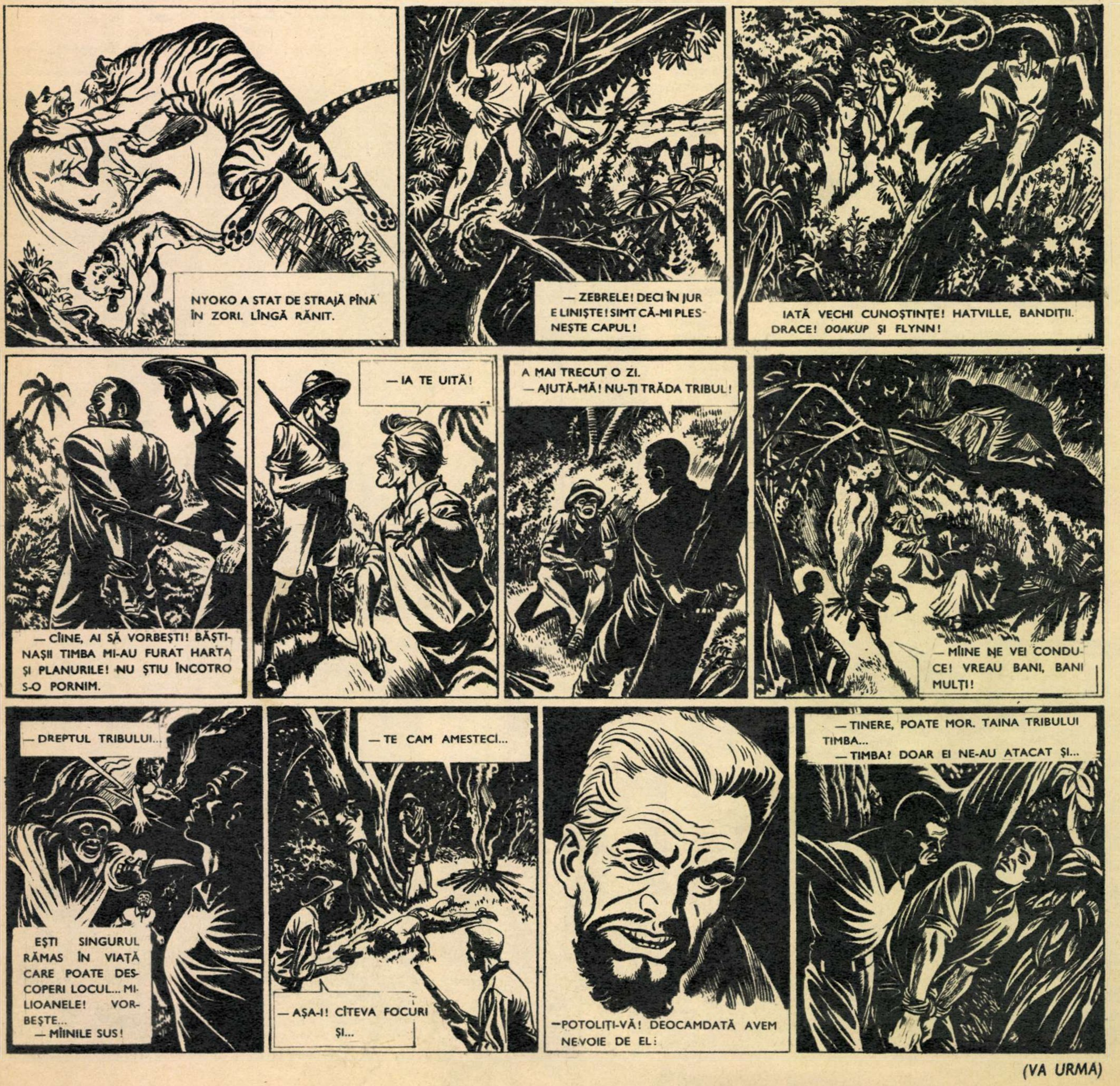
NYOKO A STAT DE STRAJĂ PÎNĂ ÎN ZORI, LÎNGĂ RĂNIT.
— ZEBRELE! DECI ÎN JUR E LINIŞTE! SIMT CĂ-MI PLESNEŞTE CAPUL!
IATĂ VECHI CUNOŞTINŢE! HATVILLE, BANDIŢII. DRACE! OOAKUP ŞI FLYNN!
— CÎINE, AI SĂ VORBEŞTI! BĂŞTINAŞII TIMBA MI-AU FURAT HARTA ŞI PLANURILE! NU ŞTIU ÎNCOTRO S-O PORNIM.
— IA TE UITĂ!
A MAI TRECUT O ZI.
— AJUTĂ-MĂ! NU-ŢI TRĂDA TRIBUL!
— MÎINE NE VEI CONDUCE! VREAU BANI, BANI MULŢI!
— DREPTUL TRIBULUI...
EŞTI SINGURUL RĂMAS ÎN VIAŢĂ CARE POATE DESCOPERI LOCUL... MILIOANELE! VORBEŞTE...
— MÎINILE SUS!
— TE CAM AMESTECI...
— AŞA-I! CÎTEVA FOCURI ŞI...
—POTOLIŢI-VĂ! DEOCAMDATĂ AVEM NEVOIE DE EL!
— TINERE, POATE MOR. TAINA TRIBULUI TIMBA...
— TIMBA? DOAR EI NE-AU ATACAT ŞI...

(VA URMA)

Sufletul cel mare al piticilor

Auzi des despre cîte un mare fotbalist: «Știi, cînd era **pitic**, era «băiatul de mingi» al lui...» Da, a fi «băiatul de mingi» al lui Dobrin, departe de a fi jenant, e un privilegiu care te recomandă ca pe unul «pus pe treabă», cum se zice. Și rar **pitic** care să nu fie pus pe treabă. Fiindcă **piticul** unui club nu este tot una cu orice miuțar care bate mingea după chef și cum îl taie capul. Mă rog, fotbalul îi place și unuia, și celuilalt, dar **piticul** nu se mai... joacă cu fotbalul; el îl ia în serios și-l cucerește cu răbdare și migală.

Un an de zile au așteptat cu nădejdi mocnite **piticii** de la «Progresul». Și iată, în sfîrșit «ai lor» sînt iarăși în A. Din nou, deci, din sufletele lor mari și iubitoare de club vor striga: «Hai Progresul!»

Piticul e serios și sîrguincios. El nu se plictisește niciodată în compania mingii, poate exersa ore întregi una și aceiași «figură» (foto 1).

Piticul se comportă la antrenament ca la o lecție: cînd altul e scos «la tablă» (exersează cu antrenorul), el șade liniștit pe margine și se odihnește așteptîndu-și «rîndul» (foto 2).

Piticul știe că fotbalul e o treabă organizată și ordonată, un sport de echipă. Disciplina e o chestiune de meserie, dar și de... civilizație. Așa că, la un «11 m» nu se-nghesuie. Cu suflet mare dar politicos, cere: «Trag eu, maestre?» (foto 3).

Dar sufletul cel mare al **piticului** se arată atunci cînd el rămîne singur cu mingea. Atunci... o mănîncă pur și simplu (foto 4). Să zicem că **piticul** din fotografia noastră face acum o glumă, dar asta după ce toată ziua de antrenament a... «învățat» fotbal.

Piticii lui Oaidă, ai lui Mateianu — Ionică Droană (care vine de la 10 km de Berceni), Vasilică Pop, Petrică Necula, Valentin Istrătescu și alții, au neapărat suflete mari. Unul dintre ei, Ionică Parascan, e rapidist din tată-n fiu, dar el știe că a fi microbist e o toană, însă a fi **piticul** unui club e o onoare și-o obligație . Și a venit la Progresul nu ca microbist, ci ca unul care vrea să «facă» fotbal , să-l învețe.

Cu cît vom avea mai mulți asemenea **pitici**, cu atît va fi mai bine pentru fotbalul nostru de... mîine și poimîine.

ILIE TRAIAN

Călutul de fildeș

FINALIȘTII CONCURSULUI DE ȘAH PRIN CORESPONDENȚĂ

După cum v-am promis în paginile unuia din numerele trecute, începem publicarea numelor cîștigătorilor celor 19 grupe de fete și 137 grupe de băieți ale primei ediții a concursului de șah prin corespondență, calificați în finală.

Fete: **MONICA JICMAN**—Timișoara, **IOANA WAGNER**—București, **MARINELA DOBROTA**—București, **EUGENIA ȘERBAN**—Fetești, **LIGIA JICMAN**—Timișoara. **LIGIA STOIAN**—București, **VERONICA TUFIȘ**—Bîlteni-Gorj, **RODICA PUȘCAȘ**—Ocna Mureș-Alba. **EMILIA TUNARU**—Bîlteni-Gorj, **MARIA HUNCĂ**—Răușeni-Botoșani, **ELENA PETEC**—Bîlteni-Gorj, **ELENA ȘCHIOPU**—Bîlteni-Gorj. **DOINA PELIVAN**—București, **DANIELA VĂTULESCU**—Ciupercenii Noi-Dolj, **CARMEN PĂUNESCU**—Bîlteni-Gorj, **STELA PAVĂL**—Dumbrăveni-Suceava, **RODICA VASILIU**—Reșița, **FLOAREA COSMA**—Bîlteni-Gorj, **MARIANA DUMITRU**—Picior de Munte-Dîmbovița, **AURELIA ȚENTER**—Aleșd-Bihor, **RODICA LANCIU**—Dumbrăveni-Suceava.

Băieți: **ION PALOȘ**—Ocna Mureș-Alba, **CAROL GALL**—Timișoara, **DOREL TOCITU**—București, **MARIAN MIHALAȘCU**—Amara-Ialomița, **CONSTANTIN IANOVICI**—Botoșani, **GLICHERIE STANCIU**—Scînteia-Ialomița, **MARCEL SMÎNTÎNĂ**—Cenad-Timiș, **FRANCISC SALAMON**—Tg. Mureș **VASILE MARIAN**—Ațintiș-Mureș, **CONSTANTIN CIOCAN**—Sopot-Dolj, **IOSIF ILON**—Timișoara, **NICOLAE GHERASIM**—Ațintiș-Mureș, **VASILESCU ȘERBAN**—București, **ILIE MORARU**—Cugir-Alba, **ION TRUȚĂ**—Beica de Jos-Mureș, **ANTON WALTER**—Timișoara, **TEODOR POPA**—Ațintiș-Mureș, **EUGEN CRIȘAN**—Beica de Jos-Mureș, **DUMITRU CRIȘAN**—Beica de Jos-Mureș, **CONSTANTIN URSU**—Vatra Hudești-Botoșani, **VASILE SÎSÎIAC**—Vatra Hudești-Botoșani, **VIOREL ASTAFEI**—Dorohoi-Botoșani, **ALEXANDRU MARIAN**—București, **TIBERIU TAKACS**—București, **AUREL SIMIONESCU**—Timișoara, **GHEORGHE GRIGORAȘ**—Vlădeni-Botoșani, **MIRCEA DUMITRU PUȘCAȘ**—Ștrenit-Alba, **COSTACHE HUNCĂ**—Răușeni-Botoșani, **SERGIU CRISTEA**—București, **GHEORGHE ION**—Roseti-Ialomița, **MIRCEA DAN FLESERIU**—Timișoara, **CRISTIAN IONESCU-București**, **ANATOLE BOGATU**— Roseți-Ialomița, **MARCEL TRANDAFIRESCU**—București, **CRISTIAN NANU**—București, **ANDREI PASCALOVICI**—București, **MARIAN PETRESCU**—Dăbuleni-Dolj, **PETRU MÜLLER**—Buziaș-Timiș, **DUMITRU GHERLAN**—Dăbuleni-Dolj, **MIRCEA GHERIC**—București, **SABIN CARANTINĂ**—Buc. **ALEXANDRU VANCA**—Ațintiș-Mureș, **CĂLIN TEODORESCU**—București, **VASILE OLARU**—Dăbuleni-Dolj, **IONEL DIMA**—Fetești-Ialomița, **LIVIU MĂNĂILĂ**—București, **LEONTIN LAZEA**—Gîrda-de sus-Alba, **AUREL ȚĂPOI**—Dăbuleni-Alba. **SANDU BELEI**—Gîrda de Sus-Alba, **ION VLAICU**—Vătava-Mureș, **NICOLAE DAVID**—Gîrda de Sus-Alba, **CONSTANTIN FLOCA**—Bucu-Ialomița, **JUSTINIAN BUZI**—Coțușca-Botoșani, **RADU MUNTEANU**—Timișoara. **IOSIF SUCIU**—Gîrda de Sus-Alba, **IULIAN BULGARU**—Coțușca-Botoșani, **MARIUS IANCU**—Timișoara.

Din cadrul acestor grupe (1—14 fete și 1—50 băieți), comisia de arbitri a propus organizatorilor concursului de șah prin corespondență pentru a fi admiși în finală pe următorii participanți, care au dovedit o deosebită forță de joc:

fete — **MARIA CIACÎRU**—Dorohoi și **CORINA TIMIȘ**—Teiuș Alba.

băieți — **DOREL VĂIDEANU**—Zăul de Cîmp—Mureș, **ALEXANDRU ROMAN**—București, **FRANCISC HOLMOGY**—Ațintiș-Mureș, **FLORIN IACOBESCU**—Ațintiș-Mureș, **GHEORGHE VÎTCĂ**—Poieni-Alba, **ANDREI VÎRLAN**—București, **ROMAN TROPOTEL**—Beica de Jos—Mureș, **MARIUS TAMAȘ**—Timișoara, **ȘTEFAN ȘANCU**—Sighișoara, **GHEORGHE ANCUȚA**—Vîrful Cîmpului Botoșani, **GHEORGHE STANCIU**—Bucu-Ialomița.

În numerele viitoare vom continua publicarea numelor cîștigătorilor celorlalte grupe.

RADU VASILESCU

ABC FOTOGRAFIC (III)

Cunoscînd modul de preparare al soluțiilor se poate trece la operațiunea propriu-zisă de prelucrare a filmului negativ. Sensibilitatea generală și spectrală mare a materialelor fotografice moderne nu mai permite urmărirea și controlul direct al operației de developare. Dozele de developare, închise etanș, ușurează munca fotoamatorului, fiindcă toate operațiunile se fac la lumină, cu excepția încărcării filmului pe banda Correx, care se face la întuneric.

O doză de developare este compusă din: a. corpul dozei cu orificiul de golire; b. bobină; c. banda de distanțare, fixată pe bobină, ce posedă pe ambele margini proeminențe presate în relief; d. capacul, care închide etanș la lumină corpul dozei, este prevăzut în centrul lui cu o deschidere de umplere în formă de pîlnie; e. butonul de agitare, pentru rotirea bobinei și f. termometrul care se introduce prin pîlnia de umplere.

Încărcarea dozei se face astfel:

— Alegem banda bornei de lățime corespunzătoare peliculei ce urmează a fi prelucrată; se așază la îndemînă, pe masa de laborator, doza cu capacul scos alături, bobina cu banda Correx fixată pe ax și filmul pregătit pentru încărcare; se face întuneric perfect în laborator; se scoate filmul din casetă, iar capătul lui se fixează între lamela presoare a axului bobinei și banda Correx apoi se rulează uniform filmul împreună cu banda în jurul axului bobinei; capătul benzii se fixează de discurile bobinei cu ajutorul unei cleme; se introduce bobina în doză și se închide capacul etanș. Developarea, fixarea și spălarea se fac în continuare, la lumina zilei.

Se umple doza de developare cu cantitatea prescrisă de revelator preparat, avînd temperatura de 20° C. Se rotește, din cînd în cînd bobina așa încît filmul să fie mereu în contact cu soluția pentru a obține o developare uniformă. — După trecerea timpului necesar de developare, se golește revelatorul din doza în borcanul de păstrare. Se face apoi o scurtă spălare intermediară de un minut și apoi se fixează 5—6 minute. Spălarea finală va dura 20 minute, de preferință în apă curgătoare, după care se usucă, într-o încăpere bine aerisită.

Doza cu bandă Correx se găsește de vînzare la toate magazinele de specialitate «Arfo».

ELENA FUNDULEA

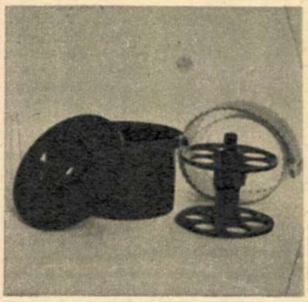

▲ Doza universală Triplex.

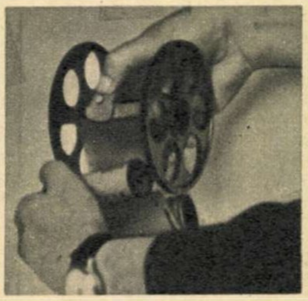

▲ Banda Correx se fixează o dată cu capătul filmului pe bobina dozei,

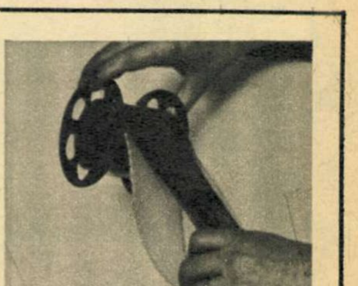

▲ Peste bandă se trece filmul îndepărtîndu-se hîrtia protectoare.

La sfîrșitul bobinării se fixează banda cu o clemă, ▼

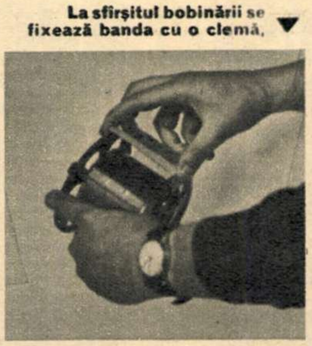

se introduce în doză, se pune capacul și ▼

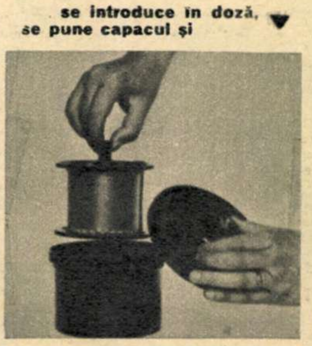

la lumină, se toarnă soluția. ▼

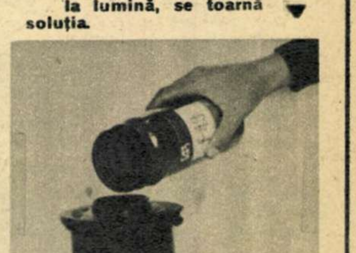

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

Scenariu şi desene: **CARMEN LUGOJAN** cl a VII-a — Arad

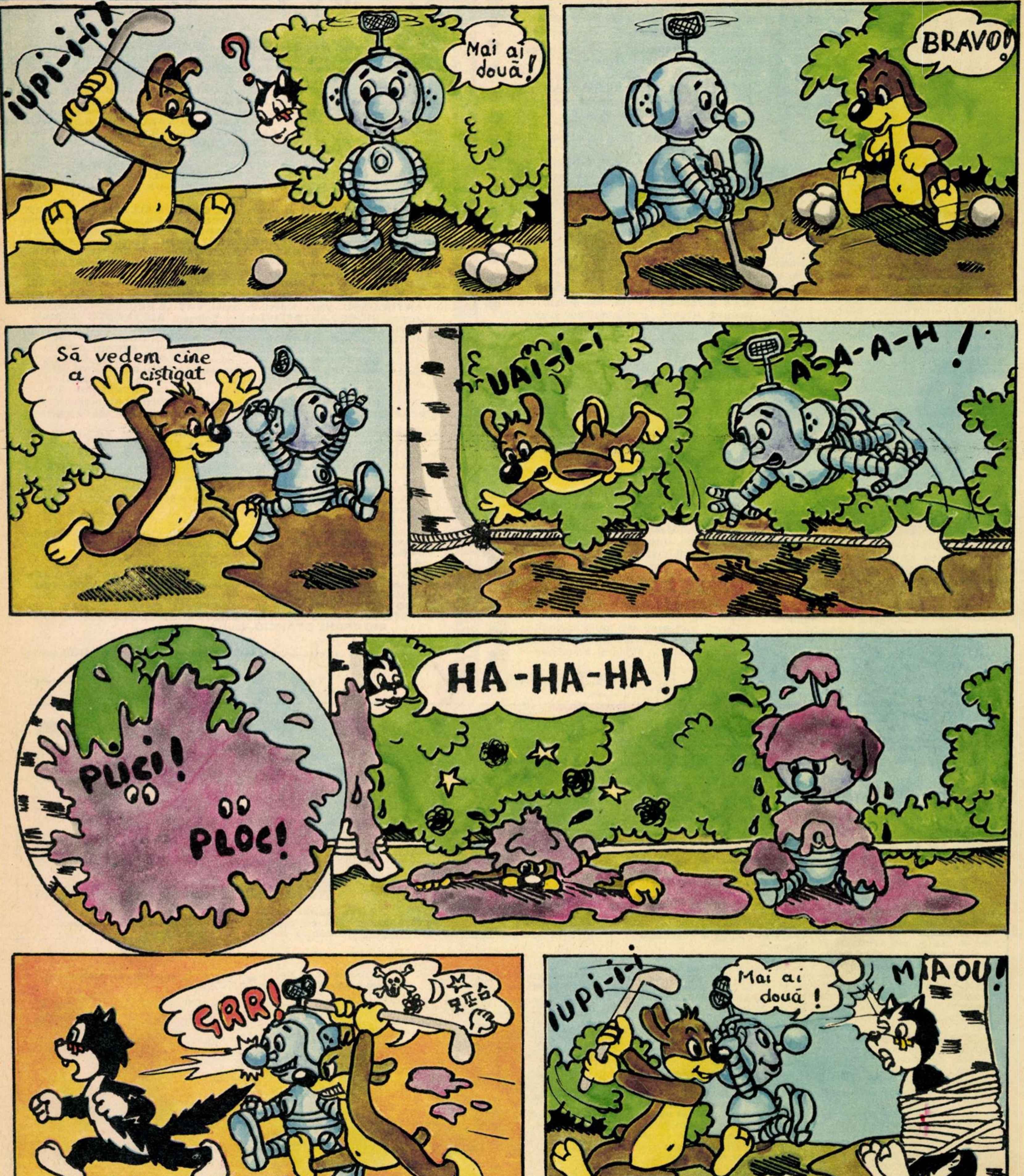
IUPI-I-I!
?
Mai ai două!
BRAVO!
Să vedem cine a cîştigat
UAI-I-I
A-A-A-H!
PLICI!
PLOC!
HA-HA-HA!
GRR!
IUPI-I-I
Mai ai două!
MIAOU!

Blitz

Chiar dacă sîntem niște maimuțe, noi, cimpanzeii am adus multe servicii omenirii. Experiențe multe și interesante s-au efectuat cu ajutorul nostru. Experiențe de psihologie sau fiziologie și tot noi ne-am invîrtit în jurul pămîntului într-o capsulă pentru ca omul să afle efectele imponderabilității și ale singurătății.

Dar acum ne jucăm.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1						■				
2					■					
3						■				
4			■					■		
5		■					■			
6				■					■	
7	■				■					■
8				■						
9						■				
10					■					

E TOAMNĂ IAR

ORIZONTAL: *1) Toamna face toaleta sobelor — Fruct cu o varietate tomnatică. 2) Pictor român, autorul tabloului «După culesul viei» — Migrează toamna spre țările calde. 3) A umblat fără flanelă — Nume masculin. 4) Țețe! — Flori roșii ca sîngele — În timp! 5) Numele popular al lunii februarie — Prilejuiesc cel mai vesel cules. 6) Și-a împrumutat numele unei echipe de fotbal — Toamna își numără bobocii. 7) «Vezi rîndunelele se duc / Se scutur frunzele de...!»(Eminescu) — Licoarea toamnei plăcută tuturor vîrstelor. 8) Altă pasăre care ne părăsește toamna — Roditor. 9) Porții — Cînd toată lumea-i pe stadion. 10) Prin parcuri sub covorul de frunze moarte-ngălbenite — Mijlocie.*

VERTICAL: *1) Legumă cu cea mai mare căutare în timpul toamnei — Strigătul corbilor prevestitor de vreme rea. 2) Haina albă pe care-o-mbracă pămîntul după ce-a trecut toamna — În fiecare toamnă. 3) Se «îngrașă» toamna cu roadele holdelor — Abundă piețele pînă toamna tîrziu. 4) A însufleți — Frumoasele cămăși din... vii! 5) În cireadă — A exista. 6) Laboratoare viticole pline toamna de veselie. 7) Sînt încărcați de roade toamna. — Coboară către sfîrșitul toamnei de la munte la șes (pl.). 8) În acest loc — Ca frunzișul copacilor dezgoliți de vîntul toamnei. 9) Legume ce se culeg pînă toamna tîrziu — Prichindei. 10) Culoarea de sezon a frunzelor — Refren la... ciocîrlie.*

Mihai PĂTRASCU

PAGINA 5 MAGAZIN

ANTENE

La Muzeul de științe naturale din Dresda (R.D. Germană) este expus scheletul unui crab uriaș care a trăit acum cîteva milioane de ani în peșterile de pe litoralul Mării Japoniei. Distanța dintre cleștii crabului era de 5 m! Crabul se hrănea cu plante și mici animale marine.

*

În mîlul unui lac secat din Elveția, arheologii au găsit o bucată de pîine. Specialiștii consideră că ea datează din epoca de piatră. Pîinea milenară este expusă la Muzeul din Zürich.

*

Calcule făcute de oameni de știință arată că în mările și oceanele lumii trăiesc aproximativ 230 miliarde tone de pește. Anual se pescuiesc numai 60 500 000 de tone.

Cele mai vechi instrumente muzicale din lume datează de pe vremea civilizațiilor Orientului antic. De pe atunci erau cunoscute flautul, tamburina, trompeta, lira, fluierul. Unul dintre cele mai vechi instrumente se pare că este harpa, care a fost cunoscută în Mesopotamia. Modele ale acestui instrument au fost găsite pe diferite vase descoperite de arheologi, datînd din secolul III î.e.n. Resturile unui asemenea instrument, datînd din acel veac arată că harpele aveau o lungime de 93 cm și o înălțime de 150 cm, era prevăzut cu o cutie de rezonanță foarte mare, ornată cu un cap de vițel de aur. Harpa era prevăzută cu 11 corzi din metal care se puteau întinde cu mîna.

PRACTIC!

Procurați-vă două țevi de metal lungi de 40 cm cu diametrul de 25 mm și o bucată de plexiglas cu dimensiunile de 25 × 30 cm, cu o grosime de 3—4 mm.

Încălziți țevile în apă fierbinte sau prin rotire deasupra unei flăcări (nu se introduc direct în flacără) și îndoiți-le în două locuri, conform desenului alăturat.

Încălziți, de asemenea, și bucata de plexiglas în apă fierbinte pe care apoi o îndoiți pe marginea mesei, pe întreaga lungime de 30 cm. Cu ajutorul unei pile, faceți în fiecare tub, în două locuri, un șănțuleț cu o adîncime de 8—10 mm în care veți introduce placa de plexiglas. Pentru a fixa bine plexiglasul ungeți-l în prealabil cu gumarabică. Veți obține astfel un mic și ușor suport pentru cărți, caiete, reviste.

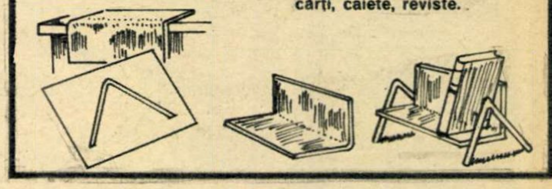

AFIȘ

ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÎNĂ VĂ RECOMANDĂM:

O CARTE:

«NU FUGI, ZIUA MEA FRUMOASĂ», de Octav Pancu-Iași, apărută în editura «Ion Creangă».

UN SPECTACOL DE TEATRU

«COMOARA DIN INSULA PIRAȚILOR», la Teatrul «Ion Creangă» (str. Eremia Grigorescu 24).

UN FILM:

«TĂCEREA BĂRBAȚILOR», producție cehoslovacă, realizare pentru micii spectatori.

JOCUL CĂLĂREȚILOR

La joc participă două echipe cu un număr egal de participanți. Ele se aliniează în formație pe două rînduri. O echipă se va așeza într-o parte a terenului de joc, cealaltă în partea opusă. Distanța între cele două echipe să nu treacă de 15 m. În mijlocul terenului se desenează un cerc cu un diametru de 8-10 m. La semnalul arbitrului, jucătorii din rîndul din spate al fiecărei echipe, încalecă pe cei din față constituind «caii» și «călăreții». Apoi se îndreaptă spre marginea cercului și lupta va începe numai între călăreți. În joc se urmărește ca, prin împingere, un număr cît mai mare de cai și călăreți din echipa adversă să fie introduși în interiorul cercului. Se consideră învins călărețul al cărui cal a trecut în timpul luptei chiar numai cu un picior în interiorul cercului. Cîștigă echipa care a introdus în cerc cei mai mulți adversari. Este bine ca echipele să poarte semne distinctive (banderole de culori diferite, coifuri etc.).

RADIO

DIN PROGRAMUL EMISIUNILOR PENTRU COPII PE PERIOADA 8-15 OCTOMBRIE, SPICUIM:

Emisiunea «TOT ÎNAINTE» de joi, 8 octombrie, ora 8,10, pr. II, vă oferă spre audiție noutăți din activitatea pionierilor arădeni, iar a doua zi, la ora 15,00, pe programul I, emisiunea «ROZA VÎNTURILOR» prezintă «Repere pe harta județului Brașov». «TEATRU RADIOFONIC PENTRU COPII» va transmite duminică, 11 octombrie, ora 8,00, programul II «Zborul porumbelului», scenariu de Noe Smirnov și Gavrilă Săcădat. Marți, 13 octombrie, ora 10,30, programul I, Fonoteca pentru copii cuprinde dramatizarea radiofonică «Un român în lună» de H. Stahl.

un zîmbet cu...

Mareșalul francez Joseph Joffres (1852—1931) și-a trimis odată ordonanța la farmacie ca să-i aducă un medicament.

După un timp, ordonanța s-a întors fără medicamentul așteptat.

— N-am avut curaj să intru în farmacie, a spus soldatul.

— De ce? l-a întrebat Joffres

— Pentru că pe ușă scria: «Aici se execută ordonanțe».)*

*) = un termen folosit pentru rețete.

NOI PREMII EXCEPTIONALE LA CONCURSURILE REVISTEI NOASTRE.

Reînnoiți-vă abonamentele din timp.

Adresați-vă oficiilor poștale, factorilor poștali sau difuzorilor de presă pentru a vă abona imediat la «Cutezătorii».

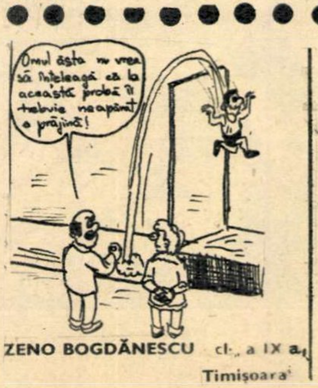
Omul ăsta nu vrea să înțeleagă că la această probă îi trebuie neapărat o prăjină!

ZENO BOGDĂNESCU cl. a IX a, Timișoara

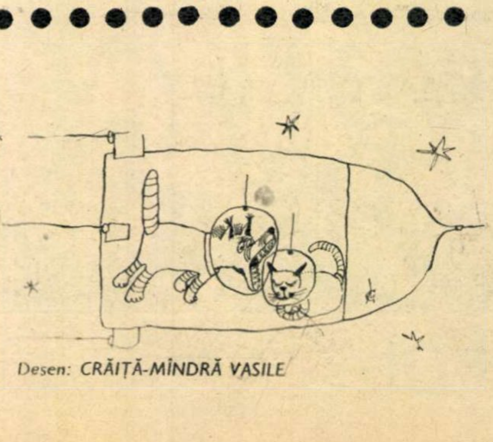

Desen: CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

● Odată, un actor începător, crezîndu-se mare tragedian, rugă pe unul din actorii de frunte să-i urmărească jocul în «Othello». După spectacol, debutantul îl întrebă pe renumitul artist:

— Ce credeți, o ucid bine pe Desdemona în ultimul act?

— Da, răspunse acesta, dar mult mai bine îl ucizi pe Shakespeare.

● Un prieten întreabă într-o zi pe un medic în casa căruia venea foarte des:

— Ia spune-mi, dragul meu, de ce le ceri întotdeauna bolnavilor să-ți spună ce mănîncă? Pentru diagnostic?

— Nu — răspunse acesta. Pentru onorariu.

● Profesorul:

— Spune-mi Petrică, din ce familie face parte balena?

Petrică:

— Nu știu fiindcă familiile pe care le cunosc nu țin asemenea animale.

AUREL VLAICU

Scenariu de
RADU F. ALEXANDRU
Desene de
A. STĂNESCU

CUTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

AM BĂTUT LA CASA LUI ÎNTR-O ZI DE IARNĂ.

NE-A DESCHIS UN BĂTRÎN DE 85 DE ANI; ÎI ERA FRATE. NE-A POFTIT ÎNĂUNTRU, NE-A OFERIT UN SCAUN ȘI-A ÎNCEPUT SĂ NE POVESTEASCĂ. ATUNCI AM AFLAT (CUM NU MAI ȘTIUSEM VREODATĂ) DE TOATE GÎNDURILE, DE TOATE PEREGRINĂRILE, DE TOATE ZBATERILE CELUI CE-A FOST EROUL AERULUI. ȘI LA PLECARE ERAM SIGURI CĂ VA VENI O ZI ÎN CARE VOM FI ÎN STARE SĂ VĂ ÎMPĂRTĂȘIM ȘI VOUĂ CELE AUZITE.

...BINȚINȚI, SATUL ÎN CARE S-A NĂSCUT — 1895.

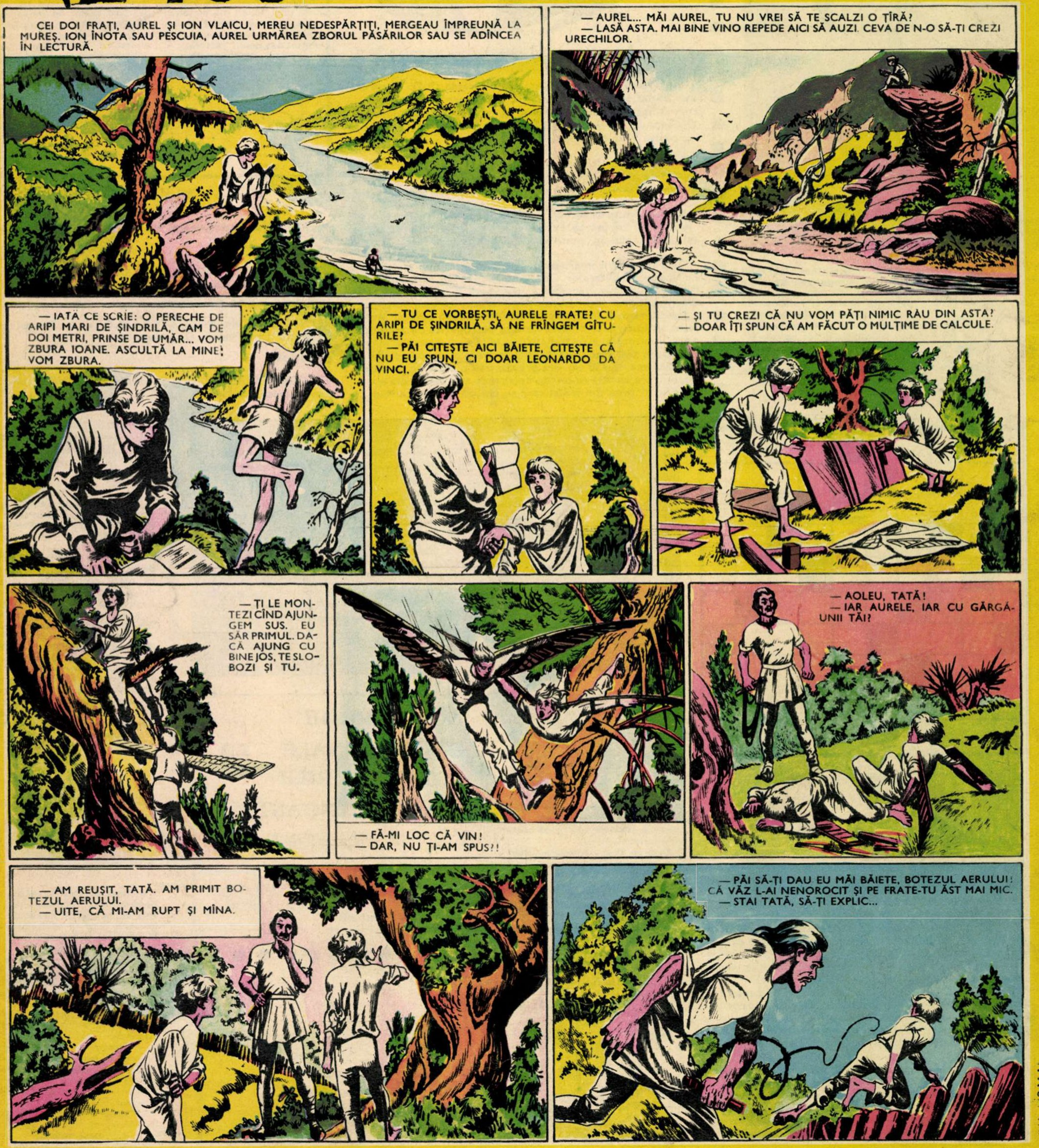
CEI DOI FRAȚI, AUREL ȘI ION VLAICU, MEREU NEDESPĂRȚIȚI, MERGEAU ÎMPREUNĂ LA MUREȘ. ION ÎNOTA SAU PESCUIA, AUREL URMĂREA ZBORUL PĂSĂRILOR SAU SE ADÎNCEA ÎN LECTURĂ.
— AUREL... MĂI AUREL, TU NU VREI SĂ TE SCALZI O ȚÎRĂ?
— LASĂ ASTA. MAI BINE VINO REPEDE AICI SĂ AUZI. CEVA DE N-O SĂ-ȚI CREZI URECHILOR.
— IATĂ CE SCRIE: O PERECHE DE ARIPI MARI DE ȘINDRILĂ, CAM DE DOI METRI, PRINSE DE UMĂR... VOM ZBURA IOANE. ASCULTĂ LA MINE! VOM ZBURA.
— TU CE VORBEȘTI, AURELE FRATE? CU ARIPI DE ȘINDRILĂ, SĂ NE FRÎNGEM GÎTURILE?
— PĂI CITEȘTE AICI BĂIETE, CITEȘTE CĂ NU EU SPUN, CI DOAR LEONARDO DA VINCI.
— ȘI TU CREZI CĂ NU VOM PĂȚI NIMIC RĂU DIN ASTA?
— DOAR ÎȚI SPUN CĂ AM FĂCUT O MULȚIME DE CALCULE.
— ȚI LE MONTEZI CÎND AJUNGEM SUS. EU SĂR PRIMUL. DACĂ AJUNG CU BINE JOS, TE SLOBOZI ȘI TU.
— FĂ-MI LOC CĂ VIN!
— DAR, NU ȚI-AM SPUS?!
— AOLEU, TATĂ!
— IAR AURELE, IAR CU GĂRGĂUNII TĂI?
— AM REUȘIT, TATĂ. AM PRIMIT BOTEZUL AERULUI.
— UITE, CĂ MI-AM RUPT ȘI MÎNA.
— PĂI SĂ-ȚI DAU EU MĂI BĂIETE, BOTEZUL AERULUI! CĂ VĂZ L-AI NENOROCIT ȘI PE FRATE-TU ĂST MAI MIC.
— STAI TATĂ, SĂ-ȚI EXPLIC...

(VA URMA)

Cutezătorii 41

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAȘ

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033

1 LEU

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

42

108

JOI, 15 OCTOMBRIE 1970, ANUL IV

160

DIN SUMAR:

CINE A CÎȘTIGAT TROFEUL MINITEHNICUS? PAG. 8-9

TOTUL DESPRE Gulliver PAG. 10-11

FORMULA MAGICĂ: 1 = 2! PAG. 13

ÎN ACEST NUMĂR SEMNEAZĂ

ȘERBAN CIOCULESCU

D.I. SUCHIANU

MIHNEA GHEORGHIU

GH. FOCȘA

GHEORGHE TOMOZEI

PETRE GHELMEZ

1

2

3

42 ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

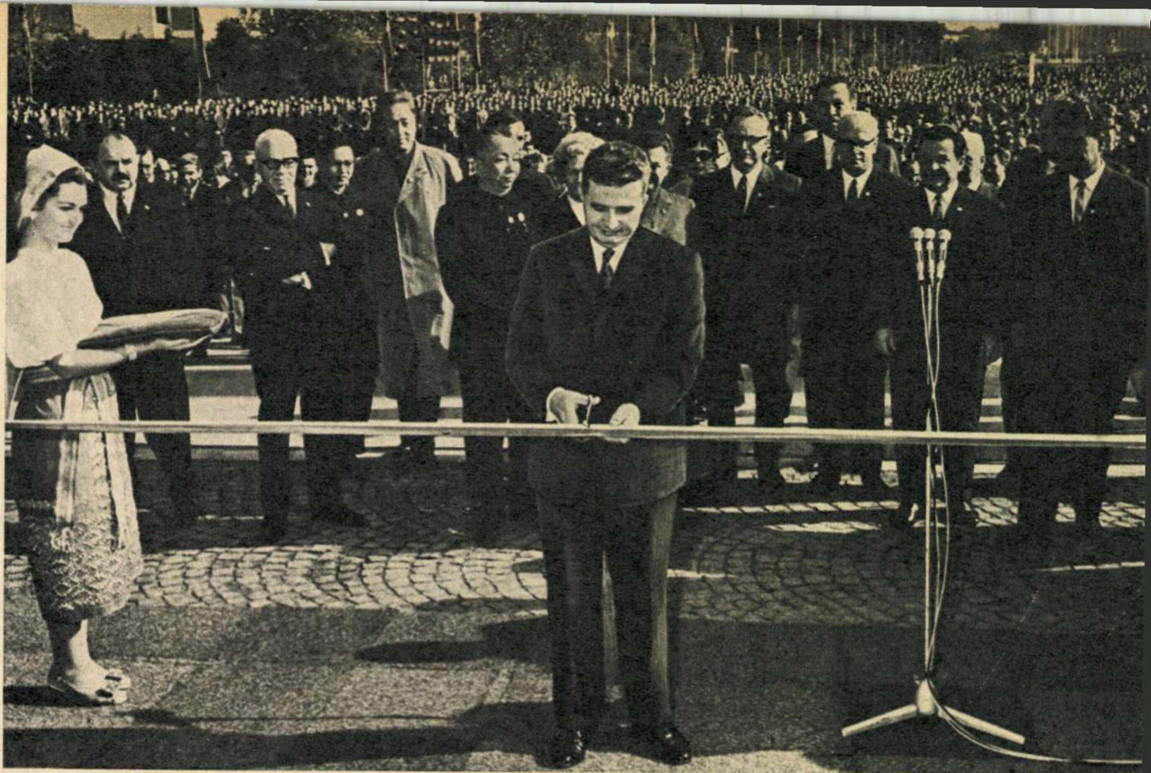

Duminică, 11 octombrie a.c., în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu și a celorlalți conducători de partid și de stat, a avut loc inaugurarea Tîrgului Internațional-București.

Aflat la prima sa ediție, Tîrgul Internațional București găzduiește pavilioane a 27 de state din patru continente.

Ca țară gazdă, România este și principalul expozant al tîrgului. Pe o suprafață de 19 500 m.p. întreprinderile noastre prezintă aproximativ 1 300 de produse, remarcabile prin caracteristicile lor constructive și performanțele lor tehnico-funcționale, la nivelul superior al tehnicii contemporane.

Prezența a 728 de cunoscute firme de peste hotare atestă convingător faptul că în aceste zile Capitala României socialiste a devenit un important punct de atracție, grupînd realizări dintre cele mai spectaculoaseale industriei și tehnicii mondiale.

CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERE

• **Stoicești, județul Vîlcea.** Pionierii de la Școala generală ne comunică: 7850 m reprezintă suprafața pe care am cultivat-o cu legume și porumb. Recolta este bogată și va fi valorificată. Astfel școala se va îmbogăți cu noi materiale didactice, iar noi vom face o excursie prin țară.

• **Ion Petrescu,** corespondent special din Timișoara, comunică: «În grădinile C.A.P.-urilor apropiate, sau în diferite sectoare de prelucrare a fructelor, legumelor, zarzavaturilor, elevii Liceului nr. 1 au lucrat zilele acestea cu multă tragere de inimă.

• **Pionierii detașament**
clasei a VII-a B, de la Șc
generală din Tohan, județul
șov, ne informează: «Avem
te să povestim despre det
mentul nostru și o s-o fa
Acum însă vrem să vă spu
numai că am fost harnici p
goarele C.A.P.-ului, unde
ajutat la recoltatul cartofi

START ÎN CONCURSUL MINITEHNICUS 1971

Sîmbătă, 10 octombrie a.c., într-o atmosferă entuziastă, în sala de spectacole a Palatului pionierilor din București, în prezența a sute de cititori, au fost înmînate cele 22 de premii și mențiuni obținute de pionierii din municipiul București la concursul «Minitehnicus 1970». La adunare au participat ca invitați membri ai Comitetului Municipal București al P.C.R.., reprezentanți ai conducerii Consiliului Național al Organizației Pionierilor, ai Consiliului Municipal al organizației pionierilor și redactori ai revistei «Cutezătorii».

După înmînarea premiilor, primit cu aplauze tinerești, a luat cuvîntul tovarășul Dumitru Popa, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim secretar al Comitetului Municipal București al P.C.R. care a adresat calde cuvinte de felicitare cîștigătorilor, îndemnîndu-i pe toți minitehnicienii din Capitală să obțină și mai frumoase realizări, în noua ediție, 1971, a concursului.

În încheiere, a avut loc o demonstrație de carturi și racheto-modele, precum și vizionarea unor filme din viața și activitatea pionierilor.

•

În paginile 8—9, relatari de la înmînarea premiilor în alte localități din țară.

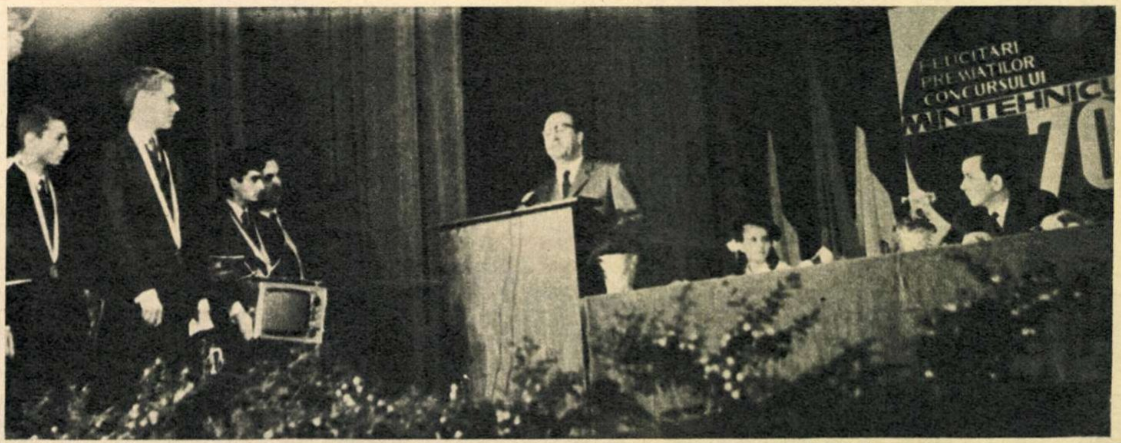

TREAPTĂ SPRE MATURITATE

Interviul nostru cu tovarășa FLOAREA ISPAS secretar al Comitetului Central al U.T.C.

Reporter: *Și în această toamnă, ca în toate celelalte de altfel, copiii au revenit la învățătură mai mari cu... o clasă. Au mai crescut. Unii au împlinit 14 ani! Momentul este foarte important. Mulți pionieri se simt destul de mari pentru a intra în Organizația Uniunii Tineretului Comunist, sînt nerăbdători să pășească spre această treaptă a maturității lor. Dumneavoastră, în calitate de secretar al C.C. al U.T.C., ce le recomandați pentru pregatirea lor, în vederea realizării acestei dorințe?*

F.I.: Pionieria, spun din experiență proprie, oferă condiții optime de dezvoltare multilaterală a personalității copilului. Unitățile și detașamentele de pionieri asigură acel cadru de manifestare a aptitudinilor fizice și intelectuale în care dorințele, preferințele se conturează în fapte reale de muncă, de activitate și în mod treptat se produce acel proces firesc de «creștere» la care vă referiți. Momentul intrării în U.T.C. este emoționant, nu se uită niciodată. Dar cu toată emoția lui, nu e decît un moment! Esențial este ca această calitate nouă, **de utecist,** să fie înțeleasă, așa încît pionierul să fie conștient că ea presupune o pregătire complexă, concretizată în rezultate bune la învățătură, comportare corectă în școală, în familie și în alte împrejurări. Ajunși mai aproape de perspectiva de a deveni uteciști, pionierii din clasele mari vor participa la diferite manifestări prin care să cunoască prevederile Statutului U.T.C., caracterul revoluționar, obiectivele și principiile organizației, drepturile și îndatoririle ce le vor reveni ca utecişti, precum și momentele de seamă ale activității revoluționare a tineretului din patria noastră.

Pregătirea pionierilor pentru a deveni utecişti, noi o considerăm parte integrantă a procesului de educare multilaterală a elevilor. De fapt, este vorba de un salt calitativ, în adolescență, cu complexe implicații sociale și particulare. O dată cu aceasta, conținutul activităților se complică, diversitatea lor crește.

Reporter: *În curînd, poporul nostru va cinsti împlinirea unei glorioase jumătăți de veac de la întemeierea Partidului Comunist Român. Ce acțiuni organizează elevii — utecişti în întîmpinarea aniversării semicentenarului partidului?*

F.I.: Pentru organizațiile Uniunii Tineretului Comunist, pentru întregul tineret al patriei noastre această perioadă este bogată în manifestări ale dragostei și atașamentului față de patrie, față de conducătorul nostru iubit — Partidul Comunist Român, în frunte cu secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, exemplul cel mai strălucit de abnegație, de luptă și clarviziune, de dăruire totală pentru progresul României Socialiste.

Elevii și-au propus să întîmpine această aniversare cu rezultate superioare la învățătură și în activitatea în afară de clasă. Vor dedica semicentenarului creării P.C.R. acțiuni speciale cum ar fi: întîlniri cu vechi militanți ai partidului, vizite la locurile memoriale care păstrează pagini de seamă din istoria luptei partidului, acțiuni de muncă voluntar-patriotică, vizitarea unor obiective realizate de poporul nostru sub conducerea P.C.R., fabrici, uzine, hidrocentrale, instituții de artă și cultură. Elevii care activează în cercuri pregătesc expoziții cu lucrări dintre cele mai diferite, ca un omagiu adus istoricului eveniment.

În anul 1971, va avea loc și cel de-al IX-lea Congres al U.T.C. În prezent se desfășoară în organizațiile U.T.C. adunările de dare de seamă și alegerea noilor organe conducătoare. Congresul va face bilanțul activității U.T.C. pe ultimii 5 ani și va jalona direcțiile de viitor ale muncii noastre cu tineretul, pe baza sarcinilor stabilite de partid. Cu rezultate bune la învățătură, cu o suită de acțiuni politice, cultural-artistice și sportive vor întîmpina elevii acest important eveniment din viața organizației noastre.

Reporter: *Anii pionieriei rămîn adînc întipăriți în memoria purtătorilor cravatelor roșii și prin numeroasele acțiuni devenite tradiționale. Ce perspective le deschid activitățile organizației U.T.C.?*

F.I.: Intrînd în U.T.C., ei vor păși într-o etapă superioară a activității de organizație, care solicită în grad mai înalt spiritul de răspundere, autoconducerea și inițiativa. Îi așteaptă pasionante activități politice, culturale, științifice, confruntări de păreri în cercurile, cenaclurile și societățile elevilor, activitățile de muncă voluntar-patriotică, taberele de odihnă și instruire a activului U.T.C., taberele cu profil științific, tehnic, cultural-artistic și sportiv, expedițiile și excursiile tematice, de studii și documentare, diverse concursuri, competițiile sportive etc. Împreună cu Consiliul Național al Organizației Pionierilor, sîntem preocupați de a asigura îndrumarea cuvenită, așa încît în toate unitățile școlare să se realizeze trecerea firească de la viața pionierească la aceea de utecist, pentru ca, deopotrivă, cele două etape importante din viața tinerilor să-și păstreze ineditul, frumusețea, romantismul, să rămînă trepte de neuitat spre visul fiecărui tînăr de a deveni comunist, de a fi primit în rîndurile Partidului Comunist Român.

REPORTER

AMINTIREA LUI Swift

225 DE ANI DE LA MOARTE

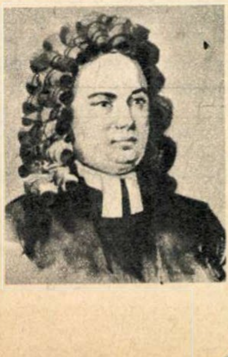

de
MIHNEA GHEORGHIU

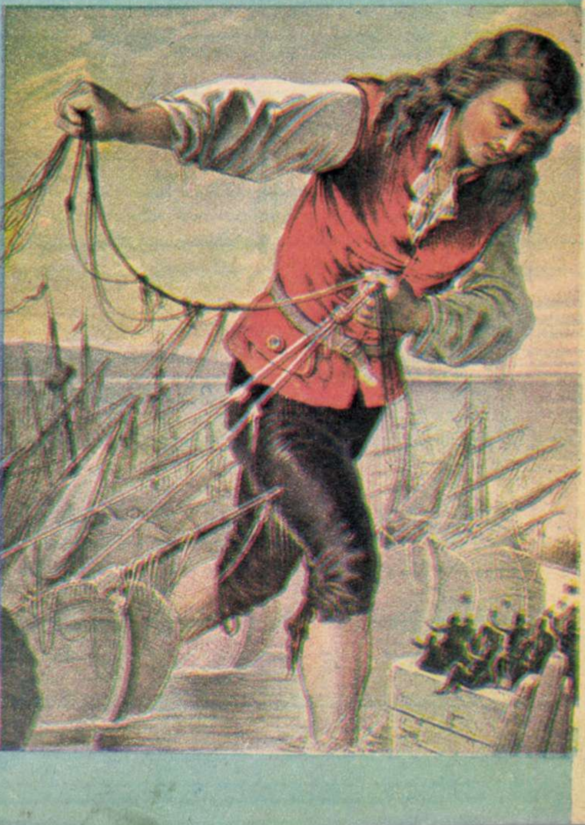

Dacă ai vrea să-ți aduci aminte de un om, un nume al istoriei literare, doar pentru că i se împlinesc 225 de ani de la moarte, poți avea aerul acelui gazetar de serviciu care pîndește aniversările ca să «dezgroape» cîte un personaj azi neinteresant, fie el și o celebritate la vremea lui. Dar cu Swift lucrurile stau altfel, căci pe măsură ce timpul trece, personalitatea lui artistică și drama lui personală capătă dimensiuni noi.

La tricentenarul nașterii sale, acum trei ani, mă aflam la Dublin, orașul în care s-a născut, a luptat și a suferit și unde și-a aflat locul de veci. În anul acela, toate marile librării etalau noi ediții și cărți despre Swift și nu cunosc vreo publicație importantă din lume care să nu-i fi dedicat pagini pline de admirație și de înțelegere.

Îmi fac, prin urmare, o plăcută datorie din scrierea acestor prea puține cuvinte care să omagieze, încă o dată, memoria ciudatului decan de la St. Patrick înmormîntat acolo, în catedrală.

Ar trebui poate să scriu aici despre autorul *Călătoriilor lui Gulliver* (1726), explicînd odată mai mult tîlcul lor adevărat, fiindcă această poveste nu-i o fantezie ca *Alice în țara minunilor*, ci o satiră politică deghizată, care irumpe, ca toate

(Continuare în pag. 10)

REPORTAJUL SĂPTĂMÎNII

LA DOI PAȘI DE EXTRAORDINAR

ÎNTR-O ȘCOALĂ SĂTEASCĂ

Nici n-ar mai trebui să spun, pentru că toată lumea știe: să fii elev nu-i o «meserie» prea ușoară. Puțini știu însă că să fii elev într-a VIII-a A, a Școlii generale din comuna Vedea (județul Ilfov) e foarte greu.

Parcă vă văd ridicînd din sprîncene, gata să-mi aruncați, ca pe o săgeată, întrebarea: «De ce să fie mai greu în această clasă decît în altele asemănătoare, din alte școli?» Iar eú mă grăbesc să vă răspund: pentru că*în realitate* această «a VIII-a A» e o clasă puțin mai deosebită decît altele.

Am spus *în realitate* pentru că în aparență nimic nu pare deosebit: niște fete și niște băieți ca oricare alții, care invață într-o sală obișnuită, în care băncile sînt bănci ca peste tot, catedra e catedră, tabla e tablă. Și totuși Totuși deosebirea de care vă vorbeam există.

Să încerce cineva, un nou venit din altă școală, să intre în clasa aceasta ca elev și să nu lase la ușă, afară, tot, absolut tot ceea ce n-ar putea fi trecut la «capitolul calități». Să încerce și se va convinge repede cît de greu îi va fi.

Să zicem că în această clasă ar fi transferat așa, dintr-o dată, un elev care, crezînd că-i mai șmecher decît toți, ar obișnui, din cînd în cînd, să **nu** spună *adevărul-adevărat*. Să zică, de pildă, că acasă e pus să făcă tot felul de treburi și din cauza asta nu-și poate pregăti temele, sau că e bolnav și trei zile nu poate să vină la ore, cînd, de fapt, lui i-a venit chef, pur și simplu, să lipsească de la școală. Credeți cumva că nimeni nu se va interesa de el, că va fi lăsat de capul lui? Dimpotrivă, va ajunge — și încă foarte repede — la fel ca Mihai Peiu, să-i fie rușine să-și aducă aminte de clipa în care i-a venit o asemenea... inspirație.

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

Mihai a-ncercat figura aceasta. Dar... nu i-a mers. Aflînd care-i adevărul (atît diminețile, cît și zilele în care lipsea, Mihai și le petrecea la baltă, pierzîndu-și vremea în fel și chip), colegii lui au pornit la... atac. Un atac declanșat pe toate fronturile: bunica era pusă la curent cu toate mișcările lui, mama (cînd se-ntorcea din lungile deplasări de serviciu) de asemenea, ciobanii și pescarii amatori din baltă așișderea. Nu mai lungim vorba. Destul ca Mihai, încolțit din toate părțile, a trebuit s-o ia pe singurul drum care-i mai rămăsese liber: spre școală. Acum el e bine, sănătos și într-a VIII-a A.

«Bine — veți zice — i-a fost greu lui Mihai. Dar dacă ar fi transferat aici **premiantul** unei alte clase?»

Nu vă grăbiți să zîmbiți, sperînd că într-o asemenea situație nu voi mai reuși să argumentez ceea ce am susținut la început. Vă asigur că și unui asemenea elev îi va fi greu. În afară de faptul că va avea de «înfruntat» cinci concurente — Steliana Chita, Stana Bădoi, Stana Mihalcea, Marieta Chita și Floarea Rușan — care de 7 ani de zile își dispută și cuceresc primele trei locuri, dacă se va întîmpla cumva ca acest premiant să fie cît de cît egoist — așa cum mai sînt unii — nu va face casă bună cu cei dintr-a VIII-a A. Și parcă-l văd cu picioarele în lighean și legat la cap, făcînd eforturi considerabile pentru a putea citi și ști atît cît citesc și știu oricare dintre cele cinci protagoniste. Sau «rupîndu-și» din prețiosul lui timp pentru a-și dezvălui în fața colegilor «rețetele» succeselor, așa cum procedează cele cinci premiante.

Dar aici «sortimentul obligatoriu» de calități e mult mai mare. Să îndrăznească, de pildă, un asemenea nou venit să **nu** practice cu virtuozitate *măcar un sport* și să nu se priceapă să discute savant despre cel puțin trei. S-ar face numaidecît de rușine. Mai ales dacă ar fi băiat, deoarece ar fi pus în inferioritate de către fete. Pentru că aici fetele, la fel ca și băieții, nu numai că practică sportul, dar se pricep și să comenteze tot felul de meciuri și competiții.

Dar nu cumva să nimerească între ei un coleg care să **nu** știe *să cînte sau să facă pe actorul*, *sau să nu știe să țină un hîrleț sau o sapă în mînă*. Oricît ar învăța de bine, oricît s-ar purta de corect, n-ar avea liniște printre cei dintr-a VIII-a A. Am văzut rondurile de flori din fața și din curtea școlii, pomii plantați de ei de-a lungul șoselei, i-am văzut pe toți ajutînd la grădina de legume a C.A.P.-ului, am aflat cum, la începutul verii, cînd Dunărea amenința să inunde satul Pietroșeni, mulți dintre ei, printre care și două fete — Stela Duriță și Stela Mustățea — și-au luat cazmalele pe umăr și s-au dus din proprie inițiativă acolo, lucrînd la consolidarea digului, alături de oameni și de elevi pe care nu-i cunoșteau, dar care nu le erau, totuși, străini.

Să fii într-a VIII-a A a Școlii generale din Vedea e foarte greu, pentru că acești elevi din cea mai bună clasă a școlii s-au convins și s-au obișnuit de-a lungul anilor cu ideea că trebuie să dea răspunsuri cît mai bune cu putință atît la lecții, cît și în activitățile extrașcolare, în viața lor de fiecare zi. E foarte greu, dar cine promovează o asemenea clasă are numai de cîștigat.

Nu de mult, șase dintre ei au fost primiți în Uniunea Tineretului Comunist. Alți numeroși colegi de-ai lor, care în curînd se vor despărți de cravata roșie, și-au exprimat dorința să intre și ei în rîndurile U.T.C. Am stat de vorbă cu ei, am aflat de ce doresc acest lucru. Și am avut prilejul să le cunosc aspirațiile, visurile de viitor. Vorbe foarte frumoase, într-adevăr. Ele însă ar rămîne goale, n-ar reuși niciodată să convingă dacă n-ar avea o deplină acoperire în fapte. O au însă, cu prisosință.

CONSTANTIN DIACONU

VULPEA

CHIȚĂ DE
TITUS VÎJEU

ea încercată în furtișaguri.
am mulți, poate zece, poate
isprezece, de vîrste apropiate.
rirea ni se iscase dintr-o po-
spusă la flăcările focului în
rea plină de chemări tainice
ceri veșnice. Cineva a spus că
prinzi o vulpe vei întîlni cu-
o zînă. Pînă atunci, nici unul
ai întîlnisem vreuna. Și dacă
avea noroc, ne vom împărți
ria.
doua zi am plecat la Pîrîul
ului, pe tărîmul vulpii. Ne du-
într-acolo visul de a putea în-
o domniță cu rochie albă de
ța rîndunicii și colan de mure
t. În fiecare din noi — eram
zece, poate cincisprezece,
că am mai spus-o — visul se
base adînc, înfiorîndu-ne.
ghe sub mantia somnului. Pîn-
ulpea. Prietenoase, stelele ne
mă spre ele. Am vrea să mer-
dar nu putem uita de gîndul
, cel de a prinde jivina ruginie
unzele toamnei.
rbim încet stînd fiecare la lo-
i, ne strigăm aproape neauzit,

ziu am ajuns la Pîrîul Tigrului,
jioși și sărind veseli cînd pe
icior, cînd pe celălalt. Stelele
rau prietene și ne privegheau
din cerul care doar cu cîteva
mai înainte fusese de cer-
. Gîndurile noastre — ador-
de miracolul nopții — uitaseră
u ce ne adunaserăm acolo,
curile acelea din lemn, cu lan-
și hotărîre de veghe. Apoi
i luna roșcată ca o vulpe. Și
-o dată ne amintirăm de ce ne
seserăm la pîrîu; să pîndim

atît de șters încît tăcerea pădurii rămîne la fel de plină, la fel de veșnică.

Nu știu ce s-a mai întîmplat. Am adormit legănat într-un vis pe care nu-l mai avusesem niciodată. În fața mea stătea zîna cu rochie de codița-rîndunicii și colan de mure. Tăceam amîndoi. Într-un tîrziu mi-a vorbit. Mi-a spus să plec de lîngă pîrîu. Că mă va conduce ea spre casă sub mersul stelelor și al lunii.

Mă dojenea zîna frumoasă și bună. Spunea că dacă prindem vulpea o să vină toamna. Vor cădea frunzele și vor plînge rîndunelele. Știa și ea un basm anume. N-am știut ce să fac. M-am uitat pe cer. Luna nu mai semăna a vulpe. Era un bolovan galben și atît. Am plecat spre casă. Zîna mă ținea de mînă. Pășeam neauzit. În spate rămîneau prietenii mei și vulpea. În față era toamna care aș fi vrut să vină cît mai tîrziu.

Dimineața, băieții mi-au spus că vulpea fugise. Trecuse pe acolo pe unde trebuia să fie umărul meu...

ÎNTRE NOI REPORTERII

de **OCTAV PANCU-IAȘI**

«Vă rog să mă iertați; sînt un băiat foarte vesel și cînd scriu, scriu așa cum... sînt!»

Astfel își începe scrisoarea **SILVIU RĂDOI — clasa a VI-a, Timișoara** — o scrisoare care stă pe masa mea de vreo săptămînă și tot de o săptămînă, uitîndu-mă la ea în fiecare zi, nu izbutesc să mă dumiresc de ce trebuie să-l iert pe semnatarul ei. De cînd și pînă cînd veselia e un păcat?

Dacă stau însă să mă gîndesc bine — și uite că acuma stau și fac una ca asta — Silviu a vrut să spună altceva. Într-o formă mai ocolită a intenționat să ne afle părerea în legătură cu o problemă veche de cînd e lumea și, din păcate, reîmprospătată din cînd în cînd, de cîte cineva. Și problema ar suna cam așa: reporterul fiind un om care își informează semenii (în cazul nostru, reporterul-elev pe colegii săi) respectînd deci adevărul faptelor, cu o conștiinciozitate fără reproș, își poate oare permite să glumească, poate oare adevărul și conștiinciozitatea să încapă în cuvinte stîrnind veselie, într-un stil șugubăț?

N-aș vrea să răspund eu la întrebarea asta.

Dau cuvîntul mai jos cîtorva tineri colegi.

Încep cu un fragment din reportajul intitulat «Recreația mare» și semnat de **FLORIN CARP — clasa a VIII-a, Ploiești**.

«La noi, în recreație, cuvîntul «gălăgie» trebuie scris cu majuscule. Suveran, poate că n-ar fi greșit să scriem chiar Majestatea Sa Gălăgie. Cei dintr-a-ntîia țipă ca nu cumva să-i întreacă cei dintr-a opta, iar cei dintr-a opta nu se lasă cu una, cu două întrecuți... Ceea ce cred eu că ar da de gîndit savanților este cum de izbutesc toți să țipe atît de fără cusur, cînd mai tot timpul sînt cu gura plină, mestecînd chifle și covrigi, tartine și mere! Păcat că n-avem la școală un cîntar, ca astă-vară, în tabără. Pe cuvînt, cred că la sfîrșitul fiecărei recreații arătăm mai grași cel puțin cu o sută de grame, iar în recreația mare cu două sute...»

Și o parte din alt reportaj semnat de **BOGDAN HARITON — clasa a VII-a, Cîmpina:**

«La controlul medical de la începutul anului școlar toți am primit calificativul «sănătos tun». Părea că nimeni nu auzise nici măcar de cuvîntul strănut. Ce să mai vorbim de tuse... Așa ceva nu credeam că se mai găsește nici în dicționar! Dar au început orele de gimnastică. Și deodată... deodată au început să fie aduse la școală tot felul de certificate medicale dovedind că elevul X sau eleva Y sînt grav bolnavi, mișcarea îi poate ucide într-o clipă, n-au voie nici măcar să miște un deget... Să-i vedeți însă pe «bolnavii grav» cum mai țopăie în recreații, cum aleargă acasă sau la cinema!»

Iar ca încheiere numai o frază a voiosului reporter **OCTAVIAN SUCIU — clasa a VI-a, București:**

«*Colega mea* (urmează un nume pe care n-are rost să-l dăm,n.n.) *are o oglinjoară pe care o scoate mereu privindu-se în ea și părînd s-o întrebe, ca în poveste: «Cine-i mai frumoasă de la noi din clasă?»*

Ce spuneți? Poate un reporter — fără să-și mai ceară scuze! — să fie un băiat sau o fată veselă și, vorba lui Silviu Rădoi, să scrie așa cum sînt?

Mă ambiționez ca nici acum să nu răspund. Aștept părerea voastră. Dar nu mă lăsați să-mi crească barba așteptînd...

GALERIILE DE ARTĂ „CUTEZĂTORII“

1

DE 165 DE ORI SUZANA

2

Orice inițiativă în colecționarea sau confecționarea păpușilor etnografice este la noi, ca și în alte părți ale lumii, o acțiune științifică și culturală deosebit de importantă atît pe planul cunoaștetii istorico-sociale cît și pe planul educației estetice.

Expoziția aceasta mai are virtutea unui sistem educativ temeinic, fiind realizată prin lucrările efectuate sub îndrumarea mamelor, bunicelor și profesoarelor din diferite sate și școli. Prin aceasta elevele au fost îndemnate și ajutate să observe, să cerceteze cu atenție, să învețe tehnici, să-și afirme talente în lucrări manuale... S-a deschis prin aceasta o cale potrivită pentru educația muncii, educația estetică și educația patriotică.

Dr. GHEORGHE FOCȘA, directorul
Muzeului Satului — București

Pusă de o parte cu grijă în colțul cu jucării, uitată pentru moment sau pentru un timp — păpușa rămîne un simbol drag al copilăriei, uneori ne aducem aminte de ea chiar cînd am crescut mari, și parcă ne-apucă dorul să-i spunem din nou pe nume, să-i coasem din nou o rochiță...

Chemarea lansată în primăvara acestui an de revista «Jóbarat»: «Coase-i un port popular al ținutului tău păpușii Suzana» le-a animat pe multe școlărițe. Dînduli-se măsurile unei păpuși de 160 lei, fetele aveau să pornească la o acțiune interesantă și multilaterală pentru a confecționa portul miniatural din ținutul lor. A început în primul rînd o febrilă activitate etnografică la care au fost atrase și surorile mai mari, mamele, ba, în bună parte, și bunicile! Cîte poduri, cîte lăzi vechi au fost răscolite pentru a aduce din nou la lumina zilei un complet port de odinioară al miresei din comuna Sic, ori portul celor trei generații din comuna Cireșoaia!

În urma acestui concurs au sosit la redacție sute de costume miniaturale cusute cu măiestrie, copii fidele ale celor ce se poartă (ori s-au purtat cîndva), împachetate cu grijă, pînă la mici salbe, coronițe, cizmulițe — însoțite de indicații precise privind ordinea îmbrăcării și de scrisori pline de farmec în care micii realizatori povestesc despre dragostea cu care au lucrat aceste costume. Astfel 165 dintre cele mai reușite păpuși au fost selecționate pentru o expoziție la Casa de cultură «Petőfi Sándor» din Capitală. Păpușa Suzana a inviat în 165 de porturi minunate, alcătuind un vîrtej de culori și motive naționale, înfrățite într-o adevărată horă a prieteniei. Făuritorii tuturor acestor costume au fost premiați.

Juriul — din care au făcut parte, printre alții, Dr. Gheorghe Focșa, conferențiar universitar, Szentmrei Judit, profesoară de etnografie — a acordat 11 premii I (cîte un ceas de mînă și cîte o păpușă Suzana); 20 premii II (obiecte în valoare de 100 lei și cîte o păpușă Suzana); 130 premii III (cîte o păpușă Suzana).

Revista «Cutezătorii» a acordat un premiu special în valoare de 1 800 lei pentru portul din Rimetea, realizat de colectivul școlii din localitate.

De asemenea, au mai oferit cîte un premiu special redacțiile: «Ifjúmunkás», «Napsugár» și «Müvelödes».

Remarcăm frumosul port ceangău trimis de Éva Molnár din comuna Lunca, cel din Sîntionlunca, pe care l-a cusut Ella Nagy, portul românesc din Valea Jiului, trimis de Anton și Rozamaria Gàll, ori pitorescul port german din Bujac și cel românesc din Bistrița (autoare pioniera Nagy Katalin din Arad) precum și cel din Valea Călatei, executat de Tamara Costea.

Expoziția — televizată și filmată — s-a dovedit o valoroasă colecție etnografică ce reprezintă portul popular din multe județe ale patriei noastre, fapt pentru care cele 165 de costume vor fi păstrate la Muzeul din Sfîntu-Gheorghe împreună cu numele realizatorilor și scrisorile ce le-au însoțit, rămînînd o mărturie grăitoare a talentului și priceperii pionierești.

ECATERINA BOKOR

* * * *

4

3

Costume din Valea Călatei — jud. Cluj — premiul I *(foto 1, pag. 1)*.

Port popular din Apata, jud. Brașov, realizat de pioniera Rozalia Olán. Costumul a obținut premiul II. *(foto 2, pag. 1)*.

Așa se poartă fetele din județul Harghita. Costumul din centru, realizat de Agneta Csathó a obținut premiul I *(foto 3, pag. 1)*.

Strai de mireasă din comuna Sic – jud. Cluj, premiul I. În stînga «miresei» port popular din aceeași comună realizat cu ajutorul mamei sale de pionierul Zoltán Tamás. Costumul a fost distins cu premiul II. *(foto 1)*.

Port popular românesc din Valea Jiului — premiul I *(foto 2)*.

Aspect de la expoziția realizată de cititorii revistei «Jóbarát *(foto 3)*.

Port popular din Rimetea — premiul special al revistei «Cutezătorii» *(foto 4)*.

FASCINAȚIA CĂRȚII

CE SĂ CITIM CÎND SĂ CITIM CUM SĂ CITIM?

Întrebările lansate de «Cutezătorii» au atras în discuție un număr mare de fete și băieți. Vă aduceți aminte de opiniile lor pe care le-am consemnat săptămîna trecută. Astăzi le reproducem pe scurt, alăturînd comentariile unor distinși colaboratori ai revistei.

PENTRU MINE, LECTURA ÎNSEAMNĂ TOTUL. MĂ REGĂSESC ÎN DIFERITE PERSONAJE ALE CĂRȚILOR, ÎN FELUL CUM GÎNDESC ELE, CUM ACȚIONEAZĂ (VICTORIA NEDELCU, clasa a VIII-a).

A CITI ÎNSEAMNĂ A TRĂI MAI MULTE VIEȚI

Lectura este plăcerea supremă a tuturor vîrstelor, inclusiv aceea a adolescenței. Ea nu exclude altele, ca jocul și sportul, după cum nici practicarea acestuia din urmă nu poate și nu trebuie să fie exclusivă. Cititul lărgește cîmpul strîmt al experienței, la vîrsta fragedă. Într-adevăr, cartea închide între scoarțele ei o experiență de viață, sau cum se spune astăzi, o «trăire». A citi, înseamnă, așadar, a trăi mai multe vieți, unele reale, altele imaginare. La vîrsta de zece ani călătoream împreună cu Phileas Fogg în optzeci de zile în jurul pămîntului, și tremuram de emoție în clipele cînd prinsoarea lui părea pierdută. Cu Jules Verne am fost cosmonaut înaintea lui Gagarin. Cartea dezvoltă puterea de imaginație și stimulează acțiunile cele mai îndrăznețe.

ȘERBAN CIOCULESCU

CEL PUȚIN O DATĂ PE SĂPTĂMÎNĂ MĂ DUC LA LIBRĂRIE SĂ VĂD NOUTĂȚILE: (IRINA RADU, clasa a VII-a A).

TELEVIZIUNE SAU CARTE?

Micul ecran este un rival serios al cărții. Totuși într-o privință, și oricît de curios ar părea, televiziunea mărește gustul pentru citit! Căci această admirabilă nouă invenție își are și ea cusururile ei. Mai întîi te ia la sigur. Te ia la fix. Nu alegi tu, ea alege. Tu doar alegi între două-trei lucruri, alese de ea. Pe cînd cartea o alegi tu, și numai tu, dintre toate miliardele de cărți care există pe lume. Cînd ai nevoie să fii singur, să te odihnești, să te lași în voia gîndurilor, iei o carte frumoasă și te afunzi într-însa destins și emoționat. Și-apoi, dacă în cursul lecturii ți-a plăcut ceva, te poți opri, poți adînci cu gîndul frumusețea găsită acolo. Iar după ce ai terminat povestea, știi că o poți reciti încă o dată, încă de zece ori; știi că, într-o clipită, poți răsfoi paginile și găsi din nou pasajul care îți plăcuse atît de mult... Toate astea nu ți le poate da ecranul, nici cel mic, nici cel mare.

D.I. SUCHIANU

Desene: **POMPILIU DUMITRESCU**

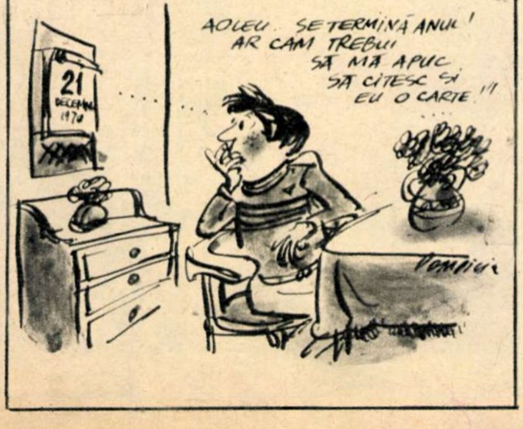

DACĂ O CARTE N-ARE ACȚIUNE, MĂ PLICTISEȘTE, SAR PESTE PAGINI SAU O LAS DE O PARTE. (MARILENA COJOCARU, clasa a VIII-a).

CINE NE RECOMANDĂ CĂRȚILE?

Există, da, o anume literatură pentru tineret: literatura bună! O literatură în care tinerii, cu elanurile lor generoase, cu visurile lor îndrăznețe, cu gîndurile lor frumoase, cu nostalgiile, cu tristețile și bucuriile lor fără seamăn, cu pasiunile lor dezlănțuite, cu timiditatea lor caraghioasă, cu optimismul lor robust, cu veselia și melancolia lor primăvăratică, cu delicatețea lor de fluture speriat, cu bărbăția lor semeț afișată, cu întrebările lor capitale asupra vieții și asupra morții, cu pasiunile lor pentru tot ce este înălțător în sufletul omenesc — să se recunoască. O literatură pentru copii? O altă literatură pentru tineret? Și o alta pentru oamenii mari? Nu e mai bine o literatură pentru toți copiii de la 9 la 99 de ani? Sau altfel, dacă vreți: o literatură pentru toți oamenii mari de la 9 la 99 ani? Literatura bună! Scrisă de scriitori cu talent, mari oameni, mari prieteni de fiecare zi ai cititorilor.

Citiți zece cărți bune și veți vedea că pe-a unsprezecea, dacă e slabă, nu veți mai putea s-o citiți.

PETRE GHELMEZ

AȘ CITI ZI ȘI NOAPTE CĂRȚI DE AVENTURI ȘI CĂLĂTORII. ÎNGHIT TOTUL... (GEORGE URSULEAC, clasa a VIII-a).

ȘI TOTUȘI, CUM SĂ CITIM?

Aceasta ne-a amintit de o veche dispută începută încă din antichitate. Unii susțineau că trebuie citite cît mai multe cărți pentru a afla cît mai mult; alții, cei mai înțelepți, spuneau că nu contează cît citești, ci **ce citești** și **cum citești.** În latinește, **legere** înseamnă nu numai **a citi,** dar și **a alege. Scaliger**, un mare învățat italian, spunea: «François Junius și Théodore Marsile au ajuns la același rezultat: **Ignoranța.** Primul citind toate cărțile, celălalt necitind nici o carte».

De aici și vestitul dicton: **Multum legendum esse, non multa** — să citim mult, dar nu multe. Dar cum să citim, repede sau încet? Unii cititori vor să parcurgă textul cît mai repede, «înghițind» rînd după rînd. În lectură însă nu se pot realiza performanțe de viteză. Cititorii care «zboară» pe deasupra textului, grăbind mereu viteza o fac în dauna înțelegerii, adică se aleg cu mai nimica din lectură.

Ilie STANCIU

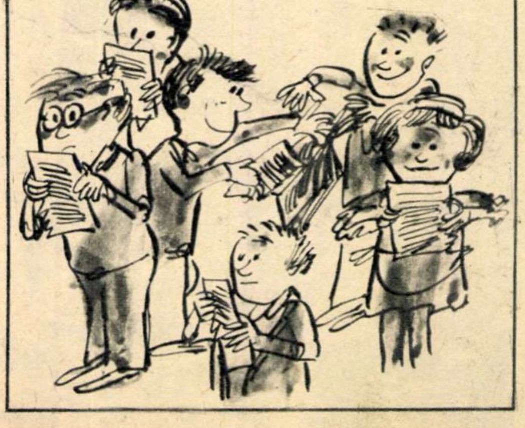

GRĂDINILE lui GUTENBERG

Este cumva Înghite-file cititorul ideal? Înghite-file este pentru mine acel cititor preocupat nu atît de calitatea lecturilor sale cît de cantitatea de pagini «devorate» cu o patimă aproape sportivă. Înțelept nu e totdeauna cel care citește mult, ci acela care citește **cu talent.** Există deci un meșteșug al lecturii? Bineînțeles.

Poți citi cu dorința de a te apropia, seara, de Moș Ene. Ori pentru a-ți «omorî» timpul. (Se consideră că, în general, copiii au mai mult timp de «omorît» decît cei mari. **Eroare! A ucide Secunda, clipa inefabilă,** e la orice **vîrstă o monstruozitate).**

Poți citi pentru a te amuza (distra) după o «baie» de formule matematice.

Poți citi în tren, între două stații pentru ca distanța să ți se pară mai scurtă.

Dar poți citi fiindcă **trebuie** cu tot dinadinsul să afli un anume lucru, fiindcă nu se poate altcum, fiindcă și în somn ți se arată coperta cărții adorate, pe care nădăjduiești s-o poți citi cîndva cu liniște și pace sufletească. Lectura e și o **ceremonie.** Nu poți citi «Oda în metru antic» de Mihai Eminescu pe stadion, în pauza meciului Farul-Rapid. E nevoie de un ceas tihnit, uneori de argintul pe care lampa electrică îl așterne pe masa lecturilor tale, e nevoie de un «aer» deosebit care să te apropie prin atmosfera **specială** sugerată de lumi abstracte, de imagini care ți se relevă anevoios. Poți merge cu ceremonia și mai departe: eu unul n-aș putea citi capodopere așezat la o masă cu farfuriile cinei abia terminate, fără a-mi spăla mîinile. Cum să bați altfel în transparentul «geam» cu ochiuri colorate al capodoperei?

Dar trebuie să citim numai capodopere?

Nu, cultura unui om se întemeiază pe studii diverse, lecturi diverse și nu trebuie să ne refuzăm parcurgerea unor texte care nu poartă iscălitura de foc a titanilor. Sub cer înflorește enigmatica floare de agave, care se zice că rodește numai la o sută de ani o dată, ori magnolia, ori laleaua sau trandafirul albastru al grădinarilor olandezi. Dar numai ele fac ochiului nostru darul culorilor? Nu există pe lume și miracolul romaniței, al tufănicii ori, — de ce nu? — al florii de codița șoricelului?

Nu e cazul să facem liste obligatorii de lectură, o picătură de hazard poate fi binevenită în acest superb și vechi rit — lectura. Părinții, profesorii au o mare răspundere atunci cînd îl conduc pe copil pe drumurile cărții, dar el, țîncul, **e principalul «răspunzător»** de propriul lui destin de lector. Trebuie să iubească fierbinte cartea, invenție a spiritului mereu nouă, pentru a putea pătrunde în grădinile fermecate ale lui Gutenberg ca stăpîni ori oaspeți de seamă și nu ca pasageri de-o noapte sau de-o oră...

GHEORGHE TOMOZEI

Întîlnirile CUTEZĂTORILOR

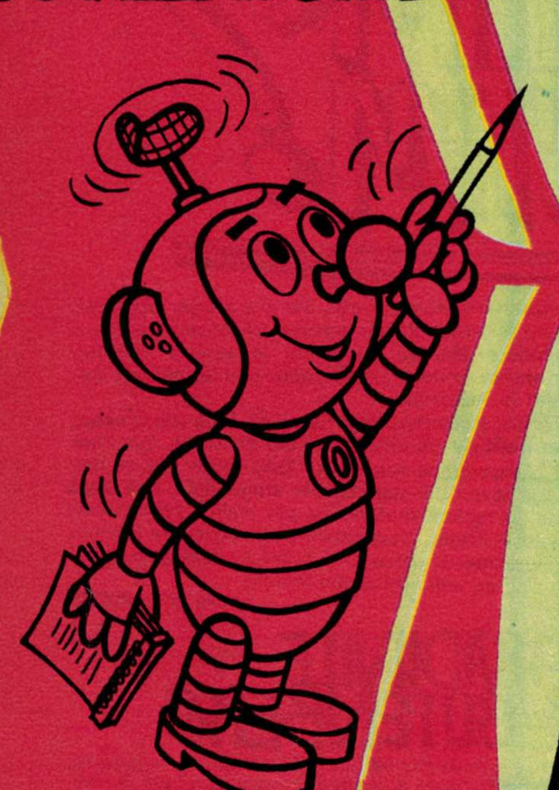

ÎN ÎNTREAGA ȚARĂ SE ÎNMÎNEAZĂ PREMI
CONCURSULUI MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII, E
ȚIA 1970. IATĂ UN EMOȚIONANT EPILOG AL C
CURSULUI. REPREZENTANȚII CONSILIULUI NA
ONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR, REDA
TORII REVISTEI «CUTEZĂTORII», AU ASISTAT
ADUNĂRI VIBRANTE, ENTUZIASTE, DIN CARE
PREZENTĂM ȘI VOUĂ, DRAGI CITITORI, MOMEN
SURPRINSE ÎN TEXT ȘI IMAGINE.

DAR ACEST EPILOG, ESTE DE FAPT UN PROL
PROLOGUL VIITOARELOR REALIZĂRI ALE MI
TEHNICIENILOR, PROLOGUL UNEI LUPTE ȘI M
STRÎNSE ÎNTRE TALENTAȚII NOȘTRI CONSTRU
TORI. SE POATE SPUNE, PE DREPT CUVÎNT: MI
TEHNICUS'70 S-A ÎNCHEIAT, TRĂIASCĂ MINIT
NICUS '71.

SUCCES, COPII!

OASPEȚI DRAGI LA BAIA MARE. ▲

PROLOG MINITEHNIC

BAIA MARE

În ziua aceea, la Baia Mare, sute și sute de purtători ai cravatelor roșii se îndreptau spre sala cinematografului «Minerul» pentru a participa la festivitatea înmînării premiilor cîștigate de pionierii maramureșeni în cadrul concursului Minitehnicus'70. Primiți cu aplauze și flori, în sală sosesc oaspeți dragi: tovarășul Gheorghe Blaj, membru al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, prim-secretar al Comitetului județean Maramureș al P.C.R. și alți membri ai biroului comitetului județean de partid, precum și tovarășul Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, adjunct al ministrului învățămîntului.

Trompetele răsună puternic, marcînd momentul solemn al aducerii drapelului patriei și a steagurilor pionierești. Adunarea este deschisă de tovarășa Elisabeta Gan, președinta Consiliului județean al Organizației Pionierilor care salută călduros pe cei prezenți și felicită din inimă pe cîștigători. Luînd cuvîntul, tovarășul Virgiliu Radulian a subliniat activitatea bogată, multilaterală a pionierilor din județul Maramureș care, sub conducerea organizației județene de partid, îndrumați de consiliile pionierești, de cadrele didactice din județ s-au plasat pe locuri de frunte în numeroase acțiuni inițiate de organizația pionierilor. În acest sens, este semnificativ și faptul că cercul tehnic de la Casa pionierilor din Baia Mare, condus de profesorul Doros a obținut pentru a doua oară, consecutiv, premiul I colectiv. Felicitîndu-i călduros, tovarășul Virgiliu Radulian a înmînat apoi cîștigătorilor medaliile de aur, diplomele de participare și premiile: un magnetofon pionierului **Nicolae Bledea** — Școala generală nr. 1 — Baia Mare, care a obținut premiul I individual și cîte o bicicletă pionierilor **Ildikó Steczka, Mitru Petre, Mihaela Alexandru, Ludovic Ghișa, Gabriel Achim, Adrian Doros,** membri ai cercului tehnic al Casei pionierilor din Baia Mare.

PROFESORUL DOROȘ ȘI UCENICII SĂI DIN BAIA MARE. ▼

GALAȚI

În sala de spectacole a Casei de cultură a sindicatelor, în prezența a 800 de pionieri au fost înmînate premiile concursului Minitehnicus, ediția 1970.

Relatarea succintă primită de la corespondentul nostru special subliniază bucuria, entuziasmul și căldura în care s-a desfășurat această festivitate.

Încă de la orele 9 sala era plină. Pionierii, îmbrăcați în costum de paradă, au venit să asiste la înmînarea marelui premiu, obținut de colegii lor de la cercul de experimentări navale al Casei pionierilor, creatorii vehiculelor cu pernă de aer ce au entuziasmat publicul vizitator al expoziției Minitehnicus 1970.

▲ O SALĂ PLINĂ DE... CĂLDURĂ.

CUS’71

Surpriză! Vin oaspeți de seamă: tovarășul Constan-in Dăscălescu, membru al Comitetului Central al artidului Comunist Român, prim-secretar al Comi-etului județean Galati al P.C.R. însotit de membri ai iroului comitetului județean de partid, iau loc în oja de onoare. Sînt întîmpinați cu entuziasm tineresc le asistență.

Emoție generală! După o scurtă cuvîntare, tov. uliu Furo, vicepreședinte al Consiliului Național al rganizației pionierilor înmînează medalia de aur celor 6 cîștigători și profesorului de cerc, inginerul atei Kiraly, care primesc în același timp și premiul: îte un aparat de radio «Albatros». Au mai fost nmînate și alte premii și mențiuni. Tovarășul Dumi-ru Răileanu, membru al biroului comitetului jude-ean de partid, adresează cîștigătorilor, asistenței i tuturor pionierilor din județul Galați, călduroase elicitări.

◀ PROFESORUL KIRALY ÎN MIJLOCUL CÎȘTIGĂTORILOR MARELUI PREMIU, DIN GALAȚI.

SORINEL, PILOT ȘI CONSTRUCTOR DE NAVE PE PERNĂ DE AER, DIN GALAȚI. ▼

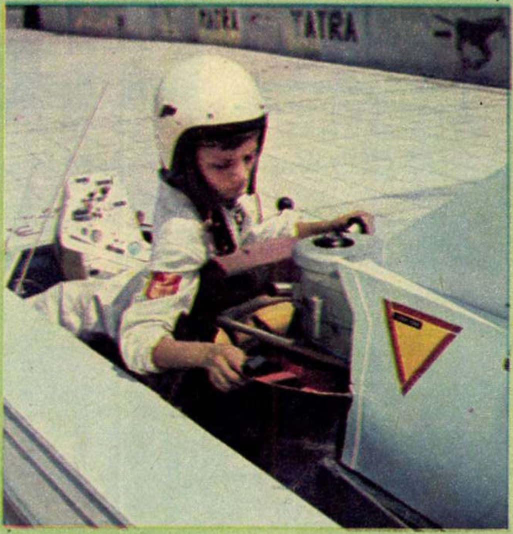

ȘI UN ASPECT DE LA BRAȘOV, DEȚINĂTORUL TROFEULUI. ▼

BRAȘOV

Hărman, Șinca Nouă, Recea, orașul Victoria, municipiul Brașov. Vă reamintiti? «Clasa automatizată», creație a colectivului de la Școala generală nr. 10 din Brașov, «incubatorul electric» din Hărman, «dispozitivul automat de schimbare a diapozitivelor» din Șinca Nouă. Le-au admirat zecile de mii de spectatori la Expoziția internațională Minitehnicus 1970. Toate laolaltă au adus, pentru a doua oară, Marele trofeu județului Brașov.

Cei mai tineri creatori în domeniul tehnicii din municipiu și județ și-au dat întîlnire în cadrul unei impresionante festivități.

În aplauzele asistenței alcătuită din 500 de copii, și reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat care au onorat adunarea cu prezența lor, campionii pe anul 1970 au avut nespusa bucurie să culeagă roadele activității de un an. În primul rînd, reprezentanții Consiliului județean al organizatiei pionierilor primesc distincția supremă: Marele trofeu Minitehnicus. Se perindă apoi premianții, deținătorii medaliilor de aur de la Școala generală nr. 10 din Brașov, care primesc și cîte o bicicletă, deținătorii medaliilor de argint din Șinca Nouă (reprezentați de directorul școlii, conducătorul cercului), care au primit fiecare cîte un ceas de mînă. Urmează apoi alte premii și mențiuni în aparate de fotografiat, stilouri, truse electrotehnice etc...

A fost o dimineață bogată, plină de emoții, subliniată de angajamentul copiilor din județul Brașov de a munci și în următorii doi ani pentru a păstra, de astă dată definitiv, Marele trofeu Minitehnicus.

Față de avîntul tehnic și rezultatele obținute de minitehnicienii din multe județe ale țării este, firește, un angajament greu. Noi le urăm însă bravilor brașoveni mult succes în temerara lor încercare.

ILFOV

Aflăm din județul Ilfov că în comunele Plătărești, Siliștea Snagovului, Gruiu precum și în orașul Giurgiu s-a trecut la înmînarea premiilor și distincțiilor Minitehnicus.

La festivități a luat parte tov. Silvestru Patița, vicepreședinte al Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

Aflăm, de asemenea, ca s-a început expedierea prin poștă a premiilor în toată țara. Premiile vor fi înmînate în cadrul unor festivități locale.

SURPRIZA ANULUI

R.R.—o mare întîlnire a «Cutezătorilor», cu cititorii săi. Unde? Cînd?

Detalii în «Racheta cutezătorilor», numărul 10.

O ACȚIUNE CU SUTE DE MII DE PARTICIPANȚI!

- O MOTORETĂ,
- UN MAGNETOFON „TESLA” CU PATRU PISTE,
- O CHITARĂ ELECTRICĂ,
- MULTE ALTE OBIECTE DE VALOARE

POT FI ALE VOASTRE.

DETALII ÎN „RACHETA CUTEZĂTORILOR” NUMĂRUL 10

(Urmare din pag 3)

operele lui literare și întreaga-i activitate publicistică, din adîncurile unei inimi torturate de o neistovită indignare la adresa fățărniciei confortabile și care cheamă pe cititor să nu capituleze dinaintea dușmanilor spiritului liber.

Cînd eram student, m-au interesat grozav bătăliile cărturărești la care Jonathan Swift participase, cu amara sa luciditate, într-un veac faimos pentru inteligențele lui, al XVIII-lea. Acum, la maturitate, pelerinajul la căpătîiul său avea să-mi descopere un sens nou, al forței, tocmai în ceea ce pe băncile școlii consideram o slăbiciune. Dar, iată, să vă repet povestea acestei «descoperiri».

Scriam, cu alt prilej, despre ciudata aureolă pe care posteritatea i-a făurit-o lui Swift, ca scriitor pentru copii, din cauza unei interpretări simpliste a aventurilor lui Gulliver, piticul-uriaș, uitînd că, pe vremea lui, autorul se declara satisfăcut că operele sale «în loc să distreze lumea, o fac să turbeze». În realitate Swift este întemeietorul pamfletului literar englez.

Swift era și în viață la fel de neîmblînzit și de dîrz. I se spunea «nebunul de popă», din pricina ieșirilor lui necontrolate. Nimic nu-l revolta mai mult decît resemnarea politică. Era temut și singur. Fără titluri și avere, a fost puternic prin simpla influență personală a unui talent redutabil.

Umilințelor la care era supus din pricina sărăciei, le răspundea prin explozii de invective la adresa partidelor guvernante. I s-a dat, ca să i se astupe gura, acel înalt post ecleziastic în Irlanda natală. Și-a astupat-o atît de bine, încît a scris pamfletul *Scrisorile postăvarului*, care l-a obligat pe regele Angliei să retragă un privilegiu foarte bănos acordat omului de afaceri al favoritei sale. Această primă victorie a opiniei publice irlandeze în fața colonialismului englez l-a înălțat pe decanul de la Saint-Patrick pe piedestalul unui idol național, pînă la sfîrșitul vieții sale.

Dar acest om fascinant prin amploarea și supletea geniului său, prin umorul sec și nemilos, prin forța incredibilă a voinței și acțiunilor sale, inspirînd un amestec de admirație și teamă, era un solitar chinuit. Constatările lui se trădau, crude și dureroase: «religia-i o manta de vreme rea, cinstea o pereche de ghete uzate și pline de mocirlă, conștiința niște nădragi care ascund lubricitatea și scîrnăvia, dar care lesne se trag în jos, atît pentru una cît și pentru cealaltă». Cu timpul l-a cuprins o tristă mizantropie, fără leac, întocmai ca și durerile lui de cap, înfiorătoare.

În ultimii șapte ani de viață, el n-a făcut decît să supraviețuiască spiritului său rătăcit. «Nebunul» de popă înnebunise de-a binelea, pierdut într-o lume interioară, de nepătruns, definitiv opacă la orice solicitare a inteligenței. Nimeni n-a venit să-l plîngă pe acest cleric bătrîn, a cărui existență începuse ca într-un roman de Dostoievski și se sfîrșea ca într-unul din labirinturile lui Kafka...

Eram sătul de toate aceste bătălii cărturărești cînd am pătruns în atmosfera pașnică și rece a trecutelor vieți. Un romb de alamă lustruită, ca o ramă de lumină, însemna pe o lespede, cîțiva pași mai încolo, locul de veci al marelui neliniștit. Apoi, ca la o bătaie de clopot, am tresărit, citind alt nume, alături, într-un romb mai mic: Esther Johnson Stella 1728.

Ce căuta, în acest sanctuar al eroilor fără biografii sentimentale, această biată femeie părăsită de noroc și lipsită de orice glorie, afară de aceea a discreției care a ucis-o?

Fusese o școlăriță cuminte, copil din flori a unui senior englez, stăpînul casei în care tînărul Swift îndeplinea o slujbă de servitor intelectual. O revăzuse apoi la Dublin, unde această adolescență, rezervată și frumoasă, venise să se stabilească, spre a-și urma învățătorul prea luminat, ca o umbră credincioasă.

Leul care intrase în arena politică a Angliei se retrăgea la Dublin ca să-și lingă rănile. Și să-și afle tihna lîngă singura ființă care nu-i solicita decît dreptul de a-l admira fără să-l judece și de a-l aproba fără să-l înțeleagă. Relațiile dintre ei erau decente și tandre, o «amitié amoureuse» mereu reținută de teama diferenței de vîrstă (15 ani).

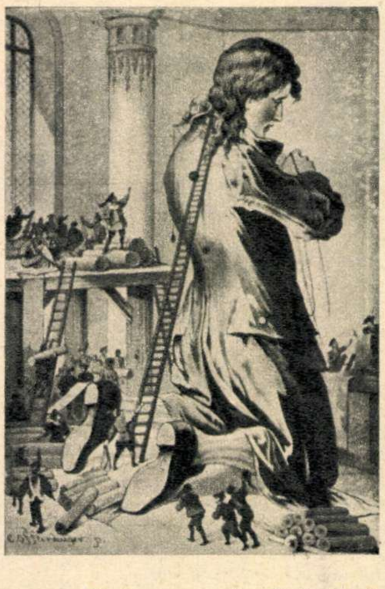

Între 1710 și 1713, legat de Londra, îi scria la două săptămîni, cîte una din acea serie de scrisori, fără seamăn în literatura epistorală engleză, cunoscută azi sub numele de *Jurnal pentru Stella*. Din acei ani ne-a rămas de la el poemul *De gelozie* care începe așa:

> *«Puteri cerești, fiți scut, să nu răsară,*
> *Pe chipul meu, a inimii ocară...»*

Pălăvrăgeala saloanelor și a cafenelei «literare» i-au ruinat liniștea și sănătatea. Despre toate acestea femeia nu cuteza să-i vorbească Decanului furios. Mai ales că într-un asemenea moment de supărare pe lume, nefericit moment, i-a oferit căsătoria, secretă și poate necunoscută, despre care s-a scris prea mult și prea puțin pînă astăzi.

Agonia Stellei, discretă și frumoasă ca ea însăși, a ținut cîțiva ani. În ianuarie 1728, cînd i s-a adus, la decanatul catedralei, știrea morții domnișoarei Esther Johnson, în vîrstă de 43 de ani, el și-a continuat ședința de lucru cu colaboratorii, cîteva ceasuri încă, apoi s-a închis în odaia lui, ca într-o celulă de uitare, singur cu remușcările. Și cu o buclă de păr negru, păstrată într-un plic gălbenit, din fundul sertarului cu predici.

Acuma odihnesc alături și pașii trecătorului ating numele lor, în St. Patrick's Cathedral.

Amintirea
lu

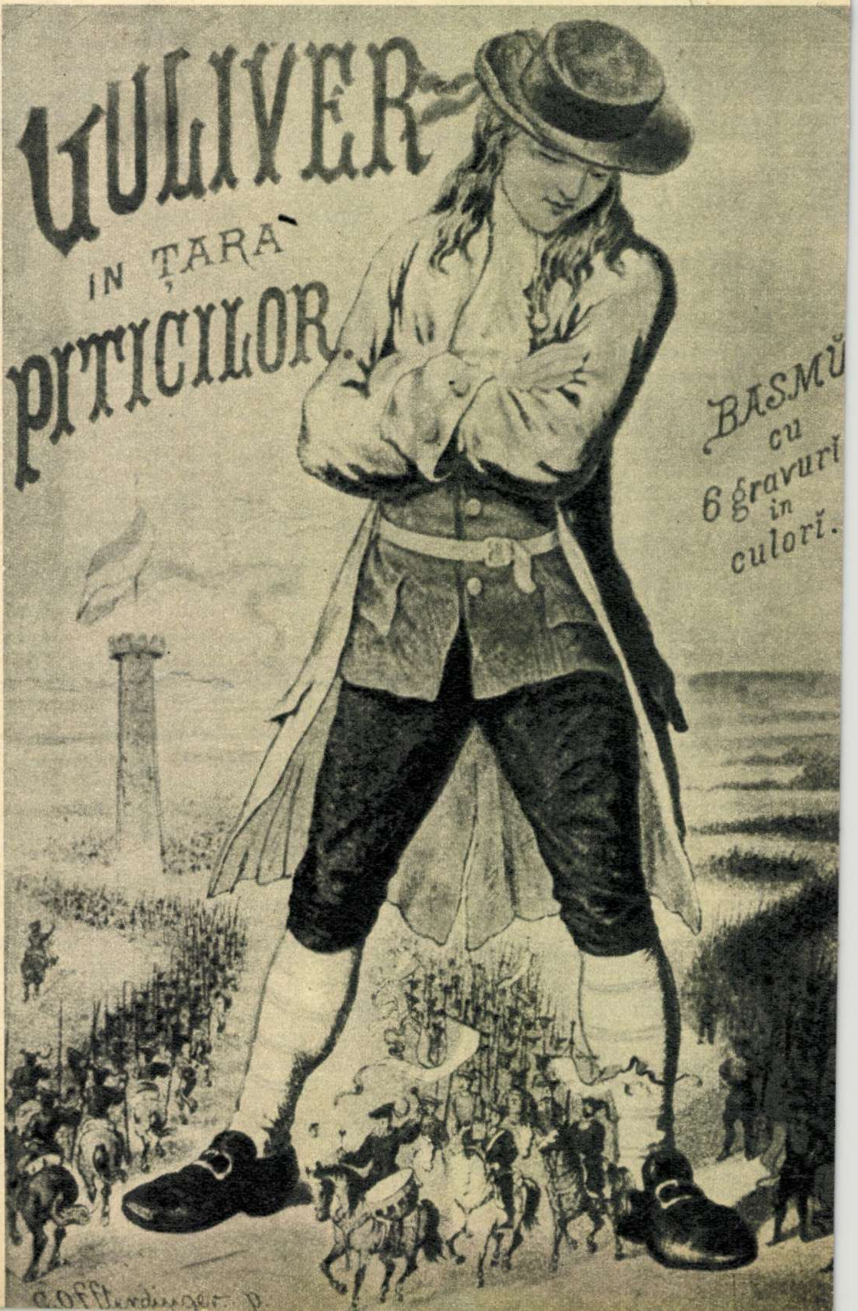

„Anticipațiile" lui Swift

La fel ca și Jules Verne, Hubert George Wells, Mark Twain, Conan Doyle — și Jonathan Swift a fost unul dintre marii scriitori de anticipație. În cartea sa «Călătoriile lui Gulliver» vorbește despre savanții din orașul imaginar Lagado care se străduiau să închidă razele soarelui într-un borcan pentru a le folosi la încălzirea aerului. Se știe că astăzi există dispozitive care transformă energia solară în energie electrică și pot fi întrebuințate și la încălzirea aerului.

Dar cea mai interesantă «anticipație» din cartea lui Swift este descoperirea de către academicienii din Lagado a doi sateliți care se învîrtesc în jurul planetei Marte.

La 150 de ani după apariția cărții «Călătoriile lui Gulliver» — în anul 1877 — astronomul american Hall Asaph descoperă cei doi sateliți ai planetei Marte: Phoebus (Spaima) și Daimos (Groaza); primul avînd diametrul de 15 km, iar cel de al doilea numai de 4 km.

A.L.

Swift

225 DE ANI DE LA MOARTE

MICRO-DOCUMENTAR

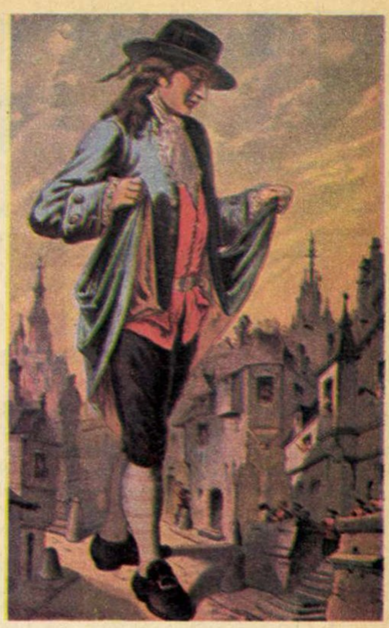

- Ionathan Swift s-a născut la Dublin, în Irlanda, în noiembrie 1667.
- Tatăl a murit cu puțin înainte de nașterea scriitorului, iar mama l-a lăsat să crească în seama unor rude.
- A învățat mai întîi la o școală din Kilkenny, apoi la colegiul Trimity din Dublin.
- În 1689, Swift a părăsit Irlanda mutîndu-se la Leicester, unde a fost angajat ca secretar în casa lui William Temple, un lord cu preocupări literare și cu multe relații în lumea înaltă.
- În casa lui Temple, autorul lui Gulliver are posibilitatea să petreacă mult timp citind și să cunoască mulți oameni de seamă ai timpului. Aici el a cunoscut-o pe Hester Johnson, care îi va deveni ființa cea mai apropiată inimii și care îi va lumina întreaga viață... Stella este fetița fermierului uriaș din cartea «Călătoriile lui Gulliver» pe care Swift o zugrăvește cu multă simpatie.
- În 1694 Swift se află din nou în Irlanda, unde ajunge parohul unui cătun dar numai după doi ani el se reîntoarce în casa lui Temple.
- În această perioadă scrie «Povestirea unui butoi», o admirabilă satiră în care sînt ironizate aspecte din viața religioasă a Angliei.
- În anul 1713 Swift devine decanul Catedralei Sf. Patrick din Dublin.
- Anul 1720 este data probabilă cînd a început să lucreze la «Călătoriile lui Gulliver» care vor apărea în octombrie 1726.
- În 19 octombrie 1745, Swift moare, după ce trei ani zăcuse cu mintea întunecată, fără să știe și să înțeleagă nimic din ce se petrece în jur.
- Prima traducere românească a «Călătoriilor lui Gulliver», datează din anul 1845.

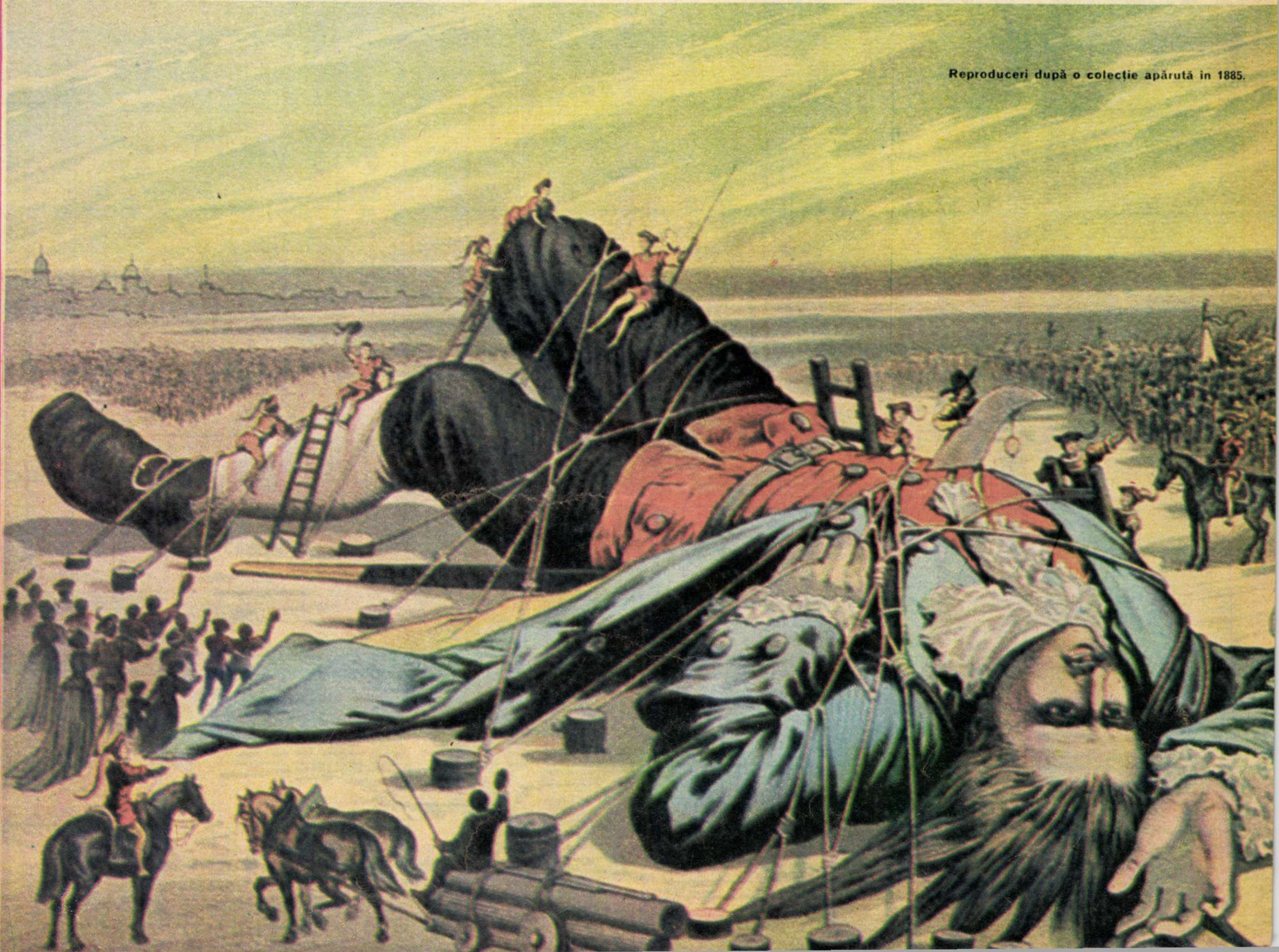

Reproduceri după o colecție apărută în 1885.

ADEVĂRATUL URMAȘ AL LUI TARZAN

7

Scenariu de TIBERIU BAN și ECATERINA BOKOR
Desene de ALBIN

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

Rănit și pierzîndu-și cunoștința, tînărul lord este atacat de hienele vărgate. Nyoko intervine și-l păzește pînă în zori, apoi dispare. Jimmy se refugiază într-un copac. Seara apare în poiană Hatville cu banda sa. Ooakup și Flynn sînt prizonierii lor. Un băștinaș trădător, aflat de partea lui Hatville, îl amenință pe Ooakup. Jimmy intervine, e legat, dar află de la Ooakup marea taină a tribului Timba. Ooakup află că harta și planurile sînt în siguranță.

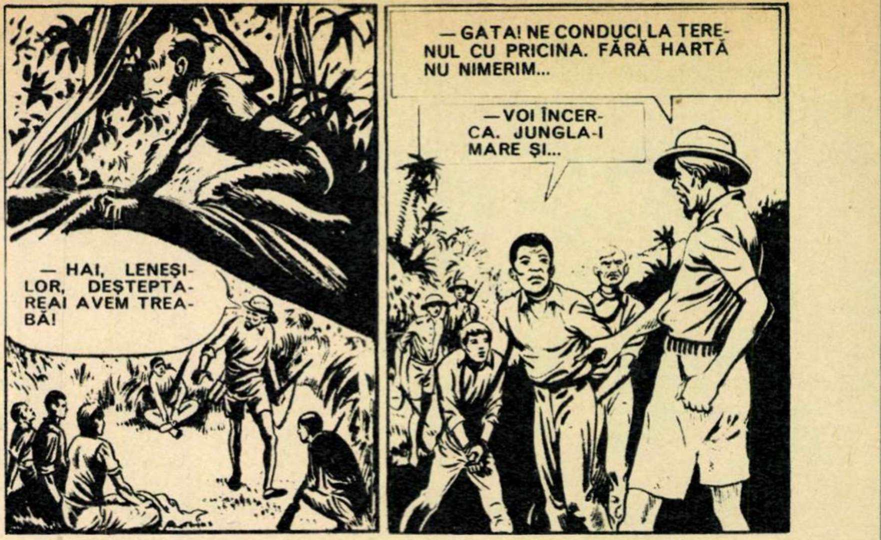
— HAI, LENEȘILOR, DEȘTEPTAREA! AVEM TREABĂ!
— GATA! NE CONDUCI LA TERENUL CU PRICINA. FĂRĂ HARTĂ NU NIMERIM...
— VOI ÎNCERCA. JUNGLA-I MARE ȘI...

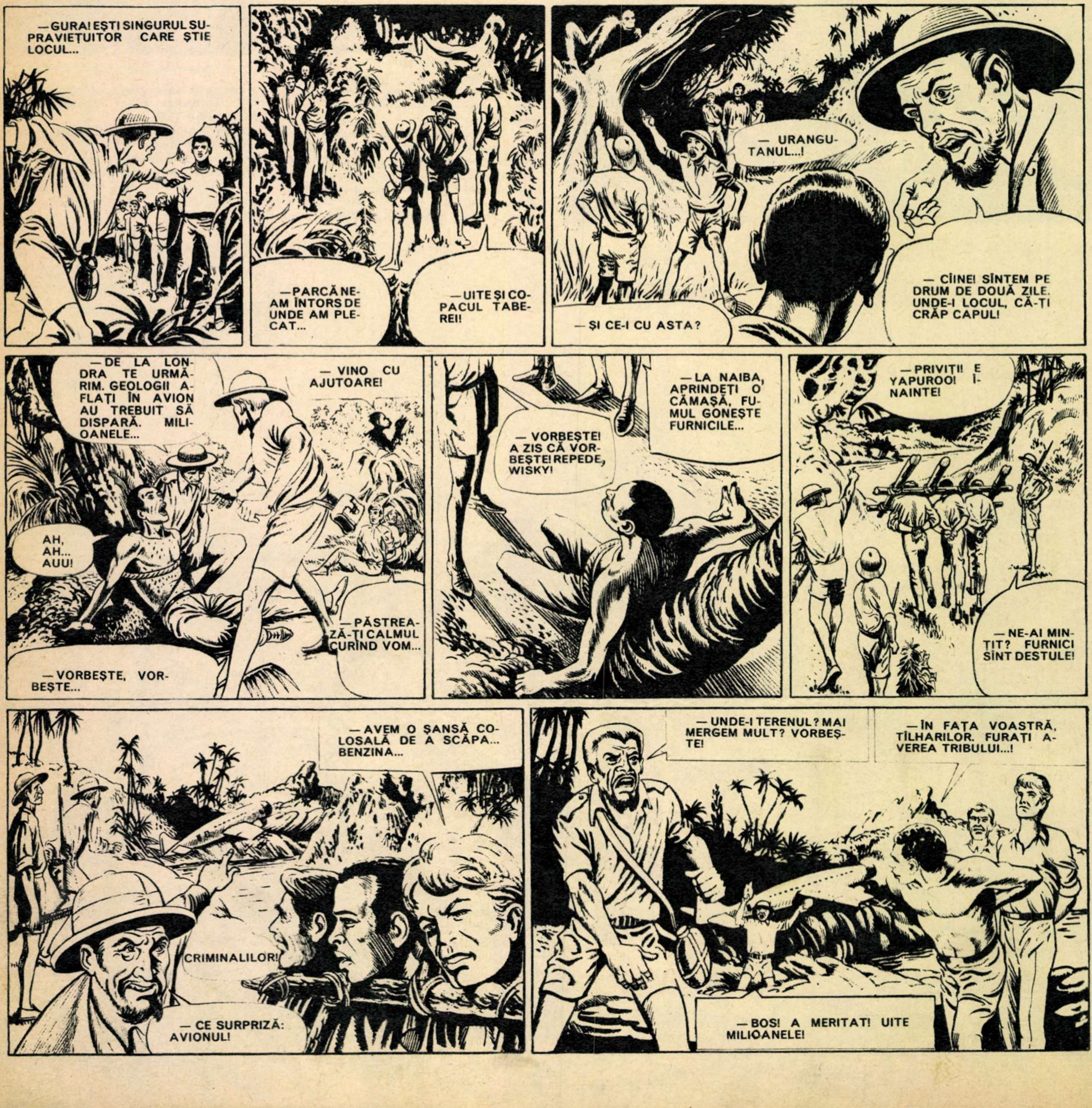
— GURA! EȘTI SINGURUL SUPRAVIEȚUITOR CARE ȘTIE LOCUL...
— PARCĂ NE-AM ÎNTORS DE UNDE AM PLECAT...
— UITE ȘI COPACUL TABEREI!
— URANGUTANUL...!
— ȘI CE-I CU ASTA?
— CÎINE! SÎNTEM PE DRUM DE DOUĂ ZILE. UNDE-I LOCUL, CĂ-ȚI CRĂP CAPUL!
— DE LA LONDRA TE URMĂRIM. GEOLOGII AFLAȚI ÎN AVION AU TREBUIT SĂ DISPARĂ. MILIOANELE...
— VINO CU AJUTOARE!
AH, AH... AUU!
— PĂSTREAZĂ-ȚI CALMUL CURÎND VOM...
— VORBEȘTE, VORBEȘTE...
— VORBEȘTE! A ZIS CĂ VORBEȘTE! REPEDE, WISKY!
— LA NAIBA, APRINDEȚI O CĂMAȘĂ, FUMUL GONEȘTE FURNICILE...
— PRIVIȚI! E YAPUROO! ÎNAINTE!
— NE-AI MINȚIT? FURNICI SÎNT DESTULE!
— AVEM O ȘANSĂ COLOSALĂ DE A SCĂPA... BENZINA...
CRIMINALILOR!
— CE SURPRIZĂ: AVIONUL!
— UNDE-I TERENUL? MAI MERGEM MULT? VORBEȘTE!
— ÎN FAȚA VOASTRĂ, TÎLHARILOR. FURAȚI AVEREA TRIBULUI...!
— BOS! A MERITAT! UITE MILIOANELE!

(VA URMA)

Formula MAGICĂ

Cu 4 ani în urmă, la Şcoala generală nr. 30 din Capitală a fost descoperită o formulă dintre cele mai interesante. Cineva (acum, după atîta timp, nu mai putem şti cine anume) şi-a dat seama la un moment dat că 1 nu este totdeauna egal cu 1, că uneori, în anume situaţii, poate fi egal cu...2! Mai precis, că într-un an şcolar obişnuit mai este loc suficient pentru încă unul, pentru un *an şcolar sportiv*.

Acest an şcolar sportiv a fost conceput în aşa fel încît se aseamănă grozav cu fratele lui, anul şcolar obişnuit: se deschide tot printr-o festivitate (specifică, bineînţeles), are şi el tot trei trimestre, o mulţime de obiecte de studiu (fotbal, handbal, volei, atletism, şah, gimnastică şi alte asemenea discipline), are pînă şi cataloage (foile de arbitraj), codaşii dar, mai ales, fruntaşii, premianţii lui.

Nu ştim cine a descoperit formula aceasta, dar ea s-a dovedit cu adevărat magică pentru activitatea sportivă a elevilor din respectiva şcoală. Din toamnă şi pînă în vară, în timpul orelor de educaţie fizică şi în alte ore libere (mai ales duminicile), aici, în cele două săli de sport, pe terenurile frumoasei baze sportive a şcolii (în treacăt fie spus, aceasta a fost construită de către elevi, profesori şi părinţi, din resurse şi cu posibilităţi proprii), precum şi în împrejurimi, marea majoritate a elevilor (99,99 la sută după cum ne-a informat conducerea şcolii), participă cu o pasiune demnă de admirat la antrenamente, la meciurile dintre clase, apoi la finalele pe ani. Şi dacă elevii Şcolii generale nr. 30 din Capitală sînt bine şi frumos dezvoltaţi (cum n-ar fi cînd îşi petrec atît de reconfortant timpul lor liber !), şi dacă echipele lor s-au încununat cu laurii unor locuri fruntaşe — numai anul trecut, de pildă, au obţinut locul I la minifotbal (echipa claselor III—IV) şi la nataţie, locul III la minibaschet (fete) şi V la handbal (fete) — ca să nu mai vorbim de alte locuri la fel de frumoase cucerite la nivelul sectorului, şi dacă foştii sau actualii elevi ai acestei şcoli s-au afirmat în sportul de performanţă — Mihaela Dumitriu (locul III pe ţară la tenis de cîmp), Paulina Marioara, vicecampioană la canotaj, Maria Gurgu, componentă a primei echipe de gimnastică a Clubului sportiv «Dinamo» — explicaţia acestei îmbucurătoare stări de fapte trebuie căutată în formula anului şcolar sportiv, formulă folosită aici cu multă pricepere şi autentică pasiune.

Foto text
C. PĂLTINEANU

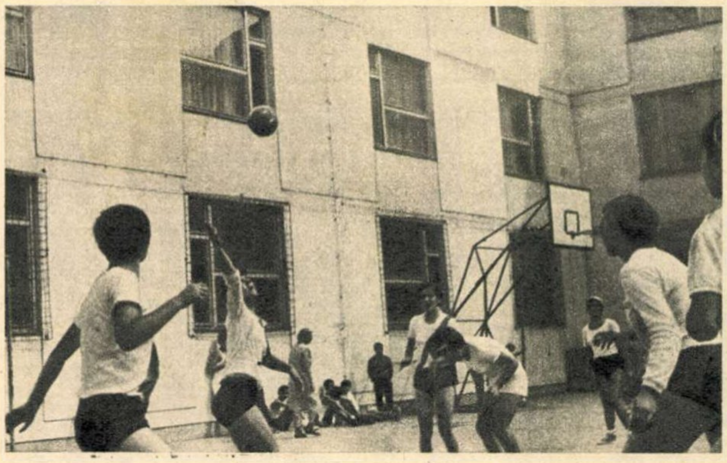

FINALIŞTII CONCURSULUI de ŞAH „PRIN CORESPONDENŢĂ CĂLUŢUL DE FILDEŞ"

Fete- **Maria Vasiliu**—Dumbrăveni-Suceava, **Erika Hassel** — Dumbrăveni-Suceava, **Angelica Ciurel** — Turnu Severin, **Aurelia Elena Anton** — Iaşi, **Liliana Paraschivoiu** — Bîlteni-Gorj, **Constantin Frîncu** — Blejoi-Prahova.

Băieţi: **Jan Ratus** — Hlipceni-Botoşani, **Dinu Stănculeanu** — Bucureşti, **Ion Molie** — Hlipceni-Botoşani, **Ştefan Carpinişan** — Sebeş-Alba, **Dan Preoţescu** — Bucureşti, **Mişa Datcu** — Timişoara, **Alexandru Ciobanu** — Bucureşti, **Marian Stanciucu** — Bucureşti, **Vasile Maftei** — Mileanca-Botoşani, **Adrian Popa** — Batca-Bihor, **Laurenţiu Marin** — Bucureşti, **Gabriel Pompiliu Coleaşă** — Ciocăneşti-Ialomiţa, **Dănuţ Dracea** — Craiova, **Daniel Vasile** — Bucureşti, **Gabriel Pascariu** — Bucureşti, **Victor Strugariu** — Peşteana-Jiu, **Liviu Marcelaru** — Bîlteni-Gorj, **Romică Căpitănoiu** — Stejaru-Gorj, **Gheorghe Tănăsoiu** — Peşteana-Jiu, **Mircea Kovacs** — Bucureşti, **Ion Sterpu** — Oituz-Bacău, **Petrică Pascu** — Oituz-Bacău, **Ştefan Punescu** — Ciupercenii Noi-Dolj, **Gheorghe Ţintă** — Cristineşti-Botoşani, **Ionel Diţoiu** — Buda-Buzău, **Mircea Dimitrescu** — Tulcea-Bihor, **Ion Mihai** — Piteşti; **Gheorghe Furtună** — Păltiniş-Buzău, **Gabriel Cincă** — Bucureşti, **Gheorghe Nazarie** — Conceşti-Botoşani, **Ştefan Szabo** — Oradea, **Paul Lepuş** — Slănic-Prahova, **Mircea Cheoreşan** — Moldova Nouă-Caraş Severin, **Dan Enescu** — Vălenii de Munte-Prahova, **Vasile Dobra** — Stancea-Ilfov, **Adrian Liviu Niţă** — Cîmpina, **Costică Dodu** — Cudalbi-Galaţi, **Cornel Niţu** — Piteşti, **Adrian Popescu** — Orbeasca de Jos-Teleorman, **Marin Roşca** — Dincu-Ilfov, **Mannel Petrovici** — Cîmpina, **Mihai Bogza** — Tîrgu-Jiu, **Cristian Dumitrescu** — Piteşti, **Robert Ilie** — Ploieşti, **Constantin Boff** — Bereşti-Suceava, **Ion Oprea** — Orbeasca de Jos-Teleorman, **Ludovic Raning** — Reşiţa, **Gheorghe Chiriţă** — Bereşti-Suceava, **Constantin Tunaru** — Bîlteni-Gorj, **Tudor Matei** — Ciuşlea-Vaslui, **Nicolae Romagno** — Bîlteni-Gorj, **Marian Şerban** — Reşiţa, **Mihai Lupulescu** — Dumbrăveni-Suceava, **Florin Gebaur** — Bîlteni-Gorj, **Gheorghe Gladun** — Dumbrăveni-Suceava, **Alexandru Mihu,** — Peşteana-Gorj, **Nicu Pintilie** — Dumbrăveni–Suceava, **Petru Boulescu** — Reşiţa.

(Va urma)

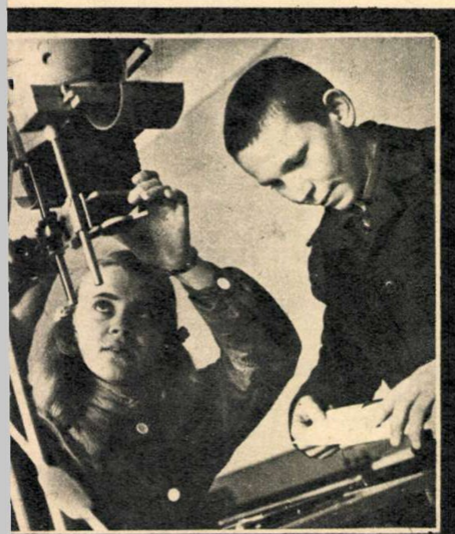

SCHEMA PROCESULUI POZITIV SE AFLĂ ÎN NUMĂRUL 40 AL REVISTEI NOASTRE.

abc FOTOGRAFIC 4

PRELUCRAREA HÎRTIEI FOTOGRAFICE

În sfîrşit, filmul negativ a fost prelucrat şi trebuie să stabilim ce hîrtie fotografică i se potriveşte! Dorinţa fiecăruia este ca imaginea pe hîrtie să posede o anumită strălucire, o gamă bogată de tonalităţi şi nuanţe corespunzătoare temei fotografiate. Însă calitatea este determinată întotdeauna de clişeu şi de folosirea raţională a gradaţiilor şi sortimentelor existente de hîrtie fotografică. Despre caracteristicile hîrtiei nu mai amintim, acum, deoarece în revista «Racheta cutezătorilor» nr. 6/1970 s-a expus detaliat tot ce este nou în ceea ce priveşte noile sortimente fabricate în ţara noastră.

Un factor determinant în obţinerea calităţii este utilizarea corectă a substanţelor de developare şi fixare. În genere substanţele chimice folosite în laboratorul fotografic sînt uşor alterabile sub influenţa luminii, aerului şi umidităţii. Pentru depozitarea lor se va alege un loc uscat şi nu prea cald. Ele se păstrează în borcane de culoare brună, acoperite cu dopuri din sticlă sau plută învelite cu foi de staniol sau P.V.C. pentru a evita oxidarea substanţelor. Sticlele se vor eticheta cu următoarele date: felul substanţei, concentraţia, data preparării. Pentru prepararea soluţiilor aveţi nevoie de un cîntar, un cilindru gradat şi o linguriţă de material plastic. Temperatura apei în timpul preparării soluţiilor nu trebuie să depăşească 45°C. Substanţele, obligatoriu, se vor dizolva în ordinea indicată de reţetă, agitîndu-se continuu conţinutul.

Revelatorii se împart în trei categorii: — moale — normal şi contrast. Spre deosebire de cazul materialelor negative, unde se recomandă utilizarea revelatorilor preambalaţi, la developarea hîrtiei fotografică este indicată folosirea revelatorilor preparaţi după reţetă.

Revelatorul ORWO 100. Timpul de developare la 20°C este de 1-2 minute. Metol — 1 g; sulfit de sodiu anhidru — 13 g; hidrochinonă — 3 g; carbonat de sodiu anhidru — 26 g; bromură de potasiu — 1 g; apă pînă la 1 000 cm^3.

Revelator universal: metol — 1 g; sulfit de sodiu cristalizat — 26 g; hidrochinonă — 3 g; carbonat de sodiu cristalizat — 100 g; bromură

Continuare in pag. 14

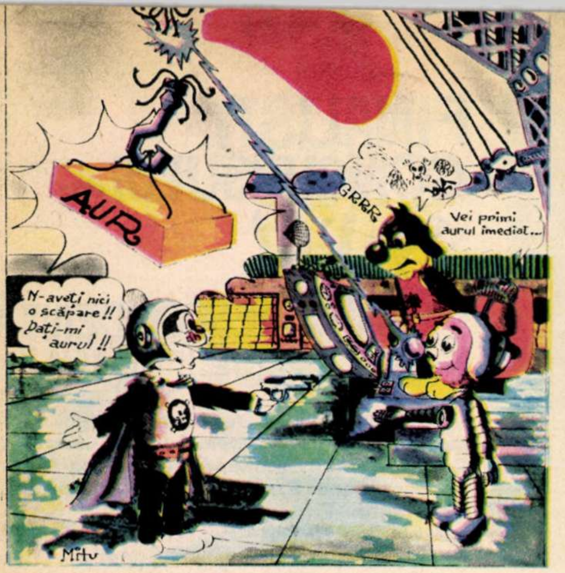
Vei primi aurul imediat...
GRRR
N-aveți nici o scăpare!! Dați-mi aurul!!
AUR
Mitu

CITIȚI
10
RACHETA cutezătorilor
SUBSOLUL marilor orase
FILATELIE
Familia
Zilele RACHETEI CUTEZĂTORILOR
Pe urmele piraților celeb
VA FI aeroTRENUL VEHICULUL VIITORULUI ?
MAȘINA de TIMPULUI
sincroniește

AVENTURILE COLEGULUI *Minitehnicus*

DESENE ȘI TEXT – MITU G. – BUCUREȘTI – O AVENTURĂ ÎN ERA COSMICĂ

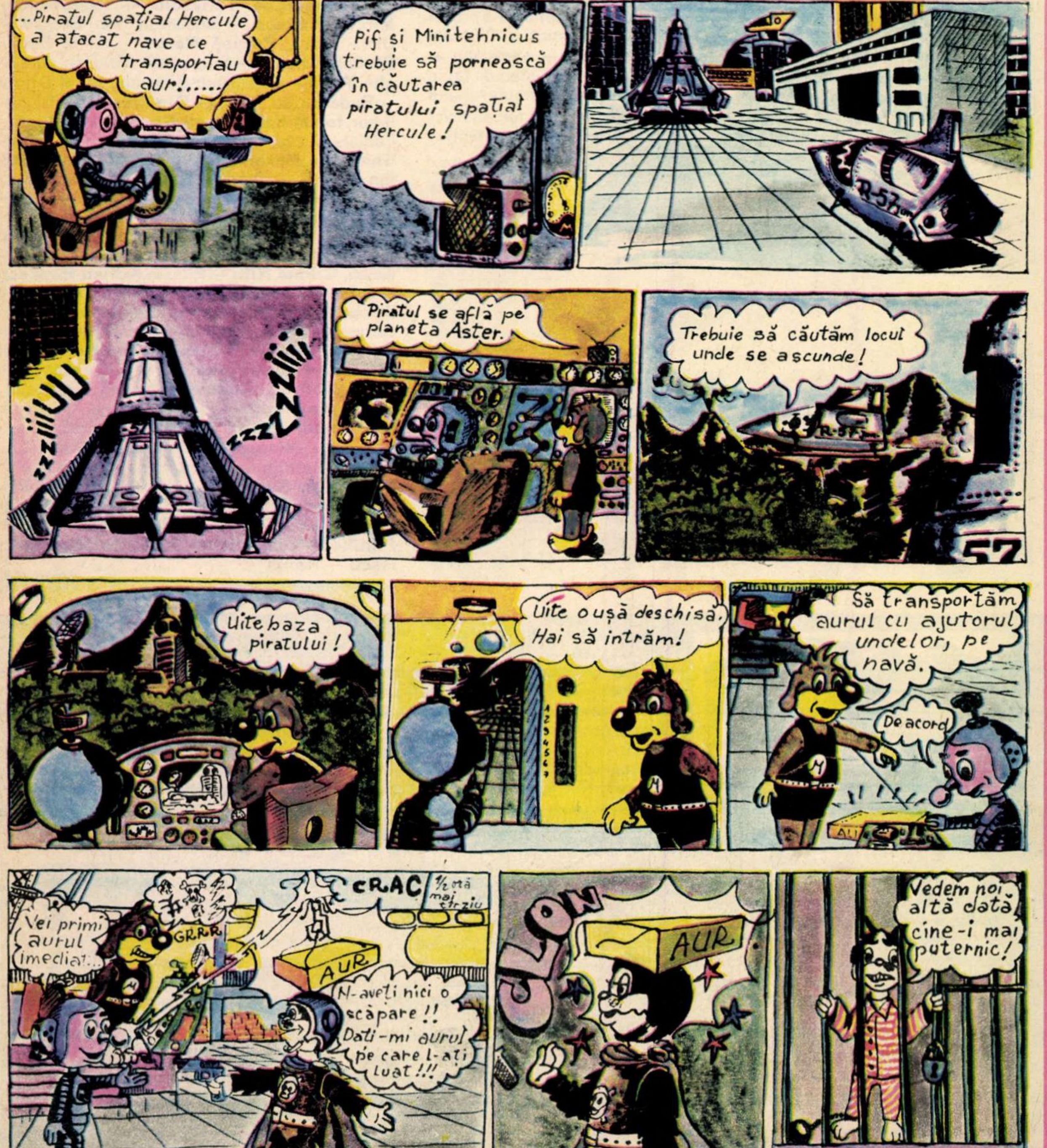
...Piratul spațial Hercule a atacat nave ce transportau aur!....
Pif și Minitehnicus trebuie să pornească în căutarea piratului spațial Hercule!
R-57
zzziiiUU
zzzZZiiii
Piratul se află pe planeta Aster.
Trebuie să căutăm locul unde se ascunde!
R-57
Uite baza piratului!
Uite o ușă deschisă. Hai să intrăm!
Să transportăm aurul cu ajutorul undelor, pe navă.
De acord
AU
Vei primi aurul imediat...
GRRR
CRAC
1/2 oră mai tîrziu
AUR
N-aveți nici o scăpare!! Dați-mi aurul pe care l-ați luat!!!
CLON
AUR
Vedem noi altă dată cine-i mai puternic!

abc FOTOGRAFIC

(Urmare din pag. 13)

de potasiu — 1 g; apă pînă la 1 000 cm^3

Timpul de developare un minut la temperatura de 20°C.

Revelator contrast: metol — 1,5 g; sulfit de sodiu anhidru — 50 g; hidrochinonă — 12 g; carbonat de sodiu anhidru — 60 g; bromură de potasiu — 3 g; apă pînă la 1 000 cm^3.

Timpul de developare 1—2 minute la temperatura de 20°C.

Revelator moale: metol — 6 g; sulfit de sodiu anhidru — 30 g; hidrochinonă — 1 g; carbonat de sodiu anhidru — 20 g; bromură de potasiu — 0,5 g; apă pînă la 1 000 cm^3.

Timpul de developare 1—2 minute la temperatura de 20°C. În comerț se găsesc revelatori preambalați și pot fi utilizați respectîndu-se instrucțiunile de folosire (Rodinal, Metol-Hidrochinonă, Rodaminal etc.).

După revelare urmează o spălare intermediară și apoi fixarea. Fotografiile trebuie puse în tavă cu fața în jos, trecîndu-le de două-trei ori prin soluție. Rețeta fixajului voi o cunoașteți deja de la prelucrarea filmului negativ: hiposulfit de sodiu — 250 g, metabisulfit de potasiu — 25 g; apă pînă la 1 000 cm^3.

Durata fixării este de 10 minute, după care urmează spălarea finală, ce trebuie făcută în apă curgătoare sau prin agitare continuă într-un vas mare cu apă curată, 30 de minute pînă la o oră. Desigur, după spălare urmează uscarea. Toate hîrtiile în afară de cele cu luciu pot fi uscate într-un mod oarecare. Cele cu luciu se usucă în așa fel încît să capete luciul oglinzii. În acest scop se folosesc aparate speciale de uscat, existente în comerț, sau pot fi înlocuite cu o placă de cristal sau semicristal, sau cu un geam foarte drept, fără zgîrieturi și defecte. Placa de sticlă trebuie bine curățată de petele de grăsime sau impurități cu apă caldă și săpun, după care se lustruiește perfect. Fotografiile umede se vor pune pe geam cu emulsia, întinzîndu-se bine cu rola pe toată suprafața pozei, astfel să dispară orice bulă de aer sau strop de apă. Uscarea durează destul de mult, însă cînd sînt gata, ele singure se desprind.

Ultima operație care mai are loc este tăierea marginii fotografiei spre a-i da un aspect plăcut. Tăiere ce se face cu cuțite speciale, ori cu foarfeca.

ELENA FUNDULEA

JOC CU FISE

La acest joc pot participa 2 pînă la 6 copii. Pentru joc sînt necesare cinci fise mici și una mai mare. Jucătorii încep pe rînd. Fiecare așază o fisă mică pe masă și apăsînd pe ea cu fisa mai mare caută să o facă să sară într-o cutie care se pune pe masă. Jocul este individual și fiecare jucător are dreptul la o mișcare. De fiecare dată cînd fisa este introdusă în cutie, jucătorul respectiv obține un punct. Cîștigător este acela care întrunește mai repede numărul de puncte stabilite (50, 100, 150).

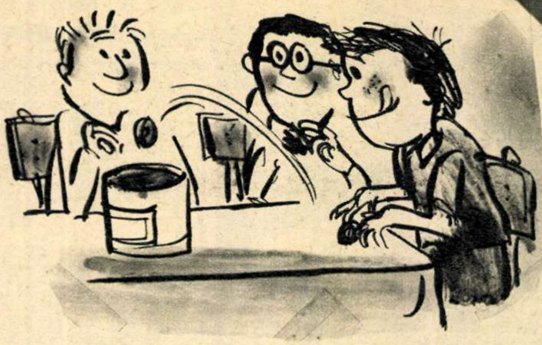

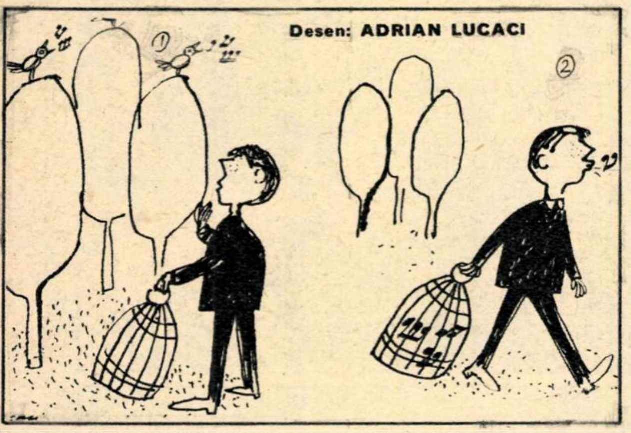
Desen: ADRIAN LUCACI

RADIO

Din programul emisiunilor pentru copii pe perioada 15—22 octombrie, spicuim:

Vă reamintim că în fiecare dimineață, la ora 8,10, pe pr. II, emisiunea «Tot înainte» transmite cunoscutele rubrici «Nou în unitățile de pionieri», «Agenția radiofonică a pionierilor, transmite», «Pionier club», «Rezervat micilor specialiști» și rubrica sportivă «Toți în formă». În cadrul emisiunii «100 de legende românești» de joi, 15 octombrie, ora 15,00, pe pr. I, veți putea audia scenariul «Arcașii lui Ștefan», iar marți, 20 octombrie, la ora 10,30 pe același program, scenariu «Galileo-Galilei», de Eduard Jurist în cadrul emisiunii «Fonoteca pentru copii».

Pentru amatorii de știință și tehnică emisiunea «Vreau să știu» de miercuri, 21 octombrie, ora 10,30, pe pr. I, vă oferă evocarea «Simion Mehedinți» din ciclul «Înaintași de seamă ai științei românești».

Măsuri greutăți

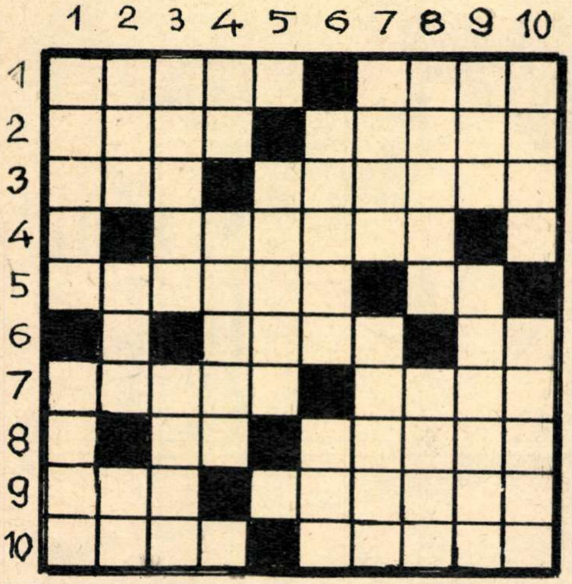

ORIZONTAL: 1) Șa mare pentru povară — Plată divizată. 2) Emoție grea. Cu greutate unică. 3) Într-o piesă unică sau mare. Îți indică greutate (pl.) 4) «Măsură» după plac. 5) Cantitate mică. Măsoară alfabetul! 6) Urme ușoare. Editura științifică. 7) Minuscul — Nume de băiat. 8) Despică. Mediu ... de mare. 9) Măsoară ziua și noaptea. Una din mărimile unui corp. (pl.). 10) Măsură veche de 125 ocale (pl.) — «Adăugat».

VERTICAL: 1) Mărime unică (pop). Sport nautic. 2) Sală de odinioară. În fine. Saturn. Soare egiptean. 3) Descrie viața grea a micului comediant în romanul «Povestea copilului pierdut». Material pentru greutăți. 4) Unealtă mică. Salt greutăți! 5) Foarte mic. 6) Cel puțin. Moleculă gram. 7) Asemănători pisicii. La fel de grei. 8) Puternică. Ies la iveală dintr-o dată. 9) Efectuat contra cronometru. În sistemul zecimal. (pl.) 10) În asemenea măsură. Parcurge viteze extrem de mari.

I. ALEXANDRU

Un ZÎMBET cu...

Giacomo Puccini, celebrul compozitor italian, 1858—1924, era prieten foarte bun cu nu mai puțin celebrul său compatriot, dirijorul Arturo Toscanini, 1867—1957. Puccini obișnuia ca de Anul Nou să-i trimită prietenului său un colet cu dulciuri. Într-un timp cei doi amici s-au certat. De Anul Nou, Puccini, făcîndu-și cumpărăturile obișnuite, îi expedie și dirijorului tradiționalul cadou. Seara însă, își aduse aminte că este certat cu Toscanini, se duse la poștă și îi trimise următoarea telegramă: «Expediat pachetul din greșeală. Puccini». Urgent sosi și răspunsul: «Mîncat pachetul, tot din greșeală. Toscanini».

PRACTIC

Confecționați-vă un săculeț, care vă poate fi de folos la școală.

Croiți-vă sacul după dimensiunile dorite. Din orice material de pînză sau plastic croim un dreptunghi, să zicem de 32 × 24 cm, pe care-l îndoim în două, apoi coasem la mașină sau de mînă (pe dos), pe latura verticală și cea orizontală. Marginea superioară (gura sacului) o coasem pe o lățime de circa 2 cm, obținîndu-se astfel un tiv, prin care trecem un șiret pentru închis sacul. Vezi desenul alăturat.

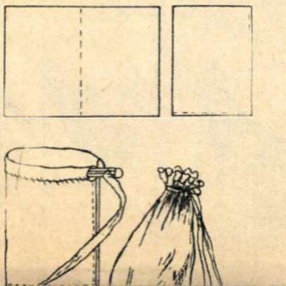

V-ați reînnoit abonamentele la „Cutezătorii"?

În curînd, un extraordinar roman foileton.

Autor:
NICUȚĂ TĂNASE

Concrețiuni prelinse și întărite pe pereții peșterilor (formațiuni stalagmitice parietale).

ANTENE

● Discotron — este numele unui patefon portativ realizat în Anglia. El poate funcționa în orice poziție, poate fi așezat pe orice parte sau purtat în mînă. Șocurile nu au influență asupra funcționării lui. De dimensiuni foarte mici, discotronul este alimentat de o baterie.

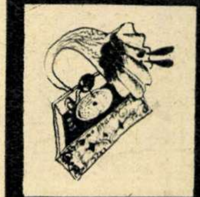

● O metodă nouă de pescuit, folosită în Noua Zeelandă. Elicoptere amfibii aruncă plasele în locurile unde s-au detectat mari aglomerări de pește. Cînd acestea sînt pline, elicopterele le strîng și le duc, împreună cu peștele pe țărm.

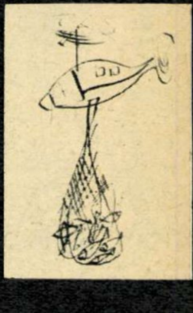

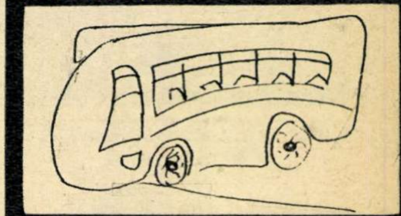

● Primul electrobuz a fost dat în folosință în orașul Koblenz (R.F. a Germaniei). Vehiculul nu face zgomot și nu emană gaze toxice. Electrobuzul prezintă încă unele inconveniente din cauza bateriei, care ajunge la greutatea de 4 000 kg și a autonomiei de numai 50 km. Datorită acestui lucru, bateria trebuie schimbată foarte des. Reîncărcarea ei durează cîteva ore. În prezent, specialiștii lucrează la realizarea unor acumulatori cu gabarit redus și cu o durată de funcționare mai mare.

AFIȘ

PENTRU ACEASTĂ SĂPTĂMÎNĂ VĂ RECOMANDĂM:

O CARTE: «Mademoiselle Maussade» — «Domnișoara Ursuza» de Iulia Hașdeu, în traducerea lui Bogdan Petriceicu Hașdeu.

UN FILM: «Canarul și viscolul» — un film istoric, producție românească.

O PIESĂ DE TEATRU: «D-ale carnavalului» la Teatrul «Lucia Sturdza Bulandra», Bd. Schitu Măgureanu.

AUREL VLAICU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

Cei doi frați, Aurel și Ion, își construiesc o pereche de aripi din șindrilă cu care se lansează dintr-un... copac. Aripile se fring. Ion își rupe mîna, iar Aurel încasează o bătaie grozavă pentru toți «gărgăunii» ce-i trec prin cap.

2 Scenariu de **RADU F. ALEXANDRU**
Desene de **A. STĂNESCU**

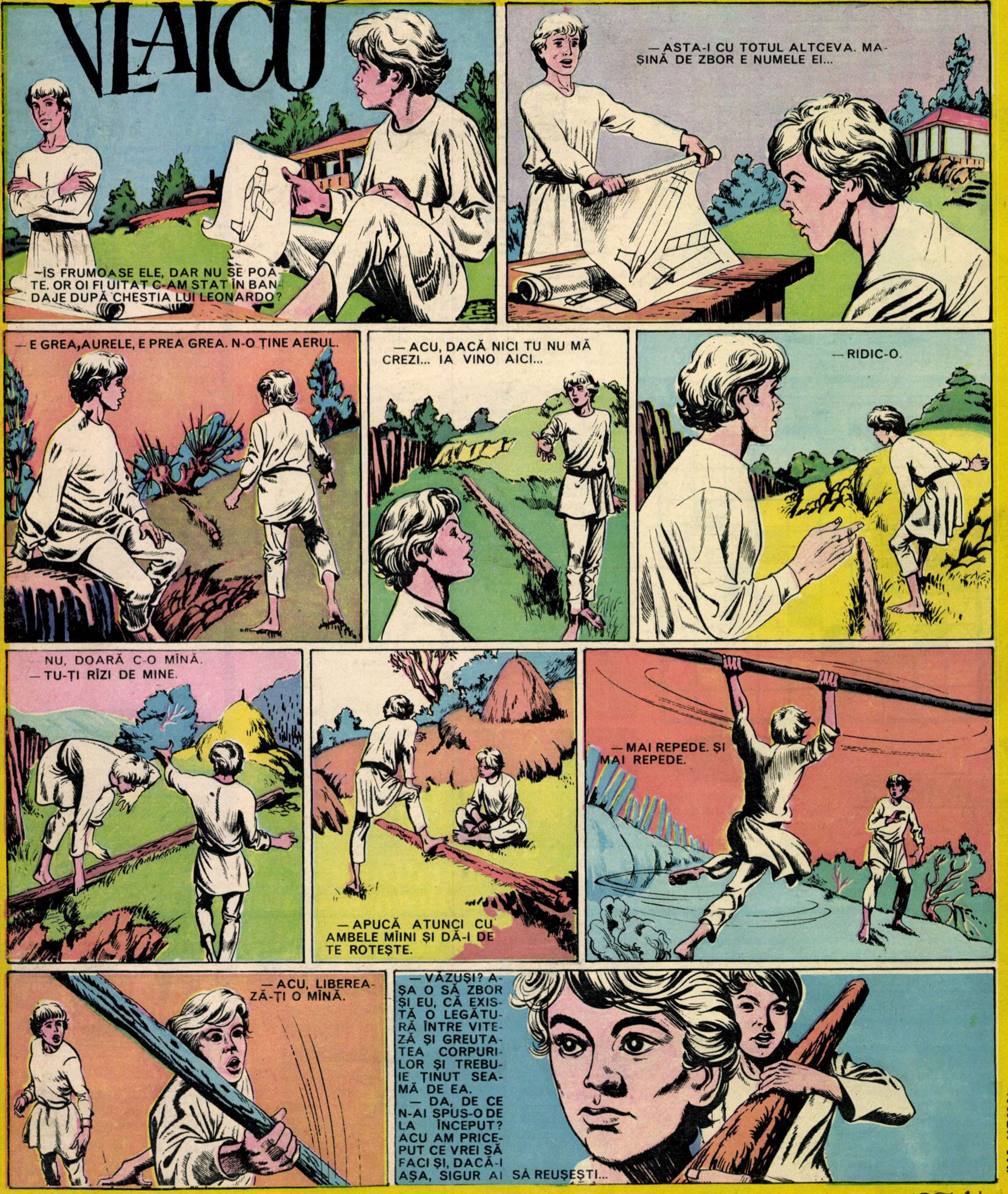
—ÎS FRUMOASE ELE, DAR NU SE POATE. OR OI FI UITAT C-AM STAT ÎN BANDAJE DUPĂ CHESTIA LUI LEONARDO?
— ASTA-I CU TOTUL ALTCEVA. MAȘINĂ DE ZBOR E NUMELE EI...
— E GREA, AURELE, E PREA GREA. N-O ȚINE AERUL.
— ACU, DACĂ NICI TU NU MĂ CREZI... IA VINO AICI...
— RIDIC-O.
— NU, DOARĂ C-O MÎNĂ.
— TU-ȚI RÎZI DE MINE.
— APUCĂ ATUNCI CU AMBELE MÎINI ȘI DĂ-I DE TE ROTEȘTE.
— MAI REPEDE. ȘI MAI REPEDE.
— ACU, LIBEREAZĂ-ȚI O MÎNĂ.
— VĂZUȘI? AȘA O SĂ ZBOR ȘI EU, CĂ EXISTĂ O LEGĂTURĂ ÎNTRE VITEZĂ ȘI GREUTATEA CORPURILOR ȘI TREBUIE ȚINUT SEAMĂ DE EA.
— DA, DE CE N-AI SPUS-O DE LA ÎNCEPUT? ACU AM PRICEPUT CE VREI SĂ FACI ȘI, DACĂ-I AȘA, SIGUR AI SĂ REUȘEȘTI...

(VA URMA)

Redactor șef: MIHAI NEGULESCU. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA
Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1 Telefon: 17.60.10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

1 leu
41033

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

43

JOI, 22 OCTOMBRIE
1970, ANUL IV

161

PAȘI PE DRUMUL AFIRMĂRII

Toate drumurile duc la... Sălciile

PAG. 4-5

Cutezătorii

ÎN
VIZITĂ LA
ORGANIZAȚIA
NAȚIUNILOR UNITE

PAG. 8-9

ABC
FOTOGRAFIC

FILTRELE
COLORATE

„5"

ACTUALITĂŢI CUTEZĂTORII

LA SESIUNEA JUBILIARĂ A ORGANIZAŢIEI NAŢIUNILOR UNITE, PRILEJUITĂ DE ANIVERSAREA A 25 DE ANI DE LA CREAREA ACESTUI FOR INTERNAŢIONAL, REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA ESTE REPREZENTATĂ LA CEL MAI ÎNALT NIVEL PRIN PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE STAT, TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU.

DE LA TRIBUNA ACESTEI PROEMINENTE ÎNTRUNIRI MONDIALE, ASCULTAT CU DEOSEBIT INTERES DE CEI PREZENŢI, TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU A ROSTIT O IMPORTANTĂ CUVÎNTARE, EXPRIMÎND POZIŢIA CONSTRUCTIVĂ A ŢĂRII NOASTRE FAŢĂ DE MARILE PROBLEME INTERNAŢIONALE ALE PREZENTULUI, FAŢĂ DE ACTIVITATEA O.N.U., FAŢĂ DE RĂSPUNDERILE CE REVIN ACESTUI FOR ÎN ASIGURAREA PROGRESULUI ŞI VIITORULUI PAŞNIC AL UMANITĂŢII.

ASPECT DE LA ÎNTREVEDEREA DINTRE PREŞEDINTELE NICOLAE CEAUŞESCU ŞI SECRETARUL GENERAL AL O.N.U., U.THANT.

CADRAN PIONIERESC

Zilele acestea, la Şcoala generală nr. 56 din Capitală, zece elevi ai clasei a III-a A au fost primiţi în rîndurile organizaţiei de pionieri. Noii purtători ai cravatei roşii: Iudita Walter, Roxana Matei, Elena Turcu, Ioana Ştefănescu, Adriana Popa, Daniela Dumitrescu, Anca Plop, Ion Simionescu, Adrian Cazacu şi Cristina Munteanu au primit de la detaşamentul clasei a VIII-a, o dată cu simbolurile dragi pionereşti şi o frumoasă tradiţie în organizarea unor interesante activităţi.

Silvia Şerbănuţă, corespondentă a revistei din comuna Sercăiţa, judeţul Braşov, ne informează: «În C.A.P. noi, pionierii, sîntem foarte cunoscuţi şi apreciaţi. De ce? Pentru că ori de cîte ori aflăm că este mult de muncă ne oferim şi noi ajutorul. Acum, de pildă, am lucrat la sortatul cartofilor. Vă trimit si o fotografie în care ne puteţi recunoaşte.»

Corespondenta revistei noastre, *Mihaela Roşu*, ne transmite: «Motru este un adevărat şantier. Mereu se înalţă un bloc, un magazin, vreo instituţie. În această toamnă, de pildă, s-a început construcţia Casei de cultură. Aşezată pe malul stîng al Motrului, ea va avea o bibliotecă bogată, o sală mare de spectacole şi multe alte încăperi. Din primele zile încă, de cînd s-a deschis şantierul, pionierii şi-au manifestat dorinţa să ajute şi ei, după puterile lor, la unele lucrări».

PROLOG MINITEHNICUS 71

Concursul Minitehnicus-Cutezătorii, ediţia 1970 a avut un puternic răsunet în cadrul cercurilor tehnice din toată ţara. Cîştigători a opt medalii de aur şi premii constînd în biciclete au fost şi minitehnicienii din Pucioasa. Cu prilejul înmînării acestora, tovarăşul NICOLAE TĂBÎRCĂ, prim secretar al Comitetului judeţean Dîmboviţa al P.C.R., i-a felicitat călduros.

GALAŢI. Manifestare de bucurie cu ocazia primirii marelui premiu.

●

Cu prilejul adunării generale CIMEA, care va avea loc la Budapesta între 26 octombrie – 5 noiembrie 1970, se va deschide şi o expoziţie internaţională de obiecte lucrate de copii. România participă cu un număr de 30 de construcţii din cadrul concursului Minitehnicus 1970, printre care şi vestitul «vehicul cu pernă de aer» de la Galaţi, deţinător al marelui premiu.

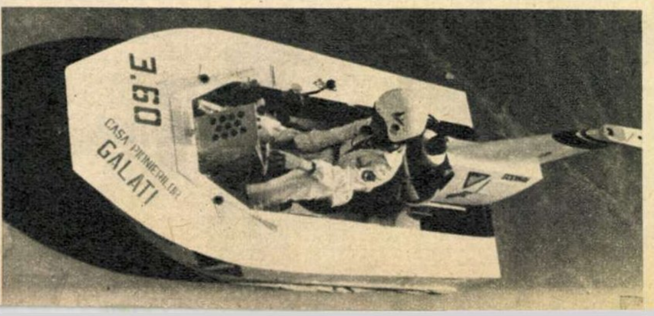

C E C

Intre 25–31 octombrie a.c. are loc «Săptămîna economiei» C.E.C. Luni, 26 octombrie, a doua zi a «Săptămînii economiei» C.E.C., va fi declarată **«ZIUA ELEVULUI ECONOM»**. *Cu acest prilej, se vor organiza în şcoli, la casele pionierilor, case de cultură etc. expuneri, convorbiri, filme pe tema avantajelor economisirii la C.E.C.*

În numărul viitor: **CONCURSUL C.E.C**

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

36845 +
9272
8361
105
CEC

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Cutezătorii ÎNTREABĂ

ACADEMICIANUL CAIUS IACOB *

RASPUNDE:

Savantul de largă notorietate, profesorul de mare noblețe spirituală, acest om minunat, pentru care relația magister-elev se deschide și se încoronează printr-o și mai strînsă comuniune sufletească este înainte de orice un mare admirator al primilor săi îndrumători — mama, bunicul, primul învățător, toți cei ce l-au inițiat în cunoașterea și îndrăgirea universului întreg.

— Mai ales că primul meu învățător era și bunicul dinspre mamă, Iosif Moldovan, un om de o nesfîrșită bunătate și un pedagog de aleasă vocație. Avea o școală românească cu 6 clase la Arad, pe care o conducea singur, cu o artă și un devotament care au rămas pînă azi, pentru noi, toți elevii lui, în primul rînd un exemplu de caldă umanitate. Cu această căldură ne-a urmărit evoluția și dincolo de clasele primare. O dată, cînd am mers împreună de la Arad la Cluj, am văzut aici, în vitrinele librăriei «Cioflec» cele 5 volume ale Tratatului de matematică al lui Paul Appell. În fața interesului meu deosebit, bunicul mi-a făcut cadou aceste 5 volume. Bineînțeles că în acea vacanță am început să studiez mecanica, captivat de măiestria cu care Appell îmi descoperea frumusețile neasemuite ale acestei științe. De altfel, aceste lecturi profunde și sistematice m-au ajutat cel mai mult să pot urmări prelegerile universitare de înaltă elevație ale savantului nostru Dimitrie Pompeiu.

— Sub acest raport, cum credeți că trebuie mai întîi să se înfățișeze un educator?

— Ca o personalitate puternică, iubită și nu temută, posedînd arta de a-i face pe elevi nu doar să învețe, ci și să învețe cum să învețe, cum să-și însușească rigorile muncii desfășurate cu tenacitate și continuitate în fiecare zi.

— Dar unui școlar, ce-i recomandați?

— Să-și educe voința, să învețe să-și organizeze judicios timpul — două dintre condițiile necesare de care un profesor are absolută nevoie spre a-și înfăptui opera schițată mai sus. Greu nu e de fapt decît la început. Pentru că pe măsură ce un școlar se obișnuiește să nu-și lase învățătura pentru seara, iar după-amiezile să nu-și piardă timpul, satisfacțiile datoriei astfel împlinite îl ajută din ce în ce mai mult să se organizeze riguros și să beneficieze astfel de pe urma unei existențe bogate, multilaterale.

— Ca școlar, ce alte discipline vă erau preferate?

— Eu am fost, asemenea multor colegi, bun la toate materiile, dar această calitate o datoram îndeosebi îndrumătorilor noștri care știau să ne încurajeze, să ne facă să trăim fiecare lecție. Și Ioan Dumitriu, profesorul de matematică, și Ascanio Crișan, directorul liceului, și profesorul Albu care ne cultiva încrederea că putem conversa limba latină, și Iosif Pogan, cel ce ne însoțea fiece notă 10 primită la teză cu un mic dar constînd dintr-o foarte interesantă revistă cu probleme de fizică si matematică. si multi alții reprezintă, tocmai de aceea, și azi pentru noi tot atîtea personalități proeminente, care parcă ne veghează și ne încurajează cu aceeași căldură, ca și acum 40 de ani, în eforturile noastre cotidiene.

25 OCTOMBRIE, ZIUA FORȚELOR ARMATE ALE REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

Omagiu

Foto: **GRIGORE PREPELIȚĂ**

NICOLAE TĂUTU

Vis

Visam de mic s-ajung soldat;
din colb eu urmăream fanfara,
cadența luam după plutoane
și-mi potriveam nuielele pe umăr
ca arme tari, să-mi apăr țara...
Era o zi pe an cînd școala,
aliniată-n brațe cu bujori,
mergea pios sub soarele fierbinte
spre cimitirul încărcat de steaguri,
cu luminarea cîntului în glas:
«Presărați pe-a lor morminte
ale laurilor foi...»

Atunci eu mă zăream în larguri,
eram cu-aviatorii în carlingă,
cu marinarii ridicam catarguri,
cu-artileriștii izbucneam în foc
și cu infanteriștii-n gînd pe metereze
eu adormeam în fiecare noapte
strîngînd la piept pușcoacea mea de soc.
O, asprele asalturi pe maidane,
redutele zidite din zăpadă,
și gloanțele — brumatele castane —
de-atîtea ori au sîngerat în stradă...
Și nu mă laud, dar în faptul serii,
cînd ostenit asaltul potoleam
și slobozeam din curte prizonierii
doar cîte trei deodată număram
pașale, hani, feldmareșali și alții
ce-au încălcat dreptatea ăstui neam.
Și chibzuiam la lampa din odaie
pe-o pagină din cartea de istorie
că-mpart cu voievozii tineri
din cronică neasemuită glorie...
De-aceea azi cînd îmi îmbrac vestonul
și-mi prind centura cu adevărat,
mă recunoaște-n frunte tot plutonul
c-am fost și sînt și-o să rămîn soldat!

Desen: IOAN DONCA

REPORTAJUL SĂPTĂMÎNII

TOATE DRUMURILE DUC LA... Sălciile

Sălciile. Un sat prahovean de cîmp ca multe altele. Dimineața zilei de duminică, 11 octombrie a.c. Pe toate drumurile care duc la el zeci și sute de pionieri și școlari din împrejurimi — din Cioranii de Sus și Cioranii de Jos, din Fulga de Sus și Fulga de Jos și din Boldești — soseau în iureș, atrași parcă de un magnet. Unii în camioane, alții pe jos, cei mai mulți însă pe biciclete își făceau apariția, nerăbdători. Dar nu pentru a vedea cine știe ce senzațională descoperire, ci pentru a participa la duminica cultural-sportivă la care îi invitaseră colegii lor de aici.

Cu camioanele, pe jos, dar mai ales pe două roți, oaspeții intră în iureș în satul care-i așteaptă cu toate porțile deschise. ▼

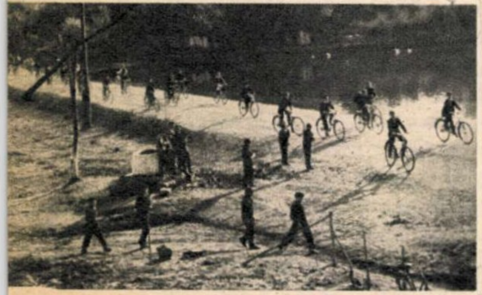

«ALPINIȘTII»

Munții sînt undeva, departe, la o sută, poate chiar la 200 de kilometri, totuși 36 de «alpiniști» asudă din greu. Sînt membrii celor șase echipaje (cîte unul din fiecare sat) participanți la concursul «La șase pași de un premiu» care încearcă să escaladeze «înălțimile» muzicii populare, ale artei recitării, literaturii, istoriei și geografiei. Mai urcă, mai alunecă, și totul merge așa pînă la ultima «înălțime»: geografia. Aici «cad» unul după altul cinci echipaje. Al șaselea e al gazdelor. Liniște, emoție, apoi o adevărată explozie de bucurie în galeria celor din Sălciile. Reprezentanții lor au răspuns perfect, au încasat un zece, au obținut 43,56 puncte, și-au obținut victoria, plus un teanc mare de cărți de literatură.

CINCI MINUTE DE... SUPĂRARE

Pe ușa Căminului cultural, unde concursul «Cine știe, răspunde, cine nu... tace» e pe sfîrșite, apare un băiat mărunțel. E roșu la față, transpirat și încruntat rău de tot.

— Pari cam supărat, prietene.

— Am și de ce. Mi-am lăsat viteii închiși într-o zi ca asta și am venit aici să văd cum împiedicații din echipajul nostru iau zero la geografie...

Dîndu-și seama că n-avem de unde să știm ce-i cu viteii lui, Dumitru Iancu, din clasa a VI-a a Liceului din Cioranii de Jos se grăbește să ne lămurească. De aproape un an are acasă doi viței pe care îi îngrijește. S-a obligat față de mama și tatăl lui să-i crească pînă se vor face mari și se ține de cuvînt. Toată săptămîna le cosește iarbă din vie, de pe miriști, și le-o duce acasă, iar duminicile îi scoate la cîmp. Azi însă nu i-a mai scos. Nu putea să lipsească de la o asemenea întîlnire și întrecere. Păcat însă că bucuria i-a fost umbrită de insuccesul echipajului lor.

— Dar, nu-i nimic, — continuă el, mai liniștit de data asta. Mai e și fotbalul, mai e și concursul de pescuit... Încă nu se știe cine o să învingă pînă la urmă.

◀ Obosite de drum, bicicletele se odihnesc, în timp ce proprietarii lor se pregătesc pentru pasionantele confruntări care-i așteaptă.

Eleva și profesorul, iar între ei microfonul, prin intermediul căruia răspunsul e ascultat de un sat întreg. Așa că emoția e explicabilă. ▶

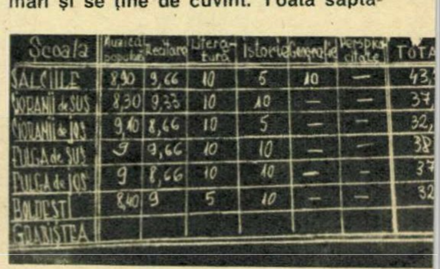

Şcoala	Muzica populară	Recitare	Literatură	Istorie	Geografie	Perspicacitate	TOTA
SALCIILE	8,90	9,66	10	5	10	—	43,
CIORANII de SUS	8,30	9,33	10	10	—	—	37,
CIORANII de JOS	9,10	8,66	10	5	—	—	32,
FULGA de SUS	9	9,66	10	10	—	—	38
FULGA de JOS	9	8,66	10	10	—	—	37
BOLDEŞTI	8,40	9	5	10	—	—	32
GOARIŞTEA							

▲ Tabla, deși neelectronică, a înregistrat cu promptitudine și precizie rezultatele concursului.

◀ La numai șase pași de un premiu... Dar ce pași! Ca să-i poți parcurge, trebuie să te concentrezi, nu glumă.

URMAȘUL LUI DUMITRACHE

Încă nu se știe...

Pe terenul din curtea școlii, băieții au început să-și dispute mingea de fotbal. Terenul fusese bine stropit încă de dimineață, dar de-atît «frămîntat» se uscase și acum praful se înălța în trombe, dar nici jucătorii, nici galeriile nu-l luau în seamă. «Haide Fulga mai rapid, că Boldeștii — au abosit!» De fapt și cei din Fulga erau obosiți, dar jucau, și nu oricum, ci bine, chiar foarte bine.

Cele șase meciuri palpitante au strîns și au ținut pe marginea «stadionului» ore în șir cîteva sute de suporteri împărțiți în... galerii, se-nțelege. Și pentru că în ziua aceea n-a fost la fața locului nici unul dintre cei care se ocupă cu descoperirea viitoarelor «stele» fotbalistice, încercăm să-l suplinim noi notînd aici: **Petre Mirea, clasa a VII-a, Liceul din Fulga de Jos.**

▲Mare meci, mare. Cei din Fulga de Sus și cei din Fulga de Jos au venit aici pentru a da un răspuns definitiv la o mai veche întrebare: care sînt mai tari?

ȘI FAIR-PLAY-UL A FOST PREZENT

Undeva, în spatele căminului cultural, fetele bat cu înverșunare mingea de volei. După «muntele» de cărți cucerit în sala căminului cultural, o altă victorie: pentru gazde, locul I la volei. Stăm de vorbă cu Elena Anghelache:

— Sînt încă emoționată după meciul cu colegele noastre din Fulga — ne spune ea. Am învins cu 22–17 după cum știți. Dar nu sîntem cîtuși de puțin liniștite. Ne-a impresionat jocul lor elegant, de multe ori ne-au derutat servele lor, și-am făcut o descoperire: echipa din Fulga are o voleibalistă extraordinară. E vorba de Georgeta Petre. Joacă mai bine decît oricare dintre noi.

N-am mai întrebat-o nimic pe Lenuța. Plăcut impresionați de sinceritatea ei, ne-am grăbit să notăm: în duminica aceasta, aici, la Sălciile, și fair-play-ul a fost prezent.

Numai puțin, să-mi prind momeala în cîrlig, și să vedeți ce pește am să scot eu. ▼

TINEREȚEA LA... CINCIZECI DE ANI

Interlocutorul nostru este un bărbat voinic, cu fața arsă de soare, cu ochi albaștri și cu părul încărunțit la tîmple.

— V-am văzut la căminul cultural, lîngă scenă, încurajînd și susținînd cu aplauze un anumit grup de copii.

— Erau pionierii mei...

— În urmă cu un ceas erați pe terenul de volei...

— Concurau elevele mele...

— Iar acum sînteți aici, pe terenul de fotbal.

— Joacă băieții mei... Vă închipuiți, nu pot să-i las singuri. Nu mă îndur să-i las nici cu alți colegi de-ai mei, mai tineri decît mine. M-am obișnuit să merg peste tot cu ei, și în drumeții, și în excursii, să fiu lîngă ei și la întrecerile sportive și artistice. Acum aș vrea să dau o fugă pînă la baltă. A început concursul de pescuit și am acolo trei «pescari». Aș vrea să fiu lîngă ei...

Și-a pornit să dea o fugă (de cîțiva kilometri n.n.) pînă la baltă. Cine a fost interlocutorul nostru? Mihai Lungu, comandantul unității de pionieri de la Ciorenii de Sus.

UN PEȘTE DINTR-UN MILION

— ...cinci, patru, trei, doi, unu, start! Nu știam că și la pește, la fel ca la rachete, se folosește numărătoarea inversă. Am aflat însă aici, pe malul bălții din Sălciile. E o baltă mare, cu apă adîncă, în care se povestește că peștele abia mai are loc de mult ce-i. Pronosticurile sînt dintre cele mai optimiste, se zice că tigăile din sat au fost puse în alertă, gata să facă față unui asemenea eveniment. Nu mai știm cîți pescari amatori încremeniți pe locurile lor, cu mîinile și gîturile întinse, cu ochii fixați pe plută, așteaptă... Dintr-o dată, o undiță zvîcnește în sus și un pește argintiu, mare și umflat, sclipește în soare. Privirile se desprind de plute și toată suflarea dimprejur se uită la peștele ăsta de parcă ar fi fermecat, de parcă ar fi de aur. Fericitul e Valeriu Crișu.

După 3 600 de secunde, rezultatul se încăpățînează să rămînă același. Așa că Valeriu, cu peștele lui prins în primul minut, primește mult rîvnita diplomă. Pescarii își strîng ustensilele și, pentru a-și ascunde tristețea acestui insucces neașteptat, se grăbesc:

— Haideți, măi! Poate că mai prindem măcar finala la fotbal...

* * *

Dar cum toate au un sfîrșit, pînă la urmă a fost trasă cortina și peste această frumoasă duminică cultural-sportivă. Asta nu înseamnă însă că pionierii din satele vecine vor uita de ea, se vor opri aici. Dimpotrivă, dîndu-și seama că împreună pot scoate mult mai mult de la o minge, de la biciclete, de la undițe, sînt hotărîți să folosească experiența cîștigată pentru a organiza și alte activități asemănătoare, chiar și mai interesante. Sîntem convinși că voi le doriți succes, dar n-ar strica, zicem noi, să faceți chiar ceva mai mult, să le urmați exemplul.

LIDIA NOVAC
C. DIACONU

▲Dacă ar fi fost de față vreunul dintre cei care se ocupă cu descoperirea «stelelor» fotbalistice, cu siguranță că și-ar fi notat numele lui Petre Mirea.

A fost destul ca cineva să zică «Au sosit „Cutezătorii"» pentru ca omul cu revistele să fie pur și simplu luat cu asalt! ▼

ÎNTRE NOI, REPORTERII

de **OCTAV PANCU-IAȘI**

Se zice că pescuitul e îndeletnicirea oamenilor înarmați cu mult calm, în stare să aștepte ore și poate zile întregi clipa cînd un crap de 10 kilograme ori numai un baboiaș cît o... scobitoare le înghite momeala. Nu știu cîți reporteri sînt pescari, dar știu că una din trăsăturile adevăratului reporter este și aceea de a trăi într-o veșnică alertă, într-o continuă nerăbdare de a afla ceva nou, de a comunica de urgență acel ceva nou.

Ce vreți mai bun exemplu decît acesta: în ziua de 11 octombrie a avut loc în comuna Sălciile, județul Prahova, ceea ce s-a numit o «Duminică cultural sportivă, o foarte interesantă, instructivă și veselă acțiune pionierească. Ei bine, cînd credeți că s-au și apucat să-și redacteze corespondențele colegii voștri, reporterii-elevi din Sălciile? Luni, 12? Marți, 13? Sau cumva ieri, cînd numărul acesta al revistei se afla gata încheiat și trimis la tipografie? Mai bine vă spun eu că n-o să ghiciți: chiar în seara de 13 octombrie, adică chiar atunci cînd goarnele au anunțat sfîrșitul frumoasei duminici! Un sincer «bravo!» pentru operativitate! O sinceră strîngere de mînă pentru nerăbdarea aceasta de a fi tu primul sau de a te număra printre primii care împărtășesc altora vești îmbucurătoare!

Și-acum să dau cuvîntul celor trei colegi de condei (prahoveni) pionierilor ce ne-au demonstrat că vorba «promptitudine», ori ce-ar spune filologii, s-a născut la... Sălciile.

Sandu Nedea, **clasa a VI-a A** «Din duminica cultural-sportivă m-a interesat mai mult meciul de fotbal dintre echipele din Sălciile și Boldești. Și pentru că am cîștigat noi. Au fost faze spectaculoase atît la o poartă cît și la cealaltă». **(Și eu, săracu', am rămas să văd la București meciul România-Finlanda unde fazele spectaculoase, așa cum se știe, n-au avut loc decît la o singură poartă!).**

Marcela Obilescu, **clasa a VI-a B, «La volei am prins o zi extraordinară! Încurajați de o galerie grozavă (atenție, giuleșteni, atenție nea Tudorică! Pionierii din Sălciile... vin tare din urmă!) n.n. am cîștigat un meci pasionant...»**

Ana Simion, **clasa a VII-a B, «Întrebările concursului care ne-a captivat pe toți au fost din domeniile: literatură, istorie, geografie, muzică populară etc. Ne-am împărțit pe echipaje și, prinzînd un vînt bun, am ajuns departe pe marea cunoștințelor!»**

...Se zice că pescuitul... Nu, stimați prieteni, n-avem noi, reporterii, vreme să așteptăm un ceas ori o zi o biată săbioară! Punem repede mîna pe condei și...

...și scrim ce-ați citit mai sus!

ROZETA SĂPTĂMÎNII

Sera de pe crestele Carpaților

La 5 km depărtare de Predeal, pe Valea Rîșnoavei, rodesc roșiile. Cum s-a putut așa ceva lîngă împărăția brazilor?

Acest lucru mi l-a explicat chiar cel care le cultivă: nenea Vasile Troacă. Lucrează la seră de 17 ani. În această seră am văzut și cele mai frumoase flori — begonia, mușcata, cerceluși, primula, violete de Parma. Ele cresc în seră, apoi îmbogățesc Predealul prin frumusețea lor. Nenea Vasile are și doi nepoți. I-am cunoscut la seră, plantau flori în ghivece. Sînt pionieri. Ca să mă convingă că munca lor nu-i zadarnică, m-au servit cu roșii culese de lîngă brazi. Și ei le udă, le copilesc, le îngrijesc. M-am împrietenit cu acești copii și-mi place să merg mereu la ei... Greu mă pot despărți de flori, de noii mei prieteni. Mai ales, că acolo este și bunica lor, care ne spune povești. Muncește și ea la seră, dar își face timp și de noi. Acum plec de la seră. Mi-am luat cîteva flori printre care și cactuși. Da, la munte cactușii cresc frumoși.

FLORIN ENE,
cl. a VI-a B,
Școala generală nr. 1, București

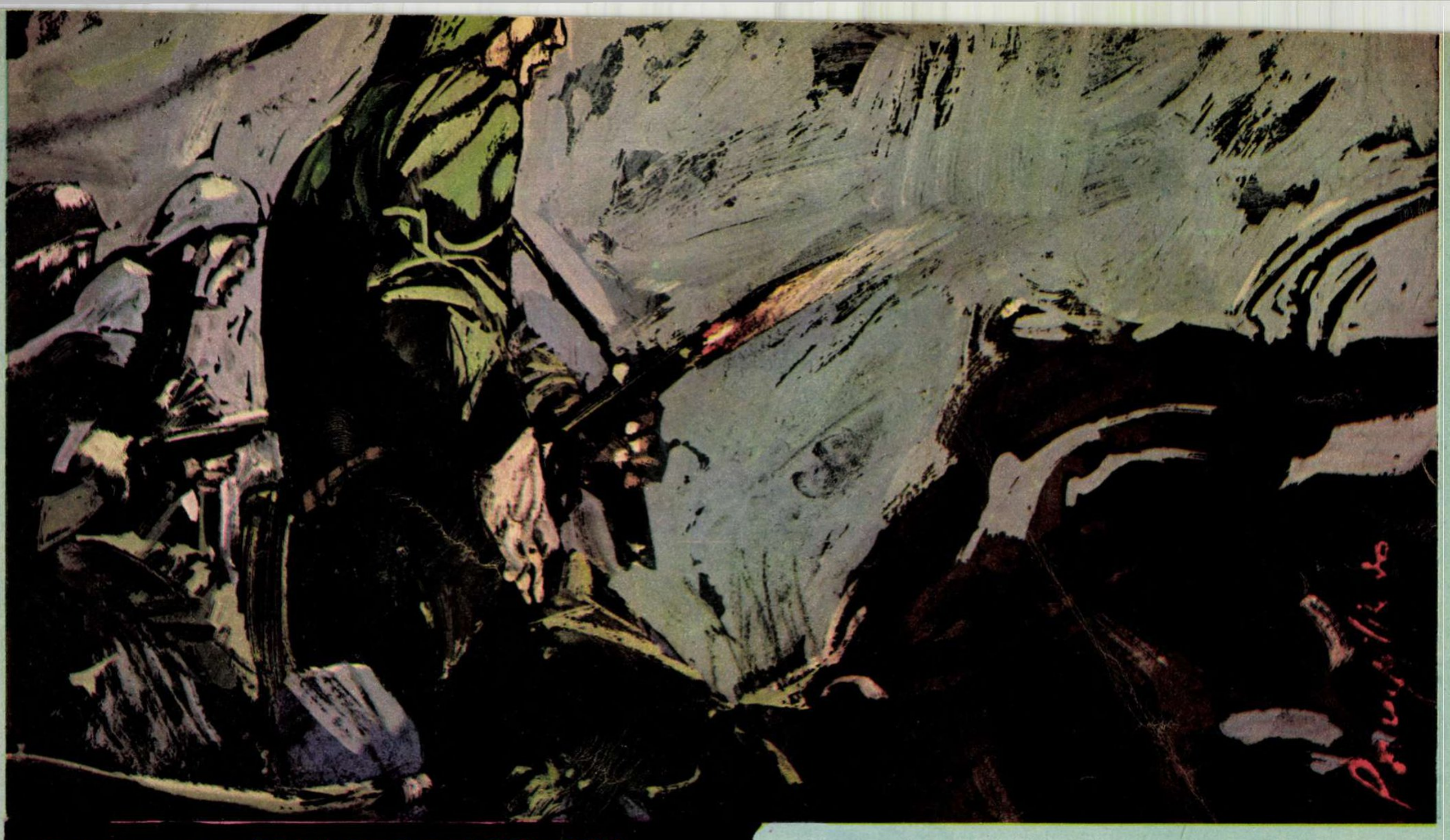

POVESTIRE DE IOAN DRAGOMIRESCU

CEL MAI TÎNAR OSTAȘ

Căpitanul Stancu mergea îngîndurat în fruntea companiei, cu atenția încordată la maximum, căutînd să se adapteze întunericului, pentru a vedea cît mai departe. Dar întunericul se dovedea de nepătruns.

Din cauza îngustimii potecii, nu puteau să meargă decît cîte unul. În spatele său mergea locotenentul Murgu. Sublocotenenții erau intercalați în rîndul trupei.

— Tare mult aș vrea să întîlnim un localnic care să ne arate drumul, se adresă într-un tîrziu căpitanul Stancu locotenentului său.

— Dar pe cine putem întîlni în pustietatea asta, domnule căpitan?

— Nu știu, Murgule, dar tare bine ar fi să întîlnim pe cineva, care să ne conducă pe potecile astea întortocheate. Altfel, nu știu cum o să ne descurcăm.

Mergeau de cîteva ore și după calculele făcute, aproape ocoliseră muntele. La un moment dat, poteca se lărgi și în fața lor începură să se deslușească niște mogîldețe. Căpitanul își scoase pistolul și dădu un ordin scurt, abia șoptit, locotenentului său. Acesta îl transmise mai departe și, în scurt timp, întreaga companie fu pusă în stare de luptă. Apropiindu-se de-a bușelea, cu mîinile pe arme, văzură că mogîldețele nu erau altceva decît căsuțele unui cătun de munte. Nu se zărea însă nici țipenie de om, nu se auzea nici un lătrat de cîine, cînd soldații înconjurară micul cătun.

Începură să caute din casă în casă, fără să poată da de cineva. Totul părea cu desăvîrșire pustiu. Era un sat părăsit. Agățîndu-se vag de o speranță, căpitanul Stancu dădu ordin să se caute în podurile și beciurile caselor. Căutarea nu s-a dovedit zadarnică. În podul unei case a fost găsit dormind un copil, un băiețaș. Intrînd în casă, căpitanul constată, la lumina unui felinar, că băiețașul era bălai, tare slab și zgribulit de frig, iar în ochii lui albaștri se citea mai mult buimăceala decît spaima.

— Nu-ți fie teamă, sîntem prieteni.

— Nu mi-i teamă, spuse băiatul, dar dinții îi clănțăniră în gură.

— Murgule, fă-mi rost de o manta pentru băiat. După cîte văd, dîrdîie de frig, nu de frică.

Locotenentul aduse o manta și-l înveli pe băiat.

— Cum te cheamă și cîți ani ai? îl întrebă căpitanul.

— Gheorghiță... Am zece ani.

— Spune Gheorghiță, cum se face că numai tu ai rămas în satul ăsta?

— Apăi sînt singur... d-aia... Că atunci cînd or venit hitleriștii, toți or fugit.

— Dar părinții tăi unde sînt?

— Pe taica l-or luat la război și nu s-o mai întors, iar pe maica or ucis-o nemții. Spunînd acestea, ochii i se umplură de lacrimi.

— Și cum s-a întîmplat asta? întrebă căpitanul.

— Cînd or venit nemții, or fugit toți oamenii din satul nostru și-or luat tot ce aveau mai bun cu ei. Maică-mea era bolnavă... O dureau picioarele și nu putea mere. I-o rugat pe soldați să ne lase căprița că asta-i tot ce avem. Le-o zis și de mine, dar ei rîdeau. Cînd or vrut s-o ia, maică-mea a înlănțuit-o cu amîndouă mîinile la piept și n-o vrut s-o lase. Atunci unu ce se ținea mai mîndru, o împușcat-o și or luat căprița. Mai tîrziu or venit unii oameni în sat să-și mai iee d-ale gurii și-or plecat din nou în munți.

— Și tu de ce n-ai plecat cu ei? Ție nu ți-a fost frică să rămîi singur?

— Ba frică mi-o fost, dar întîi voiam să le dau plata celor ce-au ucis-o pe mama...

— O să le-o plătim noi, nici o grijă! Dar ia spune, Gheorghiță, știi tu pe unde s-au aciuat hitleriștii acum? i se adresă căpitanul.

— No, cum să nu știu! Că doară i-am pîndit ieri toată ziua.

— Și-ai putea să ne arăți și nouă cum să ajungem la ei?

— No, că pot să vă duc oblu la ei!

— Asta nu se poate, Gheorghiță. Acolo nu te putem lua că-i primejdie mare și tu ești un copil. Doar să ne spui cum să ajungem acolo, că ne-om descurca noi.

— Dar eu vreau musai să merg, să vă duc pînă la ei. Altfel nu mă-nvoiesc!

Căpitanul și locotenentul schimbară priviri pline de-nțelesuri. Parcă se-ntrebau unul pe celălalt ce să facă. În ochii lor se putea citi îngrijorarea, dar și mîndria pentru curajul puiului de ardelean.

— Tu ce zici, Murgule? i se adresă căpitanul.

— Deh, știu și eu ce să zic, domnule căpitan! Dacă nu se-nvoiește altfel, n-avem ce să-i facem! spuse acesta jumătate serios, jumătate glumind, trecînd mîna prin părul cîrlionțat al băiatului.

Fața băiatului păru că se luminează.

— Deci mă luați să v-arăt drumul?

— Bine, o să te luăm cu noi, dar mai întîi să mănînci ceva și să bei un ceai fierbinte să te-ncălzești. Apoi să te îmbrăcăm cu ceva mai gros și o să mergem.

Ochii lui Gheorghiță străluciră de bucurie.

— Mulțam frumos, domnule căpitan!

Peste scurt timp întreaga companie pleca la drum. Gheorghiță, în frunte, urca cu sprinteneala unui ied, conducîndu-i cu siguranța unei călăuze încercate. De-abia puteau să se țină după el.

În mai puțin de o oră au fost pe creasta muntelui.

Ca să treacă pe cealaltă creastă, unde erau situate pozițiile inamicului, trebuiau să străbată o pădure și să ocolească vîrful muntelui.

Pîcla nopții începuse să se mai resfire, sub amenințarea zorilor. De aceea, nimeni nu-și îngădui nici un moment de odihnă.

Căpitanul mergea în frunte, iar alături de el, Gheorghiță. Lîngă ei, locotenentul Murgu ținea cu amîndouă mîinile un pistol mitralieră, gata să tragă în clipa în care ar fi fost nevoie.

Lui Gheorghiță ochii îi zburau în toate părțile, ca unei veverițe.

Deodată, cînd ocolul era aproape făcut, Gheorghiță strigă: «La pămînt!»

Căpitanul și locotenentul se aruncară în aceeași clipă la pămînt, împreună cu băiatul, iar în secunda următoare auziră cum șuierau deasupra lor gloanțele unor puști mitraliere. Din armele căpitanului, locotenentului și ale cîtorva ostași aflați mai în față, porniră gloanțe care nu-și greșiră ținta. Împușcăturile dușmanului încetară. Erau sentinelele care asigurau spatele unității germane.

— Ne-ai salvat viața, Gheorghiță, spuseră aproape în același timp căpitanul și locotenentul. Nu vom uita niciodată acest lucru!

Cu toată emoția care-i făcea inima să bată cu putere, Gheorghiță se simțea fericit, pentru că își răzbunase mama și putuse să fie de ajutor țării sale.

Căpitanul se adresă unui gradat aflat în preajma sa.

— Sergent Niță, ai grijă de băiat ca de ochii din cap și nu-l lăsa să se miște de aici, pînă nu ne-ntoarcem noi.

Apoi se sculă și dădu comanda: «Companie, la atac cu grenade, după mine, înainte!» Și zicînd aceasta, se repezi cu cîte o grenadă în fiecare mînă, ca un șoim, drept spre pozițiile dușmane, urmat de întreaga companie.

În jumătate de oră pozițiile erau distruse, iar căpitanul dădea semnalul luminos, care însemna că divizia poate să înainteze mai departe.

Gheorghiță a fost citat în ordinul de zi al diviziei și decorat, la propunerea căpitanului Stancu. Cel mai tînăr ostaș își făcuse din plin datoria.

Lumina unei
MOȘTENIRI

TOT FREAMĂTUL TINEREȚII NOASTRE ȘI-A GĂSIT ÎMPLINIREA ÎN LICEU. NE DUCEAM ÎMPREUNĂ LA CONCERTELE LUI ENESCU, LA SPECTACOLELE DE O FOARTE BUNĂ CALITATE ALE TEATRULUI NAȚIONAL. SCOTEAM CHIAR ȘI O REVISTĂ LITERARĂ, NE BUCURAM DE VICTORIILE ECHIPELOR SPORTIVE ALE LICEULUI. ÎNCETUL CU ÎNCETUL S-AU CLARIFICAT PREFERINȚELE, SPECIALITĂȚILE SPRE CARE NE-AM ÎNDREPTAT: A RĂMAS ÎNSĂ COMUNĂ DORINȚA ȘI MÎNDRIA DE A FI BINE INFORMAȚI ÎN PROBLEMELE CULTURII ROMÂNEȘTI ȘI UNIVERSALE.

Acad. HORIA HULUBEI
Promoția 1915

PĂSTREZ LICEULUI INTERNAT O MARE RECUNOȘTINȚĂ: ÎN EL AM ÎNȚELES CU TOȚII CE ESTE ÎNVĂȚĂTURA, CE ESTE MUNCA, FELUL CUM TREBUIE SĂ TE COMPORȚI ÎN VIAȚĂ. EL NE-A DESCHIS DORINȚA DE A NE INSTRUI ÎN PERMANENȚĂ ȘI DE LA EL AM ÎNȚELES CĂ, PENTRU A FI DE FOLOS SOCIETĂȚII, TREBUIE SĂ ÎNVEȚI TOT TIMPUL, INDIFERENT DE VÎRSTĂ, INDIFERENT DE PROFESIUNE. ACOLO, AM ÎNVĂȚAT CE ESTE OMENIA ȘI MAI ALES SECRETUL ÎNDEPLINIRII ÎNDATORIRILOR TALE.

Acad. TH. BURGHELE
Promoția 1922

LA INVITAȚIA PROFESORULUI I. MANOLACHE, AM VENIT ÎN MIJLOCUL ELEVILOR DIN CLASA A XII-A, LA O ORĂ DE DIRIGENȚIE, ÎNCERCÎND SĂ RELUĂM O LEGĂTURĂ ÎNTRE FOȘTII ȘI ACTUALII ELEVI AI LICEULUI. AM OBSERVAT CU SATISFACȚIE FAPTUL CĂ NOILE SERII DE ELEVI SE BUCURĂ DE UN PROGRAM DIN CE ÎN CE MAI COMPLET ȘI MAI BINE CHIBZUIT, EȘALONAT PE O DURATĂ DE STUDII MAI ÎNDELUNGATĂ, FAPT CE PERMITE O MAI BUNĂ ȘI MAI TEMEINICĂ ASIMILARE A CUNOȘTINȚELOR.

UNGUREANU ALEXANDRU
Asistent universitar,
Promoția 1957

1895
1970

În anul acela toamna sosise la Iași cu o deosebită strălucire. Cine venea dinspre Copoul învăluit în aburul ușor al dimineții se oprea cu uimire și bucurie în fața unei clădiri noi, impunătoare, pe treptele căreia se afla o mulțime de băieți îmbrăcați în uniforme strălucitoare, cu chipurile nițeluș prea grave pentru vîrsta ce o aveau. Erau liceenii noii școli care avea să poarte numele lui Costache Negruzzi. Pe filele calendarului se putea citi în ziua aceea, **3 octombrie 1895.** Au trecut de atunci trei sferturi de veac, timp în care s-a scris istoria unui strălucit așezămînt cultural al țării noastre.

Înființat ca un liceu model, organizat în scopul de a aplica cele mai noi metode pedagogice, noua clădire era amenajată ca să corespundă acestor deziderate. Un corp didactic ales dintre cei mai buni profesori urma să asigure învățătura școlarilor. Ideea unui asemenea liceu modern, în care majoritatea elevilor erau bursieri selecționați printr-un concurs sever, aparținea marelui om al școlii românești Spiru Haret. Într-adevăr, roadele acestei școli au fost dintre cele mai strălucite. Liceul Negruzzi a dat țării un detașament de intelectuali remarcabili, oameni de știință cu vederi largi, profesori și ingineri, medici de mare prestigiu care și-au dăruit toate forțele propășirii țării noastre.

În clasele acestui liceu și-au purtat pașii Mihail Ralea, cel care avea să devină un cărturar strălucit, om de o mare vervă și finețe. Pe aici a trecut neastîmpărul adolescenței lui Ionel Teodoreanu, cel care avea să ne lase pagini de un tulburător farmec. În sălile bibliotecii, tîrziu după stingere, rămînea plecat deasupra cărții Horea Hulubei, fizicianul prestigios de astăzi. Și tot aici, Traian Lalescu, băiat de-o șchioapă atunci, începea să descopere în lumea cifrelor ceva din universul larg al matematicii. Aici a învățat marele om de știință Ion Borcea, celui căruia i se datorează înființarea stațiunii de zoologie marină de la Agigea. Și tot aici au învățat Eugen Lovinescu, Demostene Botez, Lucrețiu Pătrășcanu, Emanoil Ciomac, Victor Ion Popa, Petre Ștefănescu Goangă pentru a nu cita decît o parte din strălucitele promoții trecute ale liceului.

De două ori în existența sa, liceul a fost lovit de calamitățile războiului: în primul și cel de al doilea război mondial. Dar de fiecare dată a renăscut mai puternic. Foștii elevi s-au strîns în momente grele și-au pus umărul la refacerea școlii. Ca o ștafetă, fiecare generație de absolvenți și-a transmis și își transmite dragostea și recunoștința pentru școala și profesorii care i-au format. Cine intră astăzi în clădirea severă a Liceului «Negruzzi» află un tineret vesel și studios, gata prin strădaniile sale să nu estompeze lumina moștenirii rămasă de la înaintași. Destul să amintim că liceul, prin promoțiile mai recente a dat țării 25 de profesori și conferențiari universitari, un număr impresionant de cercetători științifici, ingineri și medici.

REPRODUCEM PENTRU «CUTEZĂTORII»: CÎTEVA FOTOGRAFII-DOCUMENT.

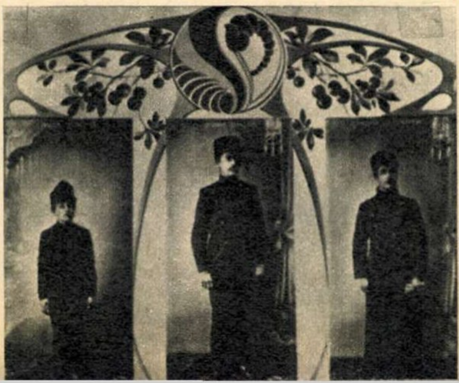

Uniforma de fiecare zi, cea de mare ținută și de iarnă, era purtată cu mîndrie de elevi. Cînd ieșeai pe porțile liceului, pentru plimbarea de duminică sau pentru a te duce la teatru sau la concert, trebuia să ai ținuta perfectă.

Pagină realizată de B. CARAGIALE

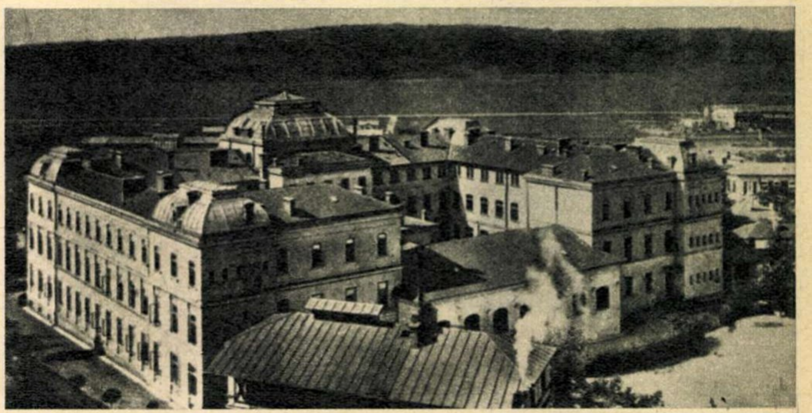

Așa arăta vechea clădire a liceului. În cele patru nivele se aflau sălile de clasă, cabinete pentru vioară, pian și desen, săli de meditații, amfiteatre cu laboratoare, dormitoarele internatului. În jurul clădirii se aflau terenurile pentru sport și un parc de o mare frumusețe. Liceul a fost prima clădire a Iașului care, în parte, a fost iluminată electric.

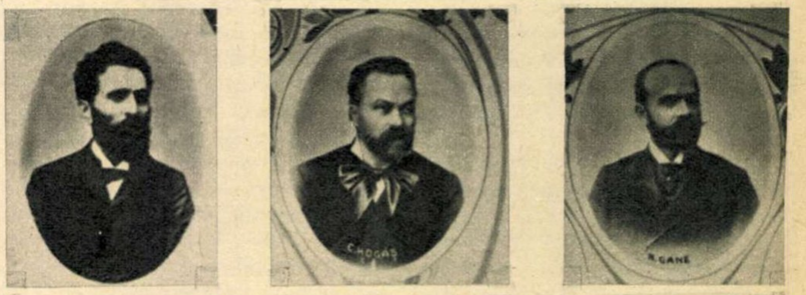

Trei dintre prestigioșii profesori ai liceului: Garabet Ibrăileanu, Calistrat Hogaș și Nicolae Gane.

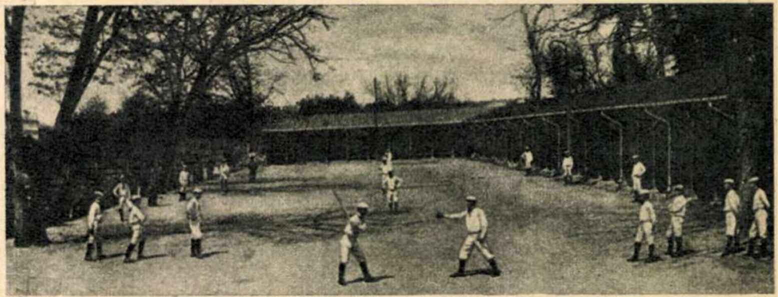

▲ *Oina era pe atunci unul din sporturile cele mai răspîndite. Și în această direcție echipa liceului din Iași era recunoscută pentru premiile pe țară pe care le obținea. Poetul Demostene Botez era unul din protagoniștii acestui sport cu mingea.*

Cu fanfara Liceului se defila pe străzile Iașului la toate solemnitățile și sărbătorile, cu fanfara se mîndrea liceul la serbările școlare. Horea Hulubei, pe vremea aceea elev, era clarinetistul de faimă al liceului. ▼

● Sediul O.N.U. situat cu fața spre East river.

„CUTEZĂTORII“ ÎN VIZITĂ LA O

Inițialele O.N.U. revin, poate cu cea mai constantă frecvență, în paginile de politică externă ale tuturor ziarelor din lume. Unde și cum bate pulsul acestei organizații internaționale care a analizat și dezbătut de-a lungul celor 24 de sesiuni ale sale cele mai importante probleme ce au frămîntat planeta?

În insula Manhattan din New York, pe o suprafață de circa 7 hectare, flancate de strada 42 la sud, de artera 48 la nord, între Piața Națiunilor Unite și Bulevardul Roosvelt, se ridică un impozant complex format din trei clădiri: blocul Secretariatului, de 38 de etaje (devenit simbolul arhitectonic al O.N.U.), Sala de Conferințe — edificiu monumental construit paralel cu cursul East river-ului și clădirea Adunării Generale. În acest micro-oraș se află inima O.N.U. Liniile arhitectonice ale complexului au fost concepute de arhitectul american Wallace K. Harrison cu concursul unui birou internațional format din specialiști din zece țări. Temelia clădirilor a fost pusă la 24 octombrie 1949 și conține simbolic un exemplar al Cartei O.N.U.

În fiecare an, reprezentanții țărilor membre au aici întîlniri diplomatice ce conferă acestei cetăți internaționale, aflată pe un teritoriu internațional, un dinamism și o culoare locală cu totul specifice.

Animația nu se datorează numai activității numeroșilor diplomați acreditați la O.N.U. și care umplu, zi de zi, sălile consiliilor, rețeaua sălilor de conferințe și a saloanelor, dar și datorită miilor de funcționari permanenți ai O.N.U., (la sediu lucrează 4 122) ca să nu mai vorbim de corespondenții agențiilor de presă și ai ziarelor, ai televiziunii sau radioteleviziunii. De altfel, în condițiile unor ocazii sau evenimente deosebite, numărul reprezentanților presei se apropie de 800. Diagrama prezenței ziariștilor înregistrează, cum este și firesc, creșteri sensibile într-un context excepțional — cum este actuala sesiune jubiliară — cifra totală a trimișilor speciali și ai corespondenților însumînd 2 000 de persoane. «Claviatura» tehnică specială care favorizează întreaga activitate de preluare a informațiilor și a transmiterii lor cuprinde în afara «industriei» de telefoane și telexuri, șapte studiouri radio, două studiouri de televiziune dintre care unul pentru transmisiile în culori, precum și un studio de film. Ca un exemplu al amplorii sectorului de informatică, numai Biblioteca sediului — care poartă numele fostului secretar general al O.N.U. Dag Hammarskjöld — clădire de șase etaje, poate cuprinde peste 400 000 de volume. Pentru a ne referi, în încheierea acestei succinte treceri în revistă a vieții «tehnice» a O.N.U., la încă un aspect al activității sediului, vom remarca apariția «Jurnalului Națiunilor Unite», care apare zilnic în limbile

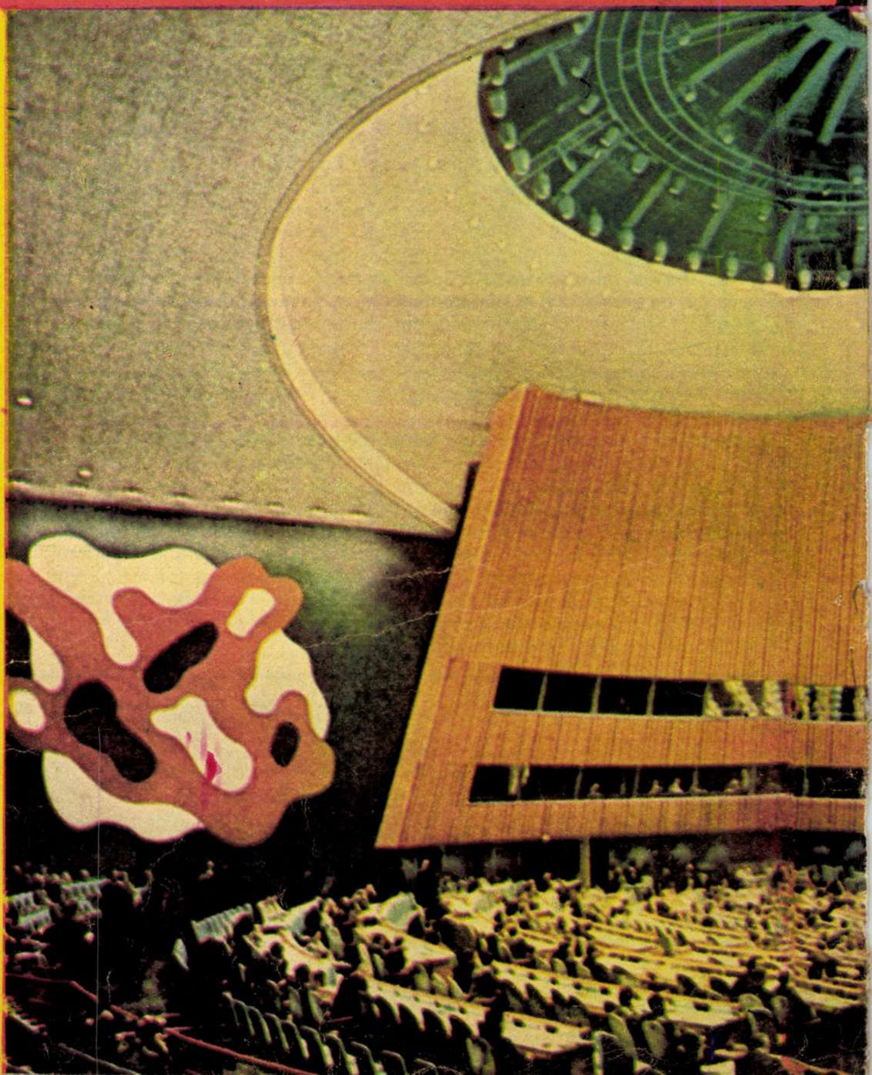

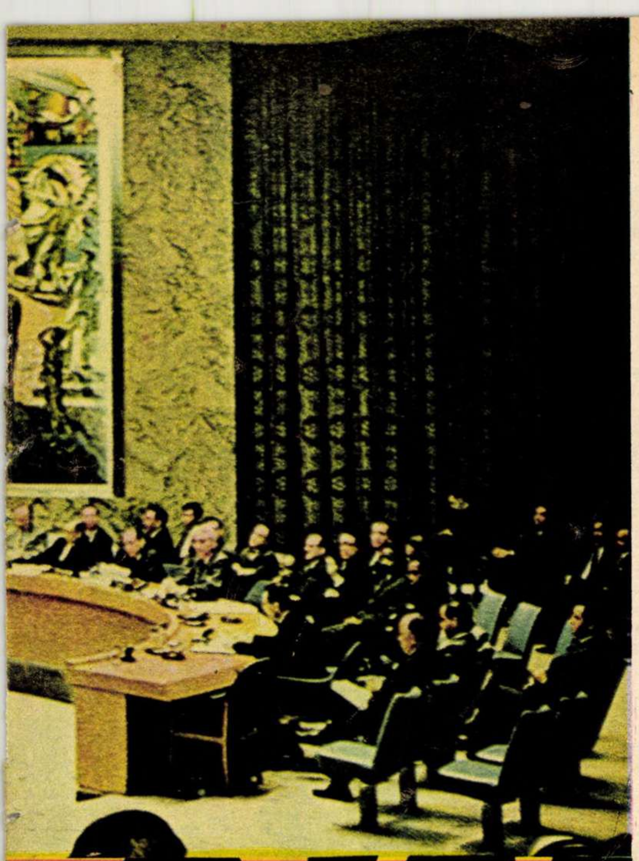

Uriașa pictură murală din sala Consiliului de Securitate aparține norvegianului Per Krohg.

NU

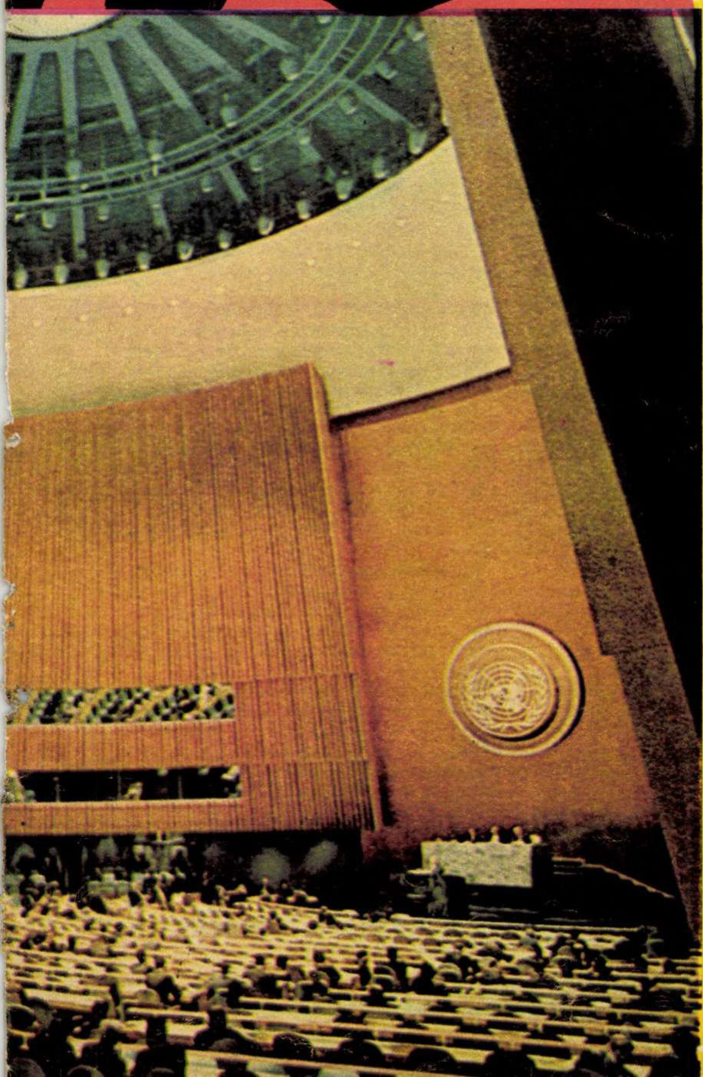

În această sală, a cărei cupolă este pictată cu albastru și auriu, au loc Sesiunile Adunării Generale.

ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE, ORGANIZAȚIE INTERNAȚIONALĂ ÎNFIINȚATĂ PRIN CARTA (TRATAT INTERNAȚIONAL) ADOPTATĂ LA CONFERINȚA DE LA SAN FRANCISCO DIN 1945 ȘI INTRATĂ ÎN VIGOARE LA 24 OCTOMBRIE A ACELUIAȘI AN, SĂRBĂTOREȘTE 25 DE ANI DE EXISTENȚĂ.

ÎN 1945, CARTA ÎȘI PROPUNEA CA PRINCIPALE SCOPURI ALE O.N.U. MENȚINEREA PĂCII ȘI SECURITĂȚII, DEZVOLTAREA RELAȚIILOR PRIETENEȘTI ÎNTRE NAȚIUNI, REALIZAREA COLABORĂRII INTERNAȚIONALE.

PÎNĂ ÎN TOAMNA ACESTUI AN NUMĂRUL STATELOR MEMBRE ÎN O.N.U. ERA DE 126. FIJI, CARE A DEVENIT INDEPENDENT LA ÎNCEPUTUL LUNII OCTOMBRIE, ESTE CEL DE AL 127-LEA STAT AL CĂRUI DRAPEL FLUTURĂ ÎN PIAȚA STEAGURILOR.

LA SESIUNEA JUBILIARĂ A ORGANIZAȚIEI NAȚIUNILOR UNITE, PRILEJUITĂ DE ANIVERSAREA A 25 DE ANI DE LA CREAREA ACESTUI ÎNALT FOR INTERNAȚIONAL, ROMÂNIA SOCIALISTĂ ESTE REPREZENTATĂ LA CEL MAI ÎNALT NIVEL, PRIN PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU.

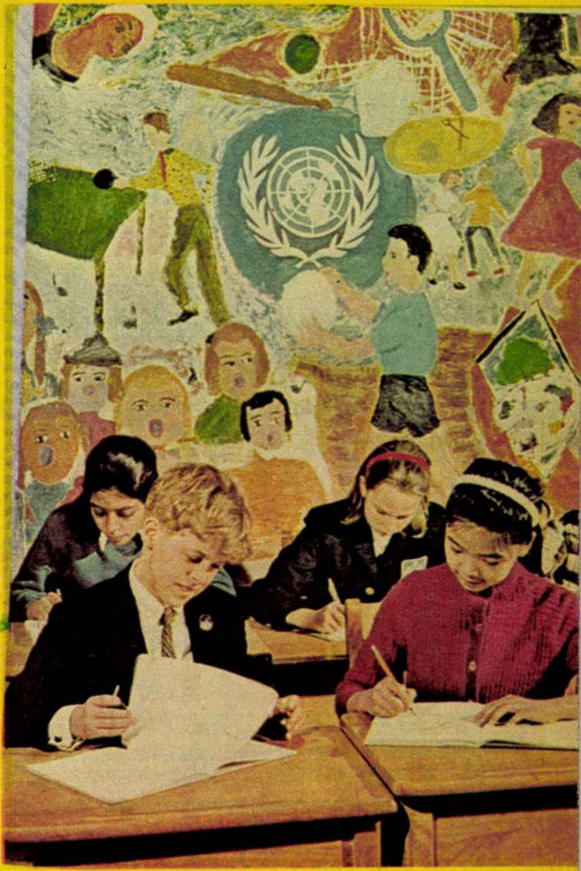

La școala aflată sub egida O.N.U. studiază copii de cele mai diferite naționalități.

franceză și engleză, iar în timpul sesiunilor Adunării Generale și în spaniolă și rusă. Alături de acest circuit publicistic intern, documentația pentru reuniunile organelor și organismelor O.N.U. a însumat numai în anul precedent 500 de milioane de pagini.

Drapelul O.N.U. — pe un fond bleu pal: o hartă albă a lumii înconjurată de o coroană de frunze de măslin — flutură ca un semn al dorinței popoarelor, reunite într-un înalt for internațional, de a colabora, de a coopera, de a face totul pentru ca viața planetei să fie dominată de principiile rațiunii și umanismului. Dezideratul acesta, cel mai fierbinte pe care îl pot afirma popoarele, indiferent de naționalitatea, mărimea sau forța lor, a întîmpinat, nu o dată, obstacole, stagnări, și, uneori, regrese. La actuala sesiune jubiliară, care se desfășoară într-un cadru deosebit de festiv, principala problemă ce se conturează ca fundamentală pentru desfășurarea în perspectivă a activității Organizației este găsirea celei mai eficiente metode în vederea revitalizării acestui înalt forum. O.N.U. trebuie să corespundă țelului său primordial — acela de a fi un factor activ și eficace în abordarea celor mai importante probleme ale umanității, să fie capabilă să stabilească și să mențină pacea pe glob. Preocuparea și capacitatea de a evita o confruntare armată — cu mijloace clasice sau nucleare, eliminarea gravului pericol reprezentat de cursa înarmărilor, de amenințarea cu forța, în sfîrșit salvgardarea securității popoarelor pe baza unui sistem constituit de angajamente, iată numai cîteva din reperele necesare de a constitui ținta eforturilor conjugate ale popoarelor ce iau loc, prin reprezentanții lor, sub cupola acestui înalt for internațional. Două teme constituie, la actuala sesiune, principalele repere în cadrul discuțiilor. Este vorba de dezarmare și dezvoltare.

Este cunoscut faptul că România socialistă a participat și participă plenar, din momentul cînd a devenit membră a O.N.U., la întreaga sa activitate.

Sesiunile succesive ale O.N.U. oferă nu puține exemple de propuneri importante adoptate de Adunarea Generală, ca urmare a unor inițiative ale țării noastre. Și la actuala sesiune, pe ordinea de zi au fost incluse două puncte propuse de țara noastră: «Consecințele economice și sociale ale cursei înarmărilor și efectele sale profund dăunătoare asupra păcii și securității mondiale» și «Rolul științei și tehnologiei moderne în viața națiunilor și necesitatea cooperării economice și tehnico-științifice între națiuni».

Alături de celelalte popoare ale lumii, poporul român își exprimă încrederea că această sesiune jubiliară va da un nou impuls activității O.N.U., astfel încît organizația să devină mai eficientă, să-și sporească aportul la soluționarea marilor probleme care preocupă omenirea contemporană, la înfăptuirea scopurilor nobile înscrise pe frontispiciul ei și pentru care a fost creată.

Deviza **Pace — Justiție — Progres** sub care debutează cea de a XXV-a sesiune a O.N.U. marchează o treaptă pozitivă în viața cetății din Manhattan.

RADU BUDEANU